

Hôn Nhân Sai Lầm

Contents

Hôn Nhân Sai Lầm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	33
17. Chương 17	34
18. Chương 18	37
19. Chương 19	39
20. Chương 20	41
21. Chương 21	43
22. Chương 22	45
23. Chương 23	47
24. Chương 24	50
25. Chương 25	52
26. Chương 26	54
27. Chương 27	56
28. Chương 28	58
29. Chương 29	60
30. Chương 30	62
31. Chương 31	65
32. Chương 32	67
33. Chương 33	69
34. Chương 34	71
35. Chương 35	73
36. Chương 36	75
37. Chương 37	77
38. Chương 38	80
39. Chương 39	82
40. Chương 40	84
41. Chương 41	86

42. Chương 42	88
43. Chương 43	90
44. Chương 44	92
45. Chương 45	94
46. Chương 46	96
47. Chương 47	99
48. Chương 48	100
49. Chương 49	103
50. Chương 50	105

Hôn Nhân Sai Lầm

Giới thiệu

Tình yêu có những lý lẽ riêng không thể nào kiểm soát được mặc dầu biết tình yêu này không đúng c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-sai-lam>

1. Chương 1

Lại phải đến tận gần một giờ sáng thì chị mới ngủ, tôi cẩn thận bước ra khỏi phòng của chị, đóng cửa lại, khẽ xoa nhẹ lên huyệt thái dương rồi quay về phòng lấy quần áo, chuẩn bị tắm rửa đi ngủ.

Nhưng vừa mở cửa phòng tắm, tôi chợt giật mình: “Anh... anh rě?”

Anh rě Hương Thiên Phi là một luật sư nổi tiếng trong nước, những vụ kiện anh ấy nhận không có vụ nào là không cãi thắng, thế nên khách hàng tìm đến anh ấy rất nhiều, nhưng thu nhập cao sẽ đi kèm với sự bận rộn, anh ấy thường đến tận mười một mười hai giờ đêm mới về đến nhà.

Năm nay anh chỉ mới ba mươi tuổi, nhưng sự nghiệp đã rất thành đạt, có nhà có xe, mà không phải chỉ một hai cái, vóc dáng cao ráo, đẹp trai hấp dẫn, có học thức, có khí chất, là một chàng trai tốt mà bất kì cô gái nào cũng muốn lấy, bao gồm cả tôi.

Nhưng người có được may mắn ấy đương nhiên chính là chị gái tôi, Uông Ngọc Minh.

Anh rě lúc này cũng đang định đi tắm, anh đã cởi áo, để lộ nửa thân trên, làn da của anh rất trắng nhưng vô cùng rắn rỏi, cơ ngực cơ bụng săn chắc, tôi chỉ mới nhìn thoáng qua mà đã cảm thấy mặt nóng bừng, vội vàng quay người đi: “Em... em xin lỗi, em không biết anh ở trong này...”

Trong phòng ngủ của chị tôi và anh rể có phòng tắm, thế nên phòng tắm này trước nay đều chỉ có tôi sử dụng.

“Là do anh không lên tiếng thôi.” Anh rể cũng bước ra, “Anh vừa về, thấy em đang dỗ Ngọc Minh ngủ nên không muốn làm phiền hai người, sao rồi, cô ấy ngủ chưa?”

“Vừa mới ngủ.”

“Tử Mạt, vất vả cho em rồi, anh phải trả ơn em thật đáng hoàng.” Anh rể bước đến trước mặt tôi, đã khoác áo sơ mi vào, nhưng vẫn chưa cài nút, để lộ ra bộ ngực trắng trẻo nhưng săn chắc.

Tôi thấy ngại nên không dám nhìn anh, tim đập dữ dội, có hơi run: “Không... không có gì, đây là điều em nên làm mà, em chăm sóc cho chị, anh rể trả lương cho em, rõ ràng minh bạch, anh không cần phải nói lời khách sáo.”

Tôi vốn là một bác sĩ khoa huyết học ở bệnh viện, chị gái tôi trong ba năm lấy anh rể thì đã bị sảy thai ba lần, bị thiếu máu rất nghiêm trọng, cơ thể vốn đã không khỏe, lại cộng thêm việc không ngừng sảy thai khiến chị ấy bị cú sốc rất lớn, tâm trạng rất tệ, cần có người chăm sóc.

Anh rể đã mời vài hộ lí về chăm sóc chị, nhưng chị đều không hài lòng mà đuổi đi hết, anh rể hết cách, đành phải thương lượng với tôi, bảo tôi nghỉ việc ở bệnh viện ở nhà chăm sóc chị, anh ấy sẽ trả lương gấp đôi cho tôi.

Chuyện tiền lương gì đó, tôi không bao giờ muốn đòi hỏi anh rể, tôi chỉ cảm thấy tình trạng của chị hiện giờ rất nguy hiểm, hộ lí cũng sẽ không thể nào chăm sóc chu đáo cho chị được, thế nên tôi đã bằng lòng.

Hơn nửa năm nay, tôi thường xuyên qua nhà chị, thế nên số lần gặp mặt anh rể đương nhiên cũng nhiều lên, do thường xuyên bàn chuyện bệnh tình của chị, thời gian trôi đi, cả hai cũng dần trở nên thân thiết hơn.

Hiện giờ thái độ đối xử giữa tôi với anh rể đã không còn câu nệ như lúc đầu nữa, ngược lại, khi nói chuyện với chị gái, do sợ chị ấy phải chịu thêm áp lực tâm lí, tôi lại trở nên cẩn thận hơn.

“Rõ ràng minh bạch?” Anh rể đột nhiên chạm vào cằm tôi, “Tử Mạt, em nhất định phải tính toán rõ ràng với anh như thế sao?”

Tôi giật bản mình, vội lùi ra sau: “Anh rể, anh làm gì thế? Em... Ý của em là, về chuyện bệnh tình của chị...”

“Ngoài chuyện bệnh tình của Ngọc Minh ra, không lẽ em không còn chuyện gì khác để nói với anh sao?” Anh rể có vẻ rất tức giận.

Tôi hơi ngơ ngác: “Chuyện gì chứ?”

Tôi nghĩ việc đến đây làm điều là vì chăm sóc cho chị, nếu không nói chuyện bệnh tình của chị thì nói gì đây?

Anh rẽ đưa tay vuốt nhẹ lên mặt tôi rồi nâng cằm tôi lên, hôn mãnh liệt, anh đưa lưỡi lướt lên môi và răng tôi rồi mạnh mẽ tiến vào trong!

Tôi hoàn toàn mù mịt, không thể nghĩ được rằng, anh rẽ sao lại...

2. Chương 2

Do quá bất ngờ, tôi hoàn toàn không kịp phản ứng, rõ ràng cần phải đẩy anh rẽ ra, nhưng do toàn thân bủn rủn, đứng không vững, tôi lại nắm chặt lấy áo của anh, cả người áp sát vào anh, nếu người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ nghĩ tôi cố tình muốn ôm anh.

Lưỡi của anh rẽ đùa nghịch trong miệng tôi, tôi hơi ngộp thở nên cố há to miệng ra, lại càng tiện cho anh hành sự, anh vừa hôn tôi vừa cắn nhẹ lên môi lên lưỡi tôi, trong cảm giác tê dại còn có một khoái cảm khó tả khiến tim tôi đập nhanh hơn, tôi cảm thấy mình sắp nghẹt thở rồi.

Anh rẽ càng hôn tôi sâu hơn, đưa tay lần vào trong áo lót của tôi, chạm nhẹ vào nhũ hoa, cả người tôi chợt run lên, vừa sợ vừa khó chịu, muốn mắng anh, nhưng miệng đã bị bịt kín không thốt nên lời.

Phòng ngủ đột nhiên có tiếng động

Tôi giật bản thân, lập tức đẩy mạnh anh rẽ ra rồi giận dữ nói: “Anh rẽ, anh làm gì thế? Anh xem em là loại người gì?”

Lẽ nào trong mắt của anh rẽ, tôi lại là loại phụ nữ không biết tự trọng, có thể tùy tiện ngoại tình với anh rẽ của mình như thế sao?

Anh rẽ lùi lại mấy bước mới đứng vững, sắc mặt khó chịu, hơi thở gấp gáp, bàn tay nắm chặt lại.

Tôi có hơi sợ, lẽ nào anh ấy định đánh tôi?

Cũng may, phòng ngủ chợt không còn tiếng động nữa, nếu để chị tôi nhìn thấy tình cảnh vừa rồi thì làm sao giải thích đây?

“Xin lỗi.” Anh rẽ nói với tôi bằng giọng lạnh như băng: “Tử Mạt, do mấy vụ kiện đang làm nên tâm trạng

của anh có hơi bất thường, sau này anh sẽ chú ý.”

“Vâng, không sao.” Tôi thở phào nhẹ nhõm, cũng không dám lớn tiếng nữa, “Em biết áp lực công việc của anh rất lớn, còn phải lo lắng cho chị nữa, nhưng anh cứ yên tâm làm việc đi, em sẽ chăm sóc tốt cho chị mà.”

Ánh mắt anh rể càng lạnh lùng hơn, giọng nói hoàn toàn chuyển sang công việc: “Tình hình của Ngọc Minh sao rồi? Chứng mất ngủ có đỡ hơn không?”

Không hiểu sao trong lòng tôi lại có chút hụt hẫng, không dám nghĩ nhiều, tôi liền lắc đầu: “Vẫn không đỡ, chị bị mất ngủ ngày càng nghiêm trọng, em nghi ngờ chị có dấu hiệu trầm cảm, anh rể, có cần đưa chị ấy đi khám thần kinh không?”

Anh rể nhíu mày: “Trầm cảm? Sao có thể chứ? Ngọc Minh không phải chỉ bị thiếu máu thôi sao? Sao lại...”

“Em cũng chỉ là nghi ngờ thôi, có thể do em đã nghĩ quá nhiều.” Tôi vội nói, “Kết quả là gì phải đợi kiểm tra xong mới biết.”

Là một bác sĩ, tôi hiểu rất rõ chứng trầm cảm là như thế nào, nhưng có nhiều người lại xem bệnh này như một chứng bệnh thần kinh, không muốn chấp nhận.

Anh rể im lặng một lát rồi gật đầu: “Được, để anh sắp xếp đưa Ngọc Minh đi kiểm tra.”

“Vâng.”

Tuy tôi đã nghỉ việc ở bệnh viện nhưng dù gì cũng đã từng làm một khoảng thời gian, loại bệnh nhân gì tôi cũng đã từng gặp, huống hồ gì là người chăm sóc cho chị, tôi đương nhiên càng phải có trách nhiệm.

“Em đi tắm đi, anh vào thăm Ngọc Minh.” Anh rể có vẻ cũng cảm thấy ngại, không nói gì nữa mà lạnh lùng đi sang phòng ngủ.

Tôi vào phòng tắm khóa cửa lại, lúc này nước mắt mới tuôn ra.

Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?

Đã không tôn trọng tôi mà lại còn tức giận như thế, anh rể rốt cuộc có ý gì?

Lẽ nào bình thường tôi đã bắt cần ở đâu đó, khiến anh rể cho rằng tôi là loại phụ nữ dễ dãi sao?

Xem ra tôi không thể tiếp tục ở lại đây rồi, dù có chăm sóc chị thì cũng chỉ có thể đến vào ban ngày, ban đêm là về, không được tiếp xúc riêng với anh nữa.

Tôi rất sợ, không biết phải làm thế nào, bởi vì bây giờ nhớ lại, lúc này khi anh về hôn tôi, tôi lại hoàn toàn không hề thấy phản cảm mà ngược lại còn thấy giống như lần đầu tiên được hôn người đàn ông mà mình thích, đến lúc này tim vẫn đập rất dữ dội!

Không được, anh ấy là anh rể tôi, là người mà chị tôi yêu nhất, tôi không thể...

Sáng hôm sau thức dậy, tôi làm vệ sinh cá nhân rồi xuống làm cơm sáng.

Chị tôi ngoài chứng thiếu máu ra còn bị suy yếu chức năng dạ dày, hầu như không có món nào ăn thấy vừa miệng, thế nên chị ăn rất ít, cơ thể càng thiếu dinh dưỡng, ngày nào tôi cũng phải vắt óc suy nghĩ đổi món cho chị, suốt nửa năm nay, tôi đã dốc hết tâm trí ra rồi.

Sau khi nấu một nồi cháo, tôi lấy số bột đã chuẩn bị tối qua ra để chuẩn bị làm bánh rán.

Khi tôi đang nhồi bột thì chợt có người bước vào, tôi tưởng là chị gái nên không quay đầu lại mà nói: “Dậy rồi à? Tối qua ngủ có ngon không? Chị cứ chờ một chút, em làm sắp xong rồi.”

Chợt có hai cánh tay vòng qua eo tôi.

3. Chương 3

Cảm giác mạnh mẽ thế này chắc chắn không phải là chị tôi, tôi giật mình, quay đầu lại: “Anh... anh rể? Sao anh vẫn chưa đi làm?”

Thường thì giờ này anh rể đã đi làm từ lâu rồi, vừa rồi tôi không nghe thấy tiếng gì trong phòng ngủ nên cứ tưởng chỉ còn lại chị tôi.

“Em khỏe thôi, Ngọc Minh vẫn đang ngủ.” Anh rể đặt cằm lên vai tôi, “Đang làm gì đấy?”

“Bánh rán, anh rể, anh mau bỏ em ra.” Tôi vừa giận vừa hốt hoảng, nhưng tay đang dính đầy bột, không thể rút ra được, “Nếu để chị nhìn thấy thì em có bao nhiêu cái miệng cũng không giải thích được!”

Lẽ nào thái độ dè dặt của tôi còn chưa rõ ràng sao? Hay anh rể cho rằng tôi đang cố tình chơi trò mèo vờn chuột?

“Nếu không muốn để Ngọc Minh nhìn thấy thì đừng lớn tiếng.” Anh rể có vẻ nhận ra tôi không thể rút tay

ra được nên không những không thả ra mà còn sờ soạng khắp người tôi, “Tử Mạt, tối qua anh không ngủ được, anh đã nghĩ rất nhiều.”

“Mấy lời này anh phải nói với chị mới đúng, anh rể, em không phải loại phụ nữ như anh nghĩ đâu, anh mau buông em ra!” Tôi không muốn để chị nhìn thấy bộ dạng của tôi và anh rể lúc này nên không dám lớn tiếng, nhưng tôi thật sự rất tức giận, rất muốn hất cả mâm bột vào đầu anh rể, để anh ấy tỉnh ra!

Chị vì ai mà bị sảy thai ba lần, khiến cơ thể suy kiệt đến thế?

Nếu không phải vì mẹ chồng của chị cứ luôn muốn có cháu để nối dõi, liên tục thúc ép gây áp lực thì chị đã không đến nỗi sức khỏe chưa hồi phục đã vội vàng mang thai tiếp, cuối cùng liên tục ảnh hưởng cơ thể, thật sự là quá ngốc.

Chị còn đang ốm, thế mà anh rể lại thế này, thật sự có lỗi với chị!

“Tử Mạt, em không cần phải nhắc nhở anh, anh biết em là cô gái như thế nào, thế nên anh mới ngày càng không thể tự lừa gạt chính mình, Tử Mạt, anh...”

“Anh rể, anh mà cứ thế này nữa thì em sẽ giận đấy.” Tôi dùng cùi chỏ hất mạnh ra sau rồi gằn giọng: “Anh có từng nghĩ đến chị không? Hơn nữa, em cũng kết hôn, có chồng rồi, anh làm thế này là có ý gì?”

“Đừng nhắc đến chồng của em nữa, Tử Mạt, anh biết tình cảm của em với chồng em không tốt.” Anh rể khê cắn vào tai tôi, hơi thở có hơi gấp gáp, “Anh biết sở dĩ em đồng ý nghỉ việc, ở lại nhà anh chăm sóc cho Ngọc Minh, lí do chính là vì em không muốn về nhà nhìn mặt chồng em, đúng không?”

Tôi cảm thấy kinh ngạc.

Chuyện ở nhà tôi, ngay cả chị tôi còn không biết rõ, sao anh rể lại có thể nhìn thấu như vậy?

Lẽ nào đây chính là điểm cao tay của người làm luật sư sao?

Hơi thở của anh rể càng lúc càng gấp gáp, anh vừa cắn tai tôi vừa khê hôn lên cổ lên gáy tôi, bàn tay đưa dần vào trong áo tôi, vuốt ve bụng tôi, vừa thở dốc vừa nói: “Nửa năm nay em hầu như không ngủ lại ở nhà, không làm chuyện đó với chồng em đúng không? Lẽ nào em không muốn...”

“Bỏ ra, anh bỏ ra! Anh không thể làm thế này được, chúng ta... chúng ta không thể thế này được...” Tôi đột nhiên run rẩy, không rõ cảm giác trong lòng mình, toàn thân bủn rủn, đứng không vững nữa, tôi nghĩ nếu không nhờ anh ấy đang ôm lấy tôi thì có lẽ tôi đã ngã quỵ ra đất rồi!

Anh rể khê cười: “Tử Mạt, em đừng tự lừa dối chính mình nữa, em cũng rất muốn có phải không? Anh...”

“Bỏ ra! Anh rể, anh mà còn thể này, em sẽ...”

“Tử Mạt?” Tiếng của chị chợt vang lên bên ngoài, “Em đang nói chuyện với ai thế? Với Thiên Phi sao?”

Tôi thất kinh hồn vía, vội khẽ nói: “Mau bỏ ra!”

Quần áo của tôi đã bị anh rể làm cho xộc xệch, nếu chị bước vào nhìn thấy chắc chắn sẽ nổi điên!

Anh rể không nói gì, chỉ ôm chặt tôi một cái rồi bỏ tay ra, sau đó thản nhiên quay người đi: “Ngọc Minh, là anh đây.”

Tôi giận đến mức không thốt nên lời, vội vàng rửa tay, chỉnh trang lại quần áo rồi lại tiếp tục nhồi bột thật mạnh để giúp bản thân bình tĩnh lại.

Vừa rồi, rõ ràng tôi cảm nhận được có một vật cứng đã chạm vào chân tôi, nếu không nhờ chị tôi kịp thời xuất hiện thì lẽ nào anh rể thật sự sẽ làm chuyện đó với tôi ư?

Tôi cảm thấy trước mặt nhòa đi, nước mắt rơi xuống mâm bột, tại sao lại như thế, chẳng lẽ muốn ép tôi phải đi nói với chị tôi sao?

Anh rể ngồi bên ngoài đang nói chuyện rất vui vẻ với chị, hỏi chị sáng nay muốn ăn gì, tôi không thể nào nghe thêm nữa, cố gắng nhồi bột thật mạnh để trút cơn giận trong lòng mình.

Sau khi rán xong bánh, tôi dọn thức ăn ra rồi gọi anh chị vào ăn.

“Tử Mạt, sắc mặt em không tốt, có phải do mấy ngày nay chăm sóc chị vất vả quá không?” Chị vừa ăn vừa hỏi, vẻ mặt rất áy náy.

Chị ấy hiện giờ hoàn toàn không để ý hình tượng, cả ngày đầu bù tóc rối, mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình, không hề chăm chút gì cả.

Không lẽ chính vì lí do đó mà anh rể mới mất hứng thú với chị?

4. Chương 4

“Không sao, do em ngủ hơi muộn thôi, nghỉ ngơi một chút là sẽ đỡ.” Tôi cười đáp, cố tỏ ra không có gì.

Anh rể ngồi gần đó ăn cơm rất nho nhã và bình tĩnh, hết như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Trong lòng tôi càng thấy giận hơn, đã làm một việc như vậy với tôi mà chớp mắt lại có thể bình tĩnh thế này, anh rể từ khi nào trở thành một người như thế?

Trước đây anh ấy không phải như vậy.

“Tử Mạt, đúng là đã làm khó em rồi.” Chị tôi thở dài, “Em ăn nhiều vào, cũng phải lo cho bản thân mình nữa biết không?”

“Em biết rồi.” Tôi gật đầu, “Lát nữa em về bệnh viện sắp xếp cho anh rể đưa chị đến đó kiểm tra.”

“Chị vẫn bình thường, có gì đâu mà phải kiểm tra? Chị không muốn đi.” Chị khó chịu nói.

Chị đương nhiên cho rằng lần này là đi khám ở phụ khoa, làm sao biết được cái gọi là “kiểm tra” này chính là khám ở khoa thần kinh.

Tôi quay sang nhìn anh rể.

“Ngọc Minh, nghe lời Tử Mạt đi.” Anh rể dịu dàng khuyên nhủ, “Em ấy là bác sĩ, sẽ biết được kiểm tra nào có lợi cho sức khỏe của em, không phải em muốn sức khỏe mau hồi phục sao? Tử Mạt, em thấy có đúng không?”

Anh rể vừa nói vừa đưa tay dưới gầm bàn chạm vào chân tôi.

Tôi run rẩy, vội liếc nhìn sang chị, cố gắng lặng lẽ dịch sang chỗ khác một chút rồi cố kiềm cơn giận mà nói: “Đúng vậy, chị à, chỉ khi sức khỏe chị khá lên thì em mới yên tâm được, chị đi kiểm tra đi được không?”

Anh rể không chạm được chân tôi nữa liền đưa chân ra quần lấy chân tôi.

Tôi lập tức thấy cả người nóng lên, hơi thở có hơi gấp gáp, cố kéo chân ra.

Chị hoàn toàn không chú ý tới vẻ bất thường của anh rể, khóe mắt lúc này chợt đỏ lên: “Kiểm tra còn có tác dụng gì nữa? Đã uống bao nhiêu thuốc rồi, chị vẫn không khỏe lên, cũng không có thai, chị...”

“Chị à, không phải em nói rồi sao? Chị đừng nghĩ đến việc có thai nữa.” Tôi sa sầm nét mặt, thật sự tức giận, “Sức khỏe của chị hiện giờ rất tệ, nếu có thai nữa sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy!”

Sắc mặt của chị chuyển sang trắng bệch: “Chị nhất định phải có thai, chị nhất định phải sinh một đứa con cho Thiên Phi! Thiên Phi, anh đừng nghe lời của Tử Mạt, Tử Mạt, Tử Mạt chỉ là đang nói đùa thôi, em chắc chắn có thể sinh con mà, chúng ta đừng li hôn, em yêu anh, em thật sự yêu anh, em không muốn li hôn...”

Tôi nắm chặt đôi đũa trong tay để ngăn không cho nó run lên.

Nếu chị biết anh rể đã làm như thế với tôi thì làm sao chị ấy chịu nổi?

“Ngọc Minh, em bình tĩnh đi.” Anh rể cau mày, có vẻ hơi khó chịu, nhưng đang kiềm chế không nổi giận, “Anh biết em rất muốn có con, nhưng em phải chăm lo cho sức khỏe đã, anh sao có thể để em lấy mạng sống ra sinh con cho anh chứ? Anh không ích kỉ đến thế.”

Tôi cảm thấy mừng cho chị, tuy mẹ chồng luôn gây áp lực cho chị, nhưng cũng may anh rể là một người thấu hiểu, thế nên chị vẫn có được chút an ủi.

“Thiên Phi, em thật sự không muốn như thế, em cũng không phải cố ý đâu, em...” Có lẽ do tâm trạng kích động quá nên chị chợt thở hổn hển rồi ngã ra phía sau.

“Chị!” Tôi hét lên rồi lao đến, “Chị ơi, tỉnh lại đi, chị ơi!”

Trong cơn hoảng loạn, tôi thậm chí quên mất mình là bác sĩ biết cứu người.

“Em bình tĩnh lại đi, Tử Mạt.” Anh rể bước đến bế chị, “Ngọc Minh có lẽ không sao đâu, em mau lái xe, chúng ta chở Ngọc Minh đến bệnh viện!”

“Vâng.” Tôi hít một hơi thật sâu rồi lấy chìa khóa xe.

Lúc này tôi đâu còn tâm trạng đôi co với anh rể, chỉ mong chị tôi có thể bình an.

Một tiếng sau, bác sĩ cấp cứu cho chị tôi từ phòng cấp cứu bước ra, nói chứng thiếu máu của chị đã nghiêm trọng hơn, còn bị sưng viêm nữa, cần phải nhập viện quan sát vài ngày.

Anh rể đi làm thủ tục viện phí cho chị rồi quay lại hỏi tôi: “Tử Mạt, tình trạng hiện giờ của Ngọc Minh có phải thật sự không thể mang thai không?”

Tôi tức giận bật cười: “Hương Thiên Phi, đã đến lúc nào rồi, anh còn mong chị tôi phải sinh con cho anh? Lúc nãy trên bàn ăn anh nói sẽ không để chị tôi dùng tính mạng để sinh con cho anh, đó chỉ là lời dỗ dành thôi có phải không? Anh đúng là đồ tiểu nhân hai mặt, anh không thấy có lỗi với chị tôi sao?”

Anh rể có hơi ngẩn người: “Tử Mạt, sao em lại nói anh như thế? Anh không phải có ý đó...”

“Anh chính là có ý đó!” Tôi nắm bàn tay lại rồi hét lên, “Anh chỉ quan tâm đến bản thân anh, không quan tâm cảm nhận của người khác, là đồ ích kỉ, tự cho mình đúng, anh...”

Anh rẽ đột nhiên ôm chặt lấy tôi rồi hôn thật mạnh.

5. Chương 5

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là quay sang nhìn chị đang nằm trên giường bệnh, tuy chị đang nhắm mắt ngủ say, nhưng tôi vẫn cảm thấy như có hàng vạn cặp mắt đang nhìn những hành động vượt qua ranh giới đạo đức của tôi và anh rể.

Anh rể lại hoàn toàn không quan tâm đến chị, điên cuồng lột quần áo của tôi ra.

Tôi hét lần này đến lần khác bị anh rể sỉ nhục, sức chịu đựng đã lên đến cực điểm, bèn lấy chân giẫm một phát thật mạnh lên chân anh.

Anh rể đau đớn khụy xuống, tôi liền vung tay tát một bạt tai, gần như dùng hết sức mạnh của mình đánh vào mặt anh.

Anh rể lão đảo lùi về sau mấy bước, vấp phải chân giường nên ngã ra đất, sau đó ngẩng đầu ngơ ngác nhìn tôi: “Em...”

“Tôi muốn đánh anh từ lâu rồi, anh rể.” Tôi cười lạnh lùng rồi ngửa mặt lên, cố gắng không cho nước mắt rơi ra, “Tôi nói rồi, tôi không phải loại phụ nữ như anh nghĩ, tôi đã nhẫn nhịn nhiều lần là vì không muốn chị tôi phải buồn, nếu anh còn tiếp tục như thế nữa thì tôi sẽ báo cho chị biết, đây là lần cuối cùng đấy, anh đã hiểu chưa?”

Lập trường của tôi có vẻ kiên định, nhưng trong lòng tôi lại đang rất rối, bởi tôi phát hiện ra, hành động này của anh rể làm với tôi lại không khiến tôi hận anh ấy.

Anh rể ngẩn người một lúc rồi từ từ lau vết máu trên miệng, bám vào thành giường đứng dậy cười đau khổ: “Tử Mạt, cảm ơn em.”

Tôi chợt không nói tiếp được nữa.

Phản ứng của anh rể không hề giống như tôi đã dự liệu, anh ấy lại cảm ơn tôi!

“Cũng may có em nhắc nhở anh.” Anh rể lão đảo ngồi xuống giường, nắm lấy bàn tay không bị gấn ống truyền của chị, “Em nói đúng, anh đáng bị đánh, anh không nên làm như thế với em, anh không nên phản bội Ngọc Minh.”

Tôi sực sật rơi lệ: “Anh... anh biết như vậy là tốt, em... em cũng không muốn việc thế này lại xảy ra.”

Như vậy có nghĩa là, việc anh rể làm với tôi chẳng qua chỉ là kích động nhất thời mà thôi, bởi vì sức khỏe của chị không tốt, hai vợ chồng họ cũng ít khi làm chuyện đó, anh ấy lại là người thanh cao, không thể đi tìm người phụ nữ bên ngoài, thế nên tôi chính là lựa chọn tốt nhất.

Ông Tử Mạt, mày đừng ngốc nữa, anh rể yêu chị như thế, sao có thể thích mày chứ? Không lẽ mày vẫn ôm hi vọng hảo huyền sao?

“Anh cũng không muốn chuyện này lại xảy ra nữa.” Giọng anh rể có hơi lạc đi, “Tử Mạt, em... có phải rất xem thường anh không?”

“Không.” Tôi hầu như trả lời anh mà không hề suy nghĩ, “Em hiểu tâm trạng của anh, anh vẫn còn trẻ, sẽ có những lúc có ham muốn, sức khỏe chị lại không tốt, không thể thỏa mãn anh được, thế nên anh động lòng như thế cũng là điều dễ hiểu, nhưng cho dù có động lòng thế nào thì cũng phải kiềm chế, anh rể là người trưởng thành, chắc phải hiểu rõ hậu quả của hành động ấy.”

Anh rể trông có vẻ hơi ngượng ngùng, ngược nhìn tôi rồi lại vội vàng cúi đầu: “Anh sẽ kiềm chế.”

“Thế thì em đi trước đây.” Tôi chỉnh trang lại y phục, “Anh chăm sóc cho chị đi, em chạy về nhà, hôm qua Hàm Đông có gọi điện đến nói là nhớ em, thế nên em phải về.”

Dứt lời, tôi nhắc túi xách bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Vừa ra khỏi cổng bệnh viện thì anh rể chợt nhắn tin đến: Việc gì phải giả vờ hạnh phúc, anh vẫn thành thật hơn em nhiều, có phải không Tử Mạt?

Tôi giận dữ xóa tin nhắn rồi bắt một chiếc taxi về nhà.

Cho dù là giả vờ hạnh phúc hay hạnh phúc thật sự thì ít ra tôi trước nay cũng chưa bao giờ lừa dối chồng mình, tôi tuy còn vài điều chưa chu đáo nhưng xét về vài mặt khác thì lại vô cùng nghiêm túc.

Chẳng hạn như sự chung thủy giữa hai vợ chồng.

Nhà tôi cách nhà chị không xa lắm, đi xe buýt khoảng nửa tiếng là đến, nếu đi taxi thì chỉ mất hơn mười phút.

Mã Hàm Đông chồng tôi lớn lên trong một gia đình đơn thân, tuy anh ấy cũng là người có ý chí, tốt nghiệp đại học xong thì vào làm ở cục lâm nghiệp, sau vài năm phấn đấu đã trở thành một phó chủ nhiệm, nhưng nếu so với điều kiện của nhà anh rể thì vẫn còn kém rất xa, nhà tôi hiện giờ chỉ là một căn nhà cấp hai, rộng khoảng hơn 80 mét vuông, tôi còn phải sống chung với mẹ chồng Đào Tịnh Mẫn.

“Con cũng biết về nhà à?”

Vẫn là giọng điệu trách móc khó chịu ấy, mẹ chồng tôi mỗi khi nói chuyện với tôi thì không bao giờ nhẹ nhàng cả.

“Mẹ, anh rể của con mấy ngày nay công việc bận rộn, bên cạnh chị không có ai chăm sóc, thế nên con mới ở lại vài ngày, sau này con sẽ chú ý hơn.” Tối qua tôi đã thức khuya, hôm nay lại vội vàng đưa chị đến bệnh viện, lại công thêm việc anh rể đã làm với tôi khiến trong lòng tôi rất rối, không có hơi sức tranh cãi nữa nên chỉ nói cho qua chuyện.

6. Chương 6

“Sau này sẽ chú ý hơn? Câu này con nói bao nhiêu lần rồi?” Mẹ chồng tôi vẫn không buông tha, “Tử Mạt, con phải nghĩ cho Hàm Đông chứ, nó là người đã có gia đình, thế mà giờ ngày nào cũng chỉ ở nhà có một mình, không ai chăm sóc cả, con nghĩ người ngoài sẽ nhìn nó như thế nào?”

“Con biết rồi, mẹ, con đã nghĩ kĩ rồi, cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách, con định vài ngày nữa sẽ bảo với chị là con không đến đó nữa, con nên quay trở lại làm ở bệnh viện thì hơn.”

Mẹ chồng luôn không hài lòng về việc tôi cứ luôn ở nhà chị, nhưng tôi không muốn về nhà cũng là có nguyên nhân, chỉ là không thể nói ra mà thôi.

Dù vậy, sau khi trải qua việc tối qua và hôm nay thì tôi lại thấy tốt nhất phải rời khỏi nhà của chị, làm thế thì mẹ chồng cũng không cần nhằn nữa.

“Cô nói sao? Quay lại làm việc à?” Nhưng không ngờ mẹ chồng không những không vui mà ngược lại còn tức giận hơn, “Tôi mới nói cô vài câu thôi, cô lại giả vờ rồi? Cô quay lại bệnh viện làm thì có được lương gấp đôi không? Cô làm thế là muốn dẫn dắt tôi à?”

Tôi giận đến mức không nói nên lời.

Muốn tôi phải ở nhà, nhưng lại muốn tôi phải mang lương gấp đôi về, trên thế gian này làm gì có chuyện tốt như thế?

“Mẹ, có chuyện gì thế?” Mã Hàm Đông mở cửa phòng ngủ bước ra, vuốt lại mái tóc rối, dụi dụi mắt hỏi, “Tử Mạt, em về rồi à? Mới sáng sớm đã cãi nhau với mẹ, không sợ hàng xóm nghe thấy sẽ cười sao?”

Dáng người anh không cao, chỉ khoảng hơn một mét bảy, gương mặt cũng rất bình thường, toát lên một vẻ rất hiền lành ôn hậu.

Tôi không chê bai gì anh ấy cả, đã từng thật lòng muốn sống cùng anh ấy cả đời, nhưng hiện giờ tôi lại cảm thấy rất uất ức, mỗi lần tôi cãi nhau với mẹ chồng, đương nhiên đại đa số đều do mẹ chồng khiêu khích tôi trước, thì chồng tôi cho dù là vì lí do gì đi nữa thì cũng đều trách móc tôi.

Anh ấy đối xử với tôi thật sự không tệ, cũng không đánh mắng tôi bao giờ, nhưng mỗi lần như thế này thì tôi lại không còn muốn giải thích hay trò chuyện gì với anh ấy nữa, chỉ muốn nhắm mắt đi ngủ cho xong.

“Nhìn đi, đây là người vợ tốt của con đấy.” Mẹ chồng Đào Tịnh Mẫn không vì thấy tôi im lặng mà chịu cho qua, ngược lại còn bù lu bù loa, trách móc nhiều hơn, “Mẹ chẳng qua chỉ là nói vài câu thôi, bảo nó đối xử tốt với con hơn, ở nhà nhiều hơn, nó liền lên mặt với mẹ, nói là không làm nữa, nhà chúng ta cũng không phải nhà có tiền, cũng phải lo cái ăn cái mặc, nếu không đi làm thì lấy đâu ra tiền, làm sao nuôi nổi gia đình này? Mẹ vất vả bấy lâu để nuôi dưỡng con, không lẽ dễ lắm sao?”

Tôi bật cười.

Nuôi gia đình là trách nhiệm của một mình tôi ư?

Từ sau khi kết hôn, tôi đều tự xài tiền của mình, chưa bao giờ hỏi xin chồng một đồng nào, thế còn chưa đủ sao? Lẽ nào bắt tôi phải nuôi luôn cả chồng và mẹ chồng?

Thế thì tôi lấy chồng làm gì? Thà tôi sống một mình còn tốt hơn!

“Mẹ, mẹ đừng buồn nữa, Tử Mạt cũng không có ý đó đâu, con sẽ bảo ban cô ấy.” Mã Hàm Đông liếc mắt nhìn tôi, “Tử Mạt, mau xin lỗi mẹ đi, sau này đừng chọc mẹ giận nữa, được không?”

Tôi càng bực mình hơn, không hiểu vì sao, đột nhiên nhớ lại cảm giác anh rể đã hôn tôi tối qua, nhớ lại những lời anh ấy thường nói với tôi, ánh mắt anh ấy hay nhìn tôi, sau đó nhìn lại chồng mình, tôi càng cảm thấy chán ghét hơn!

“Tử Mạt!” Mã Hàm Đông cau mày, “Mau xin lỗi mẹ đi!”

Tôi không thể vì người khác mà tự làm khổ mình nữa, bèn lạnh lùng nói: “Em không cảm thấy em có lỗi gì cả, tại sao phải xin lỗi mẹ chứ? Hàm Đông, anh có biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không mà lại bắt em phải xin lỗi mẹ? Anh có nghĩ đến cảm nhận của em không?”

Cả hai mẹ con đều tròn mắt nhìn tôi, giống hệt như nhìn thấy ma vậy.

Tôi cảm thấy rất sáng khoái.

Có lẽ bọn họ không thể ngờ được rằng, thái độ và giọng điệu của tôi lại cứng rắn như thế, nếu họ đã không nghĩ cho tôi thì tôi việc gì phải nhẫn nhịn?

“Số của tôi đúng là khổ mà!” Đào Tịnh Mẫn sau khi định thần lại thì lập tức gào khóc, “Ông ơi, sao ông không mang tôi theo luôn đi? Tôi khó khăn lắm mới nuôi lớn được con trai, nhưng nó lấy vợ rồi lại quên mất mẹ, thế thì tôi sống còn ý nghĩa gì nữa?”

Tôi không hề thấy động lòng, mẹ chồng không nói như thế thì tôi có thể sẽ nhẹ nhàng một chút, nhưng câu này nói ra càng khiến cơn giận của tôi bùng phát mạnh hơn.

7. Chương 7

Bố chồng tôi mất sớm, mẹ chồng một mình nuôi nấng con trai quả thực không dễ dàng, nhưng bà ấy cũng không thể có sự chiếm hữu biến thái như thế với chồng tôi được.

Bất kì việc gì cũng phải nghe theo bà ấy, bà ấy không cho phép ai cùng chia sẻ con trai, bao gồm cả người là vợ như tôi, hễ tôi có chút ý kiến bất hòa là bà ấy liền khóc lóc bù lu bù loa, chồng tôi thì lại luôn bắt tôi phải xuống nước cúi đầu xin lỗi, suốt hai năm nay, tôi thật sự chịu đựng quá đủ rồi.

Ở lại bên nhà chị, không gặp họ nữa, tôi cảm thấy đỡ phiền hơn, nhưng anh rể lại làm như thế với tôi, khiến trong lòng tôi rất rối, cho dù quay về nhà có phải chịu uất ức thì tôi cũng không thể tiếp tục ở lại nhà chị nữa.

Vừa rồi chồng tôi vừa trách móc tôi thì sự uất ức và phẫn nộ trong lòng tôi đã không kiềm nén được nữa, tại sao tôi phải chịu đựng nhiều như thế? Tôi đáng chết đến thế ư?

“Mẹ, mẹ đừng như vậy, Tử Mạt chỉ nói đùa thôi, cô ấy không có ý gì đâu.” Mã Hàm Đông toát cả mồ hôi, đáng vẻ sợ sệt như sắp bị tử hình, “Con sẽ bảo ban cô ấy, mẹ đừng khóc nữa có được không?”

“Số của mẹ khổ thế đấy, con cứ mặc kệ mẹ đi, đi mà an ủi vợ con ấy, bây giờ mẹ chi bằng đi chết cho xong...” Đào Tịnh Mẫn vừa khóc vừa đứng dậy đi vào phòng rồi sập cửa lại.

“Mẹ!” Mã Hàm Đông đuổi theo vài bước rồi quay lại khó chịu hỏi tôi, “Tử Mạt, có phải em chịu uất ức gì ở nhà chị nên mới quay về trút giận lên mẹ không?”

Tôi giận điên người, càng lớn tiếng hơn: “Anh đang nói cái gì? Chị ruột của tôi mà lại khiến tôi phải chịu uất ức sao? Người luôn khiến tôi chịu uất ức chính là anh và mẹ anh, anh còn mặt dày hỏi tôi?”

Mã Hàm Đông ngẩn người một lát rồi chợt cũng giận đến tái mặt: “Tử Mạt, em nói cái gì thế? Cái gì mà mẹ anh? Đó cũng là mẹ em mà, em không thể nói như thế được!”

“Tôi nói thế nào chứ?” Tôi cười lạnh lùng, mắt chợt nhòa đi, nhưng vẫn cố gắng không khóc, “Mã Hàm Đông, anh thử hỏi lại lương tâm của mình xem, suốt hai năm nay anh đối xử với tôi ra sao? Lần nào cũng không hỏi rõ nguyên nhân mà trách móc, chỉ chiết tôi trước, còn bắt tôi phải xin lỗi mẹ anh, anh có từng nghĩ cho tôi không? Thật sự là lỗi của tôi sao?”

Khí thế của Mã Hàm Đông trong phút chốc đã không còn nữa, rụt rè nói: “Cho... cho dù mẹ có làm gì khiến em không vui, nhưng mẹ cũng là người lớn, em không thể nhường mẹ sao? Em chịu một chút uất ức

thì đã sao chứ? Mẹ đã phải vất vả nuôi anh khôn lớn...”

“Đừng có nói với tôi mấy lời ràng buộc đạo đức!” Tôi không chịu nổi nữa mà hét lên, “Phải, mẹ anh vất vả nuôi anh khôn lớn, anh nợ bà ấy, nhưng bà ấy đâu có nuôi lớn tôi, tôi đâu có nợ bà ấy, tại sao tôi phải sống luồn cúi thế này ở nhà các người? Tôi còn chưa đủ hiểu thảo sao, chưa đủ nghe lời bà ấy sao? Nhưng còn bà ấy, suốt ngày cứ kiểm chuyện với tôi, không vừa mắt với tôi, anh có bao giờ nghĩ cho tôi chưa?”

Mã Hàm Đông ngơ ngác nhìn tôi, mấy lần định nói gì đó nhưng không thốt nên lời.

“Mã Hàm Đông, anh thật sự khiến tôi thất vọng.” Tôi hạ giọng, lắc đầu, “Anh không hề có trách nhiệm của đàn ông, sống bên anh, tôi thật sự quá mệt mỏi rồi, tôi không muốn tiếp tục thế này nữa.”

“Em... em nói cái gì? Tử Mạt, có phải em điên rồi không mà lại nói những lời như thế?” Gương mặt Mã Hàm Đông biến sắc, nắm lấy tay tôi, “Anh đối xử không tốt với em sao? Sao em có thể nói những lời này? Em muốn thế nào? Có phải là em định...”

“Anh có biết tại sao mẹ vừa rồi lại cãi nhau với tôi không?” Tôi giật tay ra, lùi lại một chút rồi lạnh lùng nhìn anh ta, “Bởi vì bà ấy muốn tôi vừa phải làm kỹ nữ lại vừa phải lập bia trình tiết.”

Vẻ mặt của Mã Hàm Đông vô cùng kinh ngạc: “Em...”

“Tôi không làm được, cho nên tôi cảm thấy mình không có gì sai cả, Hàm Đông, tôi thấy cả hai chúng ta đều cần bình tĩnh lại.” Tôi đi về phía phòng ngủ, “Hôm nay mẹ tôi gọi điện đến, nói bị đau lưng, tôi phải về thăm mẹ, anh cũng ở nhà ngoan ngoãn hầu hạ mẹ anh đi, không cần cùng đi với tôi.”

Tôi vừa nói dứt câu thì chợt giật bản mình, Mã Hàm Đông đã dùng sức ôm lấy tôi rồi đè tôi xuống giường.

8. Chương 8

Tôi cảm thấy không thở nổi, trước mắt tối sầm, không thể động đậy được.

“Tử Mạt, em nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mã Hàm Đông thở hổn hển, “Sao đột nhiên em lại thay đổi? Có phải có ai ức hiếp em không? Em nói anh biết đi!”

Tôi vừa giận vừa khó chịu, cố gắng vùng vẫy: “Anh đang nói lung tung gì thế? Tôi ngoài lúc đến nhà chị ra thì đều ở nhà, có thể bị ai ức hiếp chứ? Anh mong tôi bị người ta ức hiếp đúng không? Mã Hàm Đông, anh có phải đàn ông không?”

Thật ra, tôi cảm thấy rất có lỗi.

Chuyện giữa tôi và anh rể, tuy tôi là người bị cưỡng bức, nhưng tôi vẫn cảm thấy mình đã làm sai, trước mặt Mã Hàm Đông, tôi thấy mất khí thế.

“Tử Mạt, tại sao em cứ muốn thế này? Cứ như lúc trước không phải tốt sao?” Mã Hàm Đông lột áo tôi ra rồi đưa tay vào bên trong đồ lót của tôi, “Chúng ta đã lâu lắm rồi không...”

“Anh bỏ tôi ra!” Tôi giận đến mức lắp bắp, “Rốt cuộc anh xem tôi là gì? Xem tôi là người hầu, ngày nào cũng bị các người ức hiếp sao? Anh cảm thấy tốt, nhưng tôi lại thấy rất khó chịu, tôi chịu đựng đủ rồi!”

Trong mắt anh ta, khi tôi đứng trước mặt mẹ anh ta thì phải luôn nhẫn nhịn cúi đầu, làm một người con dâu hiền lương thực đức, việc hầu hạ mẹ chồng là một lẽ đương nhiên.

Nhưng anh ta không xứng đáng để tôi phải hi sinh nhiều như thế cho anh ta.

“Tử Mạt, ở trước mặt mẹ, anh luôn nói tốt cho em, em lại cảm ơn anh thế này sao? Mẹ nói rất đúng, đối xử với phụ nữ không được quá chiều chuộng, anh luôn đối xử quá tốt với em nên em mới như thế với mẹ anh, giờ anh phải dạy dỗ em một trận...” Mã Hàm Đông dùng sức lột quần áo của tôi ra.

Cơn giận khiến tôi đột nhiên có sức mạnh, đẩy được anh ta xuống giường, “Mẹ anh mẹ anh, cái gì cũng là mẹ anh! Nếu bà ấy nói đúng như thế, anh không thể sống thiếu bà ấy thì còn kết hôn với tôi làm gì? Anh đi mà sống với mẹ anh đi!”

Máng xong, tôi lấy một cái áo khoác trong tủ quần áo, khoác lên người rồi chạy ra ngoài.

Mã Hàm Đông có lẽ do ngã xuống đất đau quá nên một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, sau khi tôi chạy xuống lầu rồi mới nghe tiếng anh ta gọi đằng sau: “Tử Mạt, em quay lại đi! Em đi đâu đấy? Tử Mạt!”

“Đồ sao chổi, thứ không biết xấu hổ, để nó đi đi, đi rồi thì đừng quay lại nữa!” Giọng của Đào Tịnh Mẫn cũng vang lên.

Tôi không muốn giải thích, cũng không muốn mắng chửi, chẳng muốn nói gì nữa, chỉ lặng lẽ rời đi.

Chạy đến công viên mà bình thường hay tản bộ, tôi ngồi xuống một chiếc ghế, yên lặng thất thần.

Trời đã vào thu, thời tiết rất lạnh, lại đang là giờ làm nên trong công viên chẳng có ai cả, tôi lại càng cảm thấy giống như mình đã bị cả thế giới này bỏ rơi.

Không biết đã ngồi bao lâu, điện thoại chợt vang lên, tôi định thần lại rồi bắt máy: “A lô?”

“Tử Mạt, em đang ở đâu?” Giọng nói trầm ấm quyến rũ của anh rể vang lên ở đầu dây bên kia.

Tôi vừa nghe đã muốn cúp máy.

Người tôi không muốn gặp nhất hiện giờ chính là anh rể.

“Ngọc Minh muốn em mang thai hộ, giúp bọn anh sinh con, em có đồng ý không?” Anh rể vội nói trước khi tôi kịp cúp máy.

Bàn tay tôi chợt khựng lại, trong đầu thật sự không hiểu nổi, mang... mang thai hộ?

Tôi sinh con giúp cho anh chị sao?

Khoan nói đến việc trong nước hiện giờ chưa có quy định rõ ràng về việc này, xét về mặt tình cảm, tôi cũng đã cảm thấy không thể chấp nhận được.

“Tử Mạt, anh biết đây là một việc rất nghiêm túc, khi nào em về thì chúng ta sẽ bàn kĩ hơn. Nếu em không bằng lòng thì cứ nói rõ ràng với Ngọc Minh, anh đã nói với cô ấy là em sẽ không đồng ý đâu, nhưng cô ấy cứ không tin.” Giọng của anh rể có hơi lạc lõng.

Bàn tay cầm điện thoại của tôi run lên.

Anh rể rõ ràng cố tình đem sức khỏe của chị ra để gây áp lực cho tôi, khiến tôi không thể không đồng ý!

Nhưng việc mang thai hộ liên quan đến nhiều phương diện, pháp luật lại càng có quy định nghiêm ngặt, sao có thể tùy tiện mang thai hộ chứ?

Chuyện khác thì không nói, nhưng chuyện lớn thế này thì tôi cũng phải thương lượng với chồng tôi đã chứ?

9. Chương 9

“Tử Mạt, em đừng nổi giận, anh không có ý gì đâu, chỉ vì Ngọc Minh quá muốn có đứa con này, cô ấy lại là người chị duy nhất của em, chắc em cũng không muốn cô ấy...”

“Gặp nhau rồi nói sau.” Tôi giận dữ cúp máy, bắt một chiếc taxi đi thẳng đến bệnh viện.

Không ngờ, mẹ chồng của chị tôi là Hàn Nguyệt Như cũng có mặt ở đó, có lẽ do bà ấy hay tin chị lại nhập viện, không yên tâm nên mới đến thăm.

Tôi liền chào bà ấy một tiếng rồi đến ngồi cạnh chị.

Khác hẳn với mẹ chồng tôi, Hàn Nguyệt Như xuất thân gia đình gia giáo, vô cùng có khí chất, thẫu tình đạt lý, không hề can thiệp vào cuộc sống của hai vợ chồng anh chị, chỉ cần điều này thôi cũng đủ khiến tôi ghen tị với chị rồi.

Nhưng con người không ai hoàn hảo, Hàn Nguyệt Như điểm nào cũng tốt, chỉ có riêng việc cần có cháu nối dõi là rất xem trọng, hơn nữa cũng khá trọng nam khinh nữ.

Đây tuy không thể nói là khuyết điểm không thể thông cảm được, nhưng nếu không tại bà ấy cứ luôn gây áp lực về việc sinh con cho chị tôi thì chị cũng không đến mức vừa sảy thai xong lại muốn có thai tiếp, cuối cùng sức khỏe càng ngày càng yếu như vậy.

“Tử Mạt, sức khỏe của Ngọc Minh sao thế?” Hàn Nguyệt Như khi nói chuyện luôn có dáng vẻ chậm rãi, vô cùng ổn định.

Tôi cảm nhận được cơ thể chị đang run rẩy, đương nhiên phải che giấu cho chị: “Cô ơi, cô đừng lo, sức khỏe của chị đang cần được tịnh dưỡng, đợi tịnh dưỡng xong rồi hẵng nói.”

“Khi nào thì mới tịnh dưỡng xong?” Hàn Nguyệt Như có vẻ hơi bất mãn, “Tử Mạt, Thiên Phi đã ba mươi tuổi rồi, Ngọc Minh còn lớn hơn nó một tuổi, nếu để muộn thêm vài năm nữa thì sẽ là thai phụ cao tuổi, có thai sẽ càng nguy hiểm, con tuy không phải bác sĩ khoa sản, nhưng thường thức này chắc con cũng biết chứ?”

Trong lòng tôi tuy hơi bức, nhưng không để lộ ra ngoài: “Chuyện này con biết, nhưng cô cũng không thể cứ muốn chị con phải sinh con, sức khỏe chị ấy chưa ổn định, nếu cứ miễn cưỡng có thai thì sẽ lại sảy thai, chị ấy cũng sẽ bị nguy hiểm tính mạng.”

“Cô cũng không muốn Ngọc Minh phải liều mạng mà sinh con, nhưng nhà họ Hương của cô trước nay đều đơn truyền, hương hỏa không thể bị đứt ở chỗ Thiên Phi được, cô không phải là người không hiểu đạo lý, tâm trạng của người mẹ này, chắc hai con đều hiểu chứ, Ngọc Minh, Tử Mạt?” Giọng của Hàn Nguyệt Như nghe rất dịu dàng, nhưng vẫn toát ra sự lạnh lùng.

Sao tôi có thể không hiểu chứ?

Từ sau khi chị bị sảy thai ba lần, bác sĩ nói chị ấy khó mà có thai được nữa, Hàn Nguyệt Như vô cùng bất mãn, tuy không nói rõ nhưng đã nhiều lần ngầm nhắc nhở chị tôi rằng nên chủ động li hôn đi, đừng làm đứt đoạn hương hỏa nhà họ Hương.

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, điều kiện vật chất của chị rất tốt, nhưng lại phải chịu một áp lực thế này, còn tôi thì tuy không bị ép phải sinh con, nhưng có một người mẹ chồng như thế cũng là một nỗi khổ.

“Mẹ, con hiểu ý của mẹ, nhưng đây là việc của nhà mình, mẹ đừng làm khó Tử Mạt nữa.” Nét mặt chị rất mệt mỏi, cất giọng thều thào.

“Ngọc Minh, con nói thế là sao? Mẹ làm khó Tử Mạt lúc nào?” Hàn Nguyệt Như sa sầm nét mặt, “Mẹ chỉ đang nói sự thật, nói đạo lý, có vài lời nhất định phải nói thẳng ra, cứ dè dặt giấu giếm mãi sẽ chẳng giải quyết được vấn đề, cứ nói trắng ra thì vẫn tốt hơn lấp lửng, có phải không?”

Cả tôi và chị đều không nói được gì.

Đối với một người phụ nữ lớn tuổi cơ trí bình tĩnh thế này, thật sự không biết phải dùng thái độ nào để đối xử lại.

“Mẹ, không phải mọi người cũng đang nghĩ cách sao?” Anh rể rõ ràng có chính kiến hơn chồng tôi nhiều, lập tức nói: “Sức khỏe của Ngọc Minh thật sự không thể có thai nữa, nhưng bọn con vẫn có thể có con được, cho nên Ngọc Minh muốn...”

“Anh rể!” Tôi hơi hốt hoảng kêu lên.

Việc mang thai hộ, tôi vẫn chưa chấp thuận, nếu anh rể mà nói gì với mẹ anh ấy thì thật là ngại.

“Tử Mạt, Thiên Phi đã nói với em rồi đúng không?” Chị tôi thì lại khá phần khích, “Chị cảm thấy chuyện mang thai hộ là một cách hay, em là em của chị, trông còn đẹp hơn chị, sức khỏe lại rất tốt, mình là người nhà cũng không cần phòng bị, em giúp chị và Thiên Phi sinh một đứa con đi, được không?”

Hàn Nguyệt Như rõ ràng vẫn chưa biết chuyện này, vừa nghe chị tôi nói đã kinh ngạc nhìn tôi một lúc lâu mà không nói được gì.

“Chị ơi, chị khoan vội vàng đã được không?” Tôi cố nén cơn giận, kiên nhẫn giải thích: “Đây không phải chuyện nhỏ, cần phải...”

“Chị biết đây không phải chuyện nhỏ, cho nên mới bảo Thiên Phi gọi em về thương lượng.” Chị nắm chặt tay tôi, “Chị rất muốn có con, Tử Mạt, em giúp chị đi được không?”

10. Chương 10

“Em...” Tôi không biết phải nói sao, trong lòng rất muốn từ chối việc mang thai hộ chị, nhưng chị tôi đang mong chờ như thế, nếu tôi từ chối thì chị ấy chắc chắn sẽ càng đau khổ hơn, tôi thật sự không biết nên làm sao nữa!

Hàn Nguyệt Như thì lại chấp nhận chuyện này rất nhanh, xem ra có vẻ rất hài lòng: “Thiên Phi, Ngọc Minh, các con đã suy nghĩ kỹ, muốn mang thai hộ sao? Đây cũng là một cách hay, nhưng mà Tử Mạt nói đúng, việc này cần phải tiến hành thật nghiêm túc, đừng để tạo ra nhiều tin đồn, như thế sẽ ảnh hưởng đến thể diện nhà ta.”

Mang thai hộ là một biện pháp hỗ trợ sinh sản, tuy không phải là điều mới mẻ, nhưng vì các tổ chức phi pháp lộng hành, lâu lâu lại có các bài báo đưa tin không hay, thế nên việc mẹ chồng của chị lo lắng không phải là không có lí.

“Mẹ, bọn con sẽ xử lí ổn thỏa việc này.” Anh rể chợt nhìn tôi đầy ẩn ý, “Bọn con chính là vì không muốn để người ngoài biết nên mới muốn nhờ Tử Mạt mang thai hộ, nhưng cô ấy lại có vẻ không đồng ý.”

“Tử Mạt, em giúp chị đi được không?” Chị nói xong chợt bật khóc, “Chị cũng không còn cách nào khác, em giúp chị đi...”

Trước mặt mẹ chồng, có vài lời chị ấy không tiện nói ra, nhưng tôi hiểu điều chị muốn nói, chị rất yêu anh rể, không muốn vì không có con mà mất đi anh ấy.

“Chị, chị bình tĩnh lại đã.” Tôi hít một hơi, “Chỉ cần làm theo các bước chính quy thì việc mang thai hộ sẽ hợp pháp, không cần phải chính em mang thai hộ, em sẽ hỏi bệnh viện các quy trình, có kết quả sẽ báo cho chị.”

Tôi vẫn không muốn đồng ý, chị tôi rất thất vọng, nhưng mục đích cuối cùng của chị là muốn có một đứa con của anh rể, chứ không nhất thiết phải là chính tôi mang thai hộ, thế nên chị cũng không phản đối nữa, đành buông tay tôi ra, quay mặt đi không quan tâm đến tôi nữa.

“Cô à, việc này cả nhà cô cứ bàn bạc thương lượng lại đi, nếu quyết định rồi thì tìm một cơ quan y tế hợp pháp rồi làm theo quy trình, việc này con nghĩ con không nên tham gia thì hơn.” Tôi thể hiện rất rõ thái độ của mình.

Hàn Nguyệt Như không nói thêm gì nữa, suy nghĩ của bà ấy có lẽ cũng giống với của chị tôi, chỉ cần có đứa con là được, còn ai mang thai hộ không hề quan trọng.

Anh rể từ đầu đến cuối đều dùng ánh mắt rất nặng nề nhìn tôi, khiến tôi cảm thấy không thoải mái, cũng không dám nhìn anh ấy.

Trong lúc mọi người đang yên lặng thì chuông điện thoại của tôi chợt vang lên, là chồng tôi gọi đến, tuy hiện giờ tôi không muốn gặp anh ta, nhưng cuộc điện thoại này gọi đến thật đúng lúc, tôi liền nói xin lỗi rồi ra ngoài nghe máy.

“Em đang ở đâu?” Giọng của Mã Hàm Đông rất hối hả và tức giận, “Mau đến bệnh viện Đệ Nhất, mẹ ngất rồi, đang được cấp cứu!”

“Cái gì?” Tôi giật mình, “Tôi đang ở bệnh viện Đệ Nhất đây, tôi sẽ qua ngay!”

Tôi còn chưa kịp nói xong thì Mã Hàm Đông đã cúp máy.

Tôi không kịp báo với chị, lập tức chạy sang phòng cấp cứu.

“Hàm Đông!” Tôi vừa thở gấp vừa hỏi, “Mẹ làm sao thế? Sao đột nhiên lại ngất xỉu? Bác sĩ nói sao?”

“Làm sao tôi biết? Bác sĩ còn chưa ra kia mà!” Mã Hàm Đông trừng mắt nhìn tôi, “Còn không phải tại cô chọc mẹ nổi giận sao?”

Tôi ngẩn người, nhớ lại lúc mình đập cửa bước ra ngoài, xem ra lúc ấy mẹ chồng không chịu nổi sự ngỗ ngược của tôi nên đã tức giận ngất đi, bèn không nói thêm gì nữa.

“Tôi cho cô biết, nếu mẹ có mệnh hệ gì thì tôi không tha cho cô đâu!” Mắt của Mã Hàm Đông đỏ lên, có vẻ sắp khóc đến nơi.

Không chỉ mẹ chồng tôi xem chồng tôi như sinh mệnh, mà chồng tôi cũng xem mẹ là một chỗ dựa lớn, hết như không thể cai được sữa mẹ vậy, việc gì cũng hỏi ý kiến của mẹ chồng, mẹ chồng tôi nếu xảy ra chuyện thì chồng tôi sao có thể chịu nổi?

Tôi lạnh lùng nói: “Hàm Đông, tôi không thấy mình có gì sai cả, nhưng tôi không muốn cãi nhau với anh, tôi rất mong mẹ sẽ không sao.”

“Tử Mạt, cô thật sự thay đổi rồi, rốt cuộc cô bị sao vậy?” Mã Hàm Đông giận đến mức như sắp sửa động thủ, “Trước đây cô không như thế này, không bao giờ làm mẹ nổi giận, nhưng hôm nay cô lại nói với mẹ như thế, mẹ có chịu nổi không? Cô thật chẳng ra làm sao, cô đối xử với mẹ...”

11. Chương 11

“Ai là người nhà của bệnh nhân?” Bác sĩ chợt bước ra khỏi phòng cấp cứu.

Mã Hàm Đông không thềm mắng tôi nữa, vội bước lên: “Tôi là con trai của bệnh nhân, bác sĩ, mẹ tôi sao rồi?”

“Bệnh nhân bị cao huyết áp, cần làm kiểm tra toàn diện, người nhà vui lòng làm thủ tục, đóng viện phí.”

“Vâng vâng.” Mã Hàm Đông gật đầu lia lịa rồi theo bác sĩ đi làm thủ tục, lúc quay về nhìn tôi bằng ánh mắt cực kì lạnh lùng.

Tôi chợt thấy lạnh cả người, trong lòng cũng lạnh lẽo, bất lực đứng tựa vào tường, buồn bã vô cùng.

Tôi bắt đầu hối hận vì đã lấy chồng tôi.

Kết quả kiểm tra cho thấy mẹ chồng tôi bị cao huyết áp và cả bệnh tim, cần phải nhập viện điều trị. Chồng tôi sau khi làm xong thủ tục nhập viện và đóng tiền cọc liền quay lại thăm mẹ chồng.

“Mẹ chẳng qua chỉ là huyết áp hơi cao một chút, uống thuốc là sẽ khỏi thôi, cần gì phải nhập viện, tốn nhiều tiền như thế?” Mẹ chồng tôi tiếc tiền, không muốn nhập viện.

Mã Hàm Đông liền khuyên nhủ: “Mẹ, mẹ nói gì thế? Cho dù có tốn bao nhiêu tiền thì việc chữa trị cho mẹ vẫn quan trọng hơn, mẹ đừng tiếc tiền, nếu mẹ xảy ra chuyện gì thì con biết làm sao?”

Mẹ chồng tôi cảm động rơi nước mắt: “Hàm Đông, cũng chỉ có con thương mẹ nhất, mẹ biết mẹ không uống công thương yêu con...”

Tôi đứng bên cạnh cúi đầu, không nói tiếng nào.

“Tử Mạt, đưa thẻ ngân hàng cho anh, anh phải đi rút thêm tiền.” Chồng tôi chợt chìa tay ra với tôi.

Tôi ngần ngừ, ngược mắt nhìn anh ta: “Tôi không mang theo thẻ ngân hàng của anh.”

Từ sau khi kết hôn, tôi chưa bao giờ quản lý tiền của chồng, thẻ ngân hàng của anh ta đều do mẹ chồng giữ.

“Anh biết, ý anh là thẻ ngân hàng của em ấy.” Chồng tôi thản nhiên nói, “Tiền lương tháng này của em chắc là anh rể đã trả em rồi, anh đi rút về tiêu.”

Tôi cũng không biết mình giận nhiều hơn hay thất vọng nhiều hơn: “Hàm Đông, anh làm thế này là sao? Có phải muốn vét sạch từng đồng trên người tôi thì mới cam tâm không? Lương của anh anh đều giữ riêng, không cho tôi tiêu một xu nào, tiền nợ mua nhà cũng là do tôi trả, đến tận năm ngoái mới trả hết, sau khi anh lên làm phó khoa thì cứ đòi mua xe, tiền mua xe cũng là do tôi trả, tiền tôi tiêu hàng ngày cũng phải tự mình kiếm về, giờ anh còn muốn tôi phải đưa tiền ra, rốt cuộc anh có ý gì? Anh làm thế có công bằng với tôi không?”

Mẹ chồng tôi vừa nghe thấy những lời ấy thì liền nổi đóa: “Tử Mạt, giờ cô đang đòi nợ chúng tôi đấy à? Cái gì mà tiền của cô rồi tiền của Hàm Đông? Tất cả không phải vì cái nhà này sao?”

Tôi giận đến mức muốn phát khóc: “Nếu đã đều là vì cái nhà này thì tại sao mẹ với Hàm Đông cứ liên tục đòi tiền con mà không bao giờ cho con tiền tiêu? Những người phụ nữ khác sau khi lấy chồng có ai giống như con không? Con không mong hai người nuôi con, nhưng cũng đừng nên vợ vét con như thế, tiền con kiếm được đều giao cho hai người hết, thế mà còn phải nhìn sắc mặt hai người mà sống, con được gì chứ?”

Chồng tôi có vẻ cũng cảm thấy hơi quá đáng, bèn rụt rè rút tay lại: “Tử Mạt, em cũng đừng nóng, anh không phải có ý đó, lương của anh vừa mới gửi tiết kiệm, cho nên...”

“Hàm Đông, rốt cuộc anh có xem tôi là vợ anh, xem tôi là người ở bên cạnh anh cả đời không?” Tôi đứng dậy, chợt thấy đầu óc xây xẩm, đành phải ngồi xuống, “Anh đem tiền lương của anh đi gửi tiết kiệm hết, ngay cả mặt mã thẻ ngân hàng cũng không cho tôi biết, đề phòng tôi như đề phòng ăn trộm, lại còn liên tục bắt tôi phải đưa tiền, anh không sợ tôi đau lòng sao?”

“Anh...”

“Trời ơi, phải rồi, tôi biết mình không nên bị ốm, không nên nhập viện!” Mẹ chồng tôi chợt khóc òa lên như một đứa bé bị ăn hiếp, “Nhập viện một cái là phải tốn tiền, hễ tốn tiền thì sẽ có người khó chịu với tôi, tôi còn nhập viện làm gì? Thà chết đi cho xong! Không nhập viện nữa, về nhà!”

Chồng tôi hốt hoảng, liền giữ mẹ chồng lại: “Mẹ, mẹ làm gì thế? Mẹ...”

“Mẹ, mẹ cũng không cần phải bức ép con như thế, con chịu đựng đủ rồi!” Tôi đứng bật dậy, bám chặt lấy cái ghế, “Những chuyện linh tinh con cũng không muốn nói nhiều nữa, con chỉ muốn hỏi mẹ một câu, có phải mẹ không vừa mắt với con, muốn đuổi con đi không?”

“Tử Mạt, em đang nói gì thế?” Mã Hàm Đông dùng lực đẩy mạnh vai tôi một cái, “Mẹ vẫn còn đang ốm, em cứ phải chọc tức mẹ như thế sao?”

12. Chương 12

“Hàm Đông, việc gì cũng cần phải giải quyết, cứ thế này mãi cũng không phải là cách.” Tôi bị anh ta đẩy suýt ngã, trong lòng càng đau hơn, “Mẹ rõ ràng luôn cố ý muốn kiểm chuyện với tôi, xen vào mối quan hệ giữa tôi với anh, cho dù tôi có làm tốt đến đâu, có cố nhẫn nhịn đến đâu thì mẹ cũng không thể hài lòng với tôi, hôm nay tôi chỉ cần mẹ nói rõ một câu, có phải mẹ hoàn toàn không vừa ý đứa con dâu này không?”

Vẻ mặt của mẹ chồng tôi vô cùng ngượng ngập, nhưng lại cố gắng che giấu đi, chỉ lẩm bẩm: “Là lỗi của tôi, đều là lỗi của tôi hết, tôi chết đi cho xong...”

“Chết cũng không giải quyết được vấn đề.” Tôi cười lạnh lùng, tiếp tục tàn nhẫn nói: “Nếu mẹ xác nhận là không vừa lòng con, thế thì con có thể li hôn với Hàm Đông, để anh ấy đi tìm đứa con dâu khiến mẹ hài lòng, có được không?”

“Tử Mạt, em điên rồi!” Chồng tôi thất kinh hồn vía, không quan tâm mẹ chồng nữa mà chạy đến nắm chặt lấy vai tôi, “Em nói cái gì mà li hôn? Có phải em điên rồi không? Ai muốn li hôn với em chứ? Em có biết mình đang nói gì không?”

“Tôi đang rất tỉnh táo.” Tôi cố gắng đẩy chồng tôi ra rồi lạnh lùng nhìn anh ta, “Hàm Đông, anh cũng bình tĩnh lại, suy nghĩ cho kĩ đi, nếu sau này chúng ta cứ tiếp tục thế này nữa thì tôi sẽ phát điên! Nếu anh chịu thay đổi thì phải gánh lấy trách nhiệm mà anh cần phải gánh, trước tiên là về chuyện tiền nong, anh không thể cứ gửi tiết kiệm tiền lương của mình rồi tiêu tiền của tôi, việc này tôi không thể chấp nhận được.”

“Tiền tiền, em chỉ biết có tiền thôi!” Mã Hàm Đông then quá hóa giận, “Chúng ta đã kết hôn rồi, đều là người một nhà, tiêu tiền của ai mà chẳng được?”

“Thế tại sao không tiêu tiền của anh mà cứ là của tôi?” Tôi không hề nhượng bộ, “Cho dù anh muốn gửi tiết kiệm thì ít ra cũng phải cho tôi biết mật mã thẻ chứ, anh làm như thế là có ý gì?”

“Vì mẹ nói anh cần phải đề phòng...” Mã Hàm Đông nói đến đó đột nhiên im bật, hết như vừa bị người ta tát một bạt tai, mặt mày đỏ bừng.

Tôi cười lạnh lùng.

“Hàm Đông, đừng nói nữa, mẹ biết đều là lỗi của mẹ, con đừng cãi nhau với Tử Mạt nữa, có gì cứ trút lên mẹ đi.” Mẹ chồng tôi vừa khóc vừa nói.

Nhìn đi, đã đến lúc này rồi mà bà ấy vẫn không chịu bỏ qua chuyện tiền bạc, thế thì tôi còn hi vọng gì nữa?

“Hai người cứ suy nghĩ đi.” Tôi quay người lạnh lùng bỏ đi, “Cứ sống thế này thì chẳng có ý nghĩa gì, muốn li hôn thì li hôn, tôi không ngán.”

Chồng tôi không đuổi theo tôi, không biết có phải vì anh ta thấy có một chút áy náy không?

Khi tôi ra khỏi bệnh viện thì trời đã tối, tôi vừa buồn vừa tuyệt vọng, không thể về nhà chị, cũng không thể về nhà mình, tôi không còn nơi nào để đi, lang thang suốt một tiếng đồng hồ thì vào một quán bar.

Thật bất ngờ, tôi nhìn thấy anh rể.

“Anh rể.” Tôi vốn không muốn bước đến, nhưng nghĩ đến chị đang ở bệnh viện, tôi không yên tâm, “Sao anh lại ở đây? Không phải anh đang ở bệnh viện chăm sóc cho chị sao?”

Anh rể phải một lúc sau mới quay sang nhìn tôi, có lẽ anh ấy đã uống rất nhiều, gương mặt đỏ bừng, “Tử... Tử Mạt? Em đến đây làm gì? Em về đi, về với chồng của em đi, cho dù có giả vờ hạnh phúc cũng được...”

Tôi cau mày, dìu anh rể đứng dậy: “Đừng uống nữa, về thôi.”

“Anh chưa say.” Anh rể bật cười, “Tử Mạt, anh biết mình đang nói gì, tửu lượng của anh rất cao, em không cần phải lo.”

“Đi về thôi.” Tôi trả tiền rồi dìu anh rể bước ra.

“Anh không đến bệnh viện.” Anh rể cứ kiên quyết đi hướng ngược lại, “Anh không muốn nhìn thấy Ngọc Minh, cô ấy... cô ấy đuổi anh đi!”

“Hả?” Tôi thấy bất ngờ, “Tại sao?”

“Cô ấy đuổi anh đi.” Anh rể cười đau khổ, “Anh có nói gì cũng vô ích.”

Trong lòng tôi chợt cảm thấy rất buồn, không biết khuyên anh ấy thế nào, tôi nghĩ có lẽ cả anh ấy và chị tôi đều cần bình tĩnh lại: “Vậy em đưa anh về văn phòng nhé?”

Anh rể đã uống rượu nên không thể lái xe, tôi cũng không thể để mặc anh ấy ở đây không lo.

“Được.” Cũng may anh rể không phản đối nữa mà đồng ý lên xe.

Văn phòng luật sư của anh rể cách đây không xa, lái xe hai mươi phút là đến, các nhân viên đều đã ra về hết, tôi bật đèn, dìu anh rể đến ngồi xuống ghế sofa.

“Anh rể, vậy anh nghỉ ngơi ở đây một đêm đi, em về trước.”

“Uống với anh một li đi.” Anh rể lấy hai tay ôm đầu, “Tử Mạt, anh không muốn ở một mình, em uống với anh một li đi.”

13. Chương 13

Tôi không hề muốn: “Em...”

“Thì ra em ghét anh như thế.” Anh rể ngẩng đầu nhìn tôi cười đau khổ, “Thôi được rồi, em đi đi.”

Nói thật lòng, tôi không hề ghét anh ấy, tôi chỉ cảm thấy hiện giờ không thể đối diện với anh ấy thôi.

“Anh không giống một người đàn ông sao?” Gương mặt anh rể đỏ bừng, ánh mắt cũng hơi mơ hồ, “Tử Mạt, anh biết em xem thường anh.”

“Em không có.” Tôi lại càng không nỡ đi, mở tủ lạnh lấy ra vài chai bia rồi đưa cho anh rể một chai, “Anh rể, có uống cũng uống ít thôi, ngày mai anh còn phải đến bệnh viện, chị hiện giờ không có ai chăm sóc.”

Tuy tôi rất giận việc chồng tôi đã đối xử với tôi, nhưng dù gì mẹ chồng cũng đã nhập viện, thời gian này tôi phải chăm sóc bà ấy, không thể sang chăm sóc chị được.

“Ngọc Minh đuổi anh ra ngoài, cô ấy bảo anh cút đi.” Anh rể nhận chai rượu, khui ra rồi uống một ngụm lớn, ho sặc sụa.

Tôi ngồi xuống bên cạnh anh: “Anh vẫn chưa nói cho em biết, chị thật sự đuổi anh đi sao? Tại sao?”

Chuyện đó hầu như không thể, chị tôi yêu anh rể như thế, trước nay chưa bao giờ nổi nóng với anh.

“Đúng thế, bởi vì cô ấy đọc được nội dung anh chat với một người phụ nữ, người phụ nữ đó đã... đưa phong bì cho anh.” Anh rể vừa nắc vừa nói, “Anh đã giải thích rồi, người đó là khách hàng của anh, phong bì là tiền dịch vụ thôi, nhưng Ngọc Minh không nghe, bọn anh đã cãi nhau một trận lớn, cô ấy bảo anh cút đi.”

Tôi không biết nên nói gì.

Thật ra tôi cũng hiểu, anh rể vì tính chất công việc nên thường tiếp xúc với nhiều phụ nữ, chuyện này là không thể tránh khỏi, nhưng chị tôi vì đang có khuynh hướng trầm cảm nên có nhiều lúc sẽ không hiểu lý lẽ, nổi giận vô cớ.

Trước đây chị không bao giờ nghi ngờ anh rể, nhưng giờ lại đang có cảm giác không an toàn cực độ, tinh thần lại có vấn đề, thế nên khó tránh khỏi việc nghi ngờ lung tung, chuyện này cũng không phải lỗi của chị ấy.

Anh rể biết chị đang khó chịu, thế nên đã cố dành nhiều thời gian ở bên cạnh chị, kiên nhẫn động viên chị, nhưng thời gian dài thì cũng chẳng ai có thể chịu nổi, nhất là khi chị cứ hay trách móc anh không quan tâm chị, không ở bên cạnh chị, dù gì thì trong chuyện này cũng chẳng ai có thể nói rõ, cũng giống như người ta uống nước thì dù nóng dù lạnh cũng chỉ tự mình biết.

Có nhiều lúc hai người họ cãi nhau, có nhiều lúc còn chiến tranh lạnh, nhưng chẳng bao lâu sau sẽ lại làm lành, đa phần đều là do chị tôi gây chuyện vô cớ, trong lòng anh rể thấy khó chịu, thật ra tôi cũng hiểu.

Nếu không thì khi anh rể làm chuyện đó với tôi, tôi đã không chịu nhường một bước mà lật mặt anh ấy.

Thật ra nghĩ kỹ lại thì thấy, anh rể và tôi là đồng bệnh tương lân, chẳng ai phải cần giả vờ hạnh phúc trước mặt người kia cả.

“Tử Mạt, có phải anh thất bại lắm không?” Anh rể quay sang nhìn tôi.

“Anh rể...”

“Được rồi, không nói nữa, uống đi!” Anh rể cụng thật mạnh vào cái chai trong tay tôi, “Uống với anh!”

Tôi im lặng một lát rồi cũng ngửa cổ uống một hơi.

“Sảng khoái!” Anh rể bật cười rồi cũng uống ừng ực.

Tôi nghĩ hai chúng tôi giống nhau, hiện giờ đều không muốn nghĩ gì nữa, không muốn suy xét gì nữa, cứ gạt đi tất cả, nhất tụy giải thiên sầu.

Cho dù sau khi tỉnh lại cuộc sống vẫn phải tiếp tục, nhưng có thể say một lúc thì cứ say đi, ít ra say rồi thì sẽ tạm thời không cần phải nghĩ nhiều như thế nữa.

Cả hai chúng tôi đều đã phải chịu một áp lực quá lớn, cần phải được giải phóng.

Chai bia đều đã được hai chúng tôi uống sạch, tôi cảm thấy có hơi say, còn anh rể thì trước đó đã say rồi, chúng tôi vừa nói vừa cười, vừa hát vừa hò hét, nếu người khác nhìn thấy ắt sẽ nghĩ đây là hai kẻ điên.

“Tử Mạt, sảng... sảng khoái...” Anh rể lồm cồm bò dậy, “Anh... anh muốn uống nữa, anh đi lấy... lấy thêm...”

Anh ấy đã cực kì say, đập lên một chai bia, đứng không vững nên lập tức ngã đè lên người tôi.

“Ừm...” Tôi hơi khó chịu, vội đẩy vai của anh rể, “Đứng... đứng dậy, đè chết em rồi...”

Anh rể đột nhiên đè vai tôi xuống rồi hôn thật mạnh.

Miệng anh ấy nồng nặc mùi rượu, tôi tuy cũng đã uống một chút nhưng vẫn cảm thấy rất khó chịu, cố gắng xoay mặt đi: “Tránh ra...”

“Tử Mạt, anh chịu đủ rồi, Tử Mạt!” Anh rể vừa hôn tôi loạn xạ vừa lột áo của tôi ra, “Anh không muốn... không muốn tiếp tục như thế nữa, anh muốn em, muốn thế này, thế này...”

14. Chương 14

Anh ấy cứ nói lung tung, có lẽ đầu óc cũng đang rối loạn, hoàn toàn không biết mình đang làm gì.

“Anh rể...” Tôi ngắt mạnh vào chân mình, dùng cơn đau để giúp bản thân tỉnh táo một chút, “Không được... chúng ta, chúng ta không thể làm thế này...”

Tôi không thể phản bội chồng mình, càng không thể làm chị tôi tổn thương, tôi và anh rể thế này là sai lầm!

Nhưng tôi không còn hơi sức để đẩy anh rể ra nữa, mà ai có thể đảm bảo rằng tôi thật sự kiên quyết không đồng ý?

“Tử Mạt, anh thích em, anh yêu em!” Anh rể đã cởi áo của tôi ra, lại tiếp tục vừa cởi áo lót của tôi vừa vuốt ve ngực tôi, “Anh đã yêu em từ lâu rồi, không bao lâu sau khi em đến nhà anh, anh... anh đã yêu em rồi...”

Tôi giật mình: “Anh rể!”

“Suyt!” Anh rể dịu dàng chặn miệng tôi lại, “Đừng gọi, đừng để... đừng để Ngọc Minh nghe được, anh... anh không muốn cô ấy buồn, em biết là được, anh yêu em, anh thật sự yêu em, trước nay anh... chưa từng thử... yêu một cô gái như thế này, Tử Mạt, anh rất buồn, rất... rất đau khổ, anh không thể nào nói với em được...”

Tôi bật khóc.

Tôi cũng không biết là do xấu hổ hay cảm động nữa, chỉ cảm thấy thật nực cười, bởi vì tôi không thể ngờ được rằng anh rể làm vậy với tôi là vì lí do đó!

“Tử Mạt, anh muốn có em, muốn đến phát điên lên được, Tử Mạt...” Anh rể mơ hồ gọi tên tôi, lột mạnh áo lót của tôi ra rồi vừa hôn vừa vuốt ve tôi.

Do anh ấy đã say nên không kiểm soát được lực, khiến tôi thấy đau, tôi không kiềm được mà kêu lên: “Đừng lại... đừng...”

Nhưng anh rể hoàn toàn không quan tâm sự cự tuyệt của tôi, bắt đầu hôn dần từ cằm xuống cổ tôi, vừa vuốt ve chân tôi vừa tuột quần tôi xuống rồi sờ vào bộ phận đã lâu rồi không có ai chạm vào của tôi.

“A...” Tôi kêu lên, cố gắng ngồi dậy, “Anh rể, chúng ta không thể... a!”

Anh rể giật mạnh quần lót của tôi xuống, ngón tay ấn vào điểm nhạy cảm của tôi, mạnh đến mức khiến tôi không thể chịu được, toàn thân run lẩy bẩy.

“Tử Mạt, em... em cũng thích anh mà có phải không? Anh biết, em... em không gạt nổi anh đâu, ha ha...” Anh rể cười như một đứa trẻ, nhưng động tác tay của anh ấy thì không ngây ngô chút nào, ôm chặt lấy tôi, không cho tôi thoát ra.

Tôi vừa thấy khó chịu nhưng lại vừa có một sự mong chờ khó hiểu, bị anh rể ôm chặt càng lúc càng không còn sức lực, vừa run rẩy vừa thở hổn hển, trước mắt chợt hoa đi, cảm giác như sắp đến địa phủ vậy.

“Anh rể, chúng ta không thể...”

Tôi vừa định nói gì đó thì anh rể đã lột xong quần lót của tôi, tách chân tôi ra rồi kẹp chân anh ấy vào giữa, tôi muốn khép chân lại cũng không khép được nữa.

“Tử Mạt, tại sao lại không... không thành thật với bản thân mình một chút?” Anh rể đột nhiên đưa ngón tay vào bên trong tôi, “Rõ ràng em cũng rất muốn, tại sao lại không dám đối diện?”

“A...” Sự xâm nhập của vật lạ khiến toàn thân tôi run dữ dội hơn, tôi cũng thấy sợ hơn, cố gắng khép chân lại, “Không... đừng... mau... mau rút ra...”

Đầu óc tôi vẫn còn tỉnh táo một nửa, nhưng lại càng không còn chút sức lực nào, hoàn toàn không thể làm được gì.

Anh rể khẽ cười: “Tử Mạt, em đừng tự gạt mình nữa, em... em đã ướt rồi...”

Anh nhẹ nhàng cử động ngón tay, tôi có thể cảm nhận được mỗi lần rút ra, anh lại cho thêm một ngón tay vào, cảm giác càng ngày càng chặt, khiến tôi thở càng hổn hển hơn, cảm giác cổ họng mình đã bị chặn, không thể thở được nữa.

“Tử Mạt, em khít quá... Chắc em và chồng em... ít khi quan hệ phải không?” Anh rể thổi nhẹ vào tai tôi, “Một người phụ nữ... một người phụ nữ tốt như em, anh sẽ... không làm em thất vọng đâu, là do cậu ta... quá ngốc...”

“Không phải...” Tôi lắc đầu thật mạnh, “Đừng nói, đừng nói nữa...”

Anh rể có lẽ không phải thật sự say đến mức không biết gì nữa, nếu không sao có thể nói ra mấy lời này.

15. Chương 15

“Anh không nói nữa, Tử Mạt, em nói đi, nói em muốn anh đi...” Anh rể cử động ngón tay, “Anh biết em rất muốn, em cũng bằng lòng mà có phải không?”

Tiếng óc ách khiến tôi cảm thấy xấu hổ ấy cứ không ngừng vang lên bên dưới, tôi không thể tha thứ cho mình, lẽ nào tôi lại khao khát nhiều đến thế ư?

Do chồng tôi lâu rồi không động vào tôi, thế nên tôi mới hoàn toàn không kháng cự việc anh rể đang làm với tôi sao?

Rõ ràng biết điều này là không đúng, nhưng vẫn...

Anh rể đột nhiên dùng lực đâm vào thật mạnh.

“A...” Tôi giật mình cong người lại, cảm giác căng đầy bất ngờ ấy khiến tôi cảm giác như bị đâm vào tận lục phủ ngũ tạng, nhất thời không thở nổi, “Không...”

Cây gậy của anh rể không ngờ lại to và cứng như thế, của chồng tôi hoàn toàn không thể so sánh được, khi lên giường với chồng, tôi trước nay chưa bao giờ có cảm giác mạnh mẽ thế này, cũng chưa bao giờ đạt đến cao trào.

Nhưng anh rể thì lại khác.

“Tử Mạt, anh yêu em, anh yêu em, Tử Mạt...” Anh rể vừa hôn lên mặt tôi vừa vuốt ve đùa nghịch nhũ hoa của tôi, còn cây gậy của anh thì vào tận sâu bên trong tôi, bất chấp sự kháng cự của tôi, cảm giác mạnh mẽ ấy sau vài lần đã khiến toàn thân tôi tê dại, chỉ còn lại hơi thở gấp gáp và sự đón nhận.

Đúng vậy, tôi đang đón nhận anh rể.

Cho dù làm thế này là không đúng, là không nên, nhưng cảm giác anh rể mang lại cho tôi quá mãnh liệt, khiến một người phụ nữ như tôi lần đầu tiên cảm nhận được sự hoàn mỹ của chuyện này, đầu óc tôi càng trở nên hỗn loạn, chỉ còn dựa vào bản năng, dang rộng hai chân để anh rể tiện hành sự.

“Tử Mạt...”

Giọng của anh rể rất run rẩy, có lẽ anh vui vì tôi không còn kháng cự nữa, anh càng tấn công mãnh liệt hơn, vùng kín của tôi giờ đã ướt sũng, mỗi lần anh vào trong đều khiến cơ thể tôi căng cứng đến cực độ, khi rút ra, sự trống rỗng ấy khiến tôi cảm thấy hoang mang khó hiểu, chỉ khi được lấp đầy lần nữa, tôi mới yên tâm thở ra.

Khi cảm giác vừa xa lạ vừa mong mỏi ấy đạt đến cực điểm, tôi chợt nín thở, duỗi thẳng chân, bàn tay cũng nắm chặt lấy ra giường, cảm thấy mình như sắp chết đến nơi!

“Tử Mạt, Tử Mạt!” Anh rể liên tục gọi tên tôi, anh cũng đã sắp lên đỉnh.

Cảm giác tuyệt đỉnh ấy khiến tôi không kiềm được mà kêu lên, cơ thể quằn quại dữ dội, tôi không thể nào mô tả được cảm giác ấy, chỉ thấy vô cùng sung sướng, tôi thở gấp, không muốn động đậy nữa.

Anh rể sau khi ra vào thêm vài lần nữa thì cơ thể chợt căng cứng, tôi cảm thấy cây gậy của anh co giật dữ dội, phóng ra hoàn toàn trong sâu thẳm cơ thể tôi.

Tôi thấy trước mắt hoa lên, đầu óc cũng trống rỗng, hoàn toàn không thể nghĩ được gì.

Nhưng đây chưa phải là kết thúc.

Anh rể chỉ nghỉ ngơi khoảng mười mấy phút là lại lấy lại tinh thần, lần này còn xông vào cơ thể tôi mạnh mẽ hơn cả lần trước, tôi không thể nào chịu đựng nổi khoái cảm mãnh liệt ấy, cũng không kiềm chế được mà rên rỉ như một kẻ điên.

Chúng tôi từ ghế sofa lăn xuống thảm, rồi lại chuyển lên chiếc ghế mà bình thường anh rể hay nằm nghỉ, dùng đủ mọi tư thế để làm chuyện điên rồ này, cho đến cuối cùng, khi sức lực chúng tôi đã cạn kiệt rồi mới cùng đổ ập lên ghế sofa, cuối cùng lại một lần nữa, cũng là lần cuối cùng trong đêm ấy đạt đến cao trào.

Anh rể nằm lên người tôi, tuy anh đã rời nhưng vẫn không rút ra, vừa thở vừa hôn lên mặt tôi, nói năng mơ hồ: “Tử Mạt, cảm ơn em...”

Tôi cũng không nghe rõ lắm, bởi cơn say rượu đã có tác động, lại cộng thêm việc điên rồ vừa diễn ra, sau cơn thỏa mãn, tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không muốn động đậy, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Khi tôi thức dậy thì trời đã sáng.

Tôi mở mắt ra, nhìn thấy anh rể đã ăn mặc chỉnh tề ngồi bên cạnh giường, nhìn tôi bằng ánh mắt vừa rụt rè vừa áy náy.

Đầu óc tôi chợt không thể suy nghĩ được gì, chỉ khi cảm thấy toàn thân mỏi nhừ thì những cảnh tượng đêm qua mới lại ùa về, tôi lập tức thấy xấu hổ, vội lấy chăn trùm kín đầu.

Tuy tôi cảm thấy có lỗi với chị, nhưng lại không hề hận anh rể, bởi vì tôi không hề bị cưỡng ép, tôi vốn hoàn toàn có cơ hội bỏ đi.

Một tay vỗ chẳng nên kêu, tôi có tư cách gì mà oán trách anh rể?

Tôi chẳng còn mặt mũi gặp ai nữa.

“Tử Mạt!” Anh rể liền nắm chặt tay tôi, không cho tôi trốn tránh, “Anh không quan tâm em nghĩ gì, việc tồi qua anh không hề hối hận!”

“Anh đừng nói nữa!” Cổ họng tôi khản đặc, tôi run rẩy nhắm mắt, “Anh rể, chúng ta... chúng ta thế này là không đúng...”

16. Chương 16

“Anh biết là không đúng, nhưng anh không hối hận!” Sắc mặt anh rể cũng cũng ngượng ngùng, nhưng lại rất kích động, “Tử Mạt, tối qua tuy anh đã uống say, nhưng anh biết mình đã làm gì, những lời anh nói đều là thật lòng, anh yêu em, Tử Mạt, anh thật lòng yêu em!”

“Anh rể, anh đừng nói nữa!” Tôi dùng lực tát thật mạnh vào mặt anh rể, “Người anh yêu nên là chị mới phải!”

Tôi không muốn đánh anh ấy, bởi vì anh ấy không hề có lỗi, nhưng anh ấy không nên rõ ràng đã biết mình làm sai mà vẫn nói yêu tôi.

Anh rể bị tôi đánh cho xây xẩm, nhưng không hề nổi giận, ngược lại còn mạnh miệng hơn: “Tử Mạt, anh biết trong lòng em đang rất giận, em muốn đánh thì cứ đánh, nhưng anh vẫn phải nói, anh và Ngọc Minh mấy năm nay đã không còn như xưa nữa, anh không còn yêu cô ấy, người anh yêu là em!”

Tôi cắn răng cười lạnh lùng: “Anh rể, anh nghĩ anh nói như thế thì em sẽ vui sao? Ban đầu khi anh kết hôn với chị, anh đã hứa với chị ấy thế nào? Sẽ yêu chị ấy, chăm sóc chị ấy cả đời này, nhưng chỉ mới hơn ba năm, anh lại nói không yêu chị nữa, chuyển sang yêu em, tình yêu của anh rể rúng đến thế sao?”

Trong lòng tôi chỉ muốn gào thét lên: Cầu xin anh, đừng nói yêu em nữa, em không chống đỡ nổi nữa rồi, em thật sự không muốn có lỗi với chị!

Chị yêu thương anh như thế, nếu mất đi anh thì chắc chắn chị sẽ không chịu nổi, em sao có thể ích kỉ như thế chứ?

Anh rể nhìn tôi chằm chằm, ánh nhìn ấy khiến tôi sởn gai ốc: “Em...”

“Tử Mạt, em có biết vì sao ở lần đầu Ngọc Minh mang thai lại bị sảy thai, còn bị xuất huyết nhiều, dẫn đến việc cơ thể sau này càng ngày càng yếu không?” Anh rể đột nhiên hỏi.

Tôi có hơi ngẩn ra: “Chuyện này... chuyện này còn vì sao nữa? Là do chị... chị ấy không cẩn thận bị ngã...”

“Đó là vì anh không muốn cho người lớn hai nhà phải buồn nên mới cố ý nói như vậy.” Anh rể chợt lộ ra vẻ mặt xấu hổ, “Thật ra là vì, đứa bé đó không phải là của anh, Ngọc Minh vì muốn cứu vãn tình cảm giữa bọn anh nên đã tự uống thuốc phá thai, vì vậy mới...”

Tôi giật mình không thể tin nổi: “Chuyện này... chuyện này không thể nào!”

“Đi hỏi Ngọc Minh đi!” Anh rể giận dữ nghiêng rằng, “Nếu em không tin thì cứ đi hỏi cô ấy! Thời gian đó là lúc anh đi tiến tu, phải ra nước ngoài mấy tháng, Ngọc Minh không chịu nổi sự cô đơn nên đã có con với người đàn ông khác, những điều anh nói đều là sự thật, không tin em cứ đi hỏi cô ấy!”

Tim tôi chợt đập dữ dội, không phải không tin mà là cảm thấy không thể chấp nhận được.

Chị rõ ràng rất yêu anh rể kia mà, sao có thể chỉ vì anh rể đi vài tháng mà đến bên người đàn ông khác, thậm chí còn có con?

“Ngọc Minh không phải người phụ nữ xấu, điểm này anh thừa nhận, cô ấy chỉ là nhất thời động lòng, nhưng mà Tử Mạt à, anh là đàn ông, anh rất muốn tha thứ cho cô ấy, sống bên cô ấy cả đời, nhưng anh không thể tự lừa gạt bản thân mình, anh không làm được.” Anh rể đau khổ ôm mặt, “Trong lòng anh luôn cảm thấy như có cái gai, không muốn nhìn thấy Ngọc Minh, anh chỉ còn cách liên tục làm việc để tự làm tê liệt mình, trốn tránh cô ấy...”

Tôi chỉ có thể im lặng.

Thì ra công việc của anh rể không hề thật sự bận rộn như thế, đó chỉ là một cách để anh ấy trốn tránh hiện thực mà thôi, cũng giống như việc tôi không muốn về nhà đối diện với chồng và mẹ chồng nên thà xin nghỉ việc để đến nhà chị chăm sóc cho chị vậy.

“Ngọc Minh cảm thấy có lỗi với anh, vì muốn cứu vãn tình cảm của cả hai nên cô ấy lại càng vội vàng muốn sinh con cho anh, anh biết tình trạng sức khỏe của cô ấy không phù hợp để tiếp tục mang thai, nhưng cô ấy không nghe, cứ luôn cầu xin anh lên giường với cô ấy, cho cô ấy một đứa con, anh cũng không thể từ chối được...”

Tôi tự trách đến mức chỉ muốn tự vả vào mặt mình.

Lúc trước, mỗi lần chị bị sảy thai, tôi đều trách móc thậm chí còn mắng anh rể rất nhiều, mắng anh ấy không biết chăm lo cho sức khỏe của chị, cứ bắt chị phải vội vàng có thai, thì ra sự thật không phải như thế!

“Em xin lỗi, anh rể, em không biết...”

“Không thể trách em.” Anh rể lắc đầu, “Là do anh không muốn Ngọc Minh phải buồn nên mới không nói ra, nhưng mà Tử Mạt à, anh có thể lừa gạt Ngọc Minh rằng anh vẫn yêu cô ấy, nhưng anh không thể tự lừa gạt chính mình, anh đã yêu em rồi! Từ lúc em đến nhà anh, anh nhìn thấy em ngày ngày bận rộn ngược xuôi, không biết từ lúc nào đã yêu em, mỗi ngày chỉ cần được nhìn thấy em là anh đã rất vui, mỗi lần anh về nhà thật ra không phải vì Ngọc Minh mà chính là vì em!”

17. Chương 17

“Đừng nói nữa!” Trong lòng tôi rất rối, liên tục lắc đầu, “Anh rể, em... em không muốn nghe nữa, cho dù chị có lỗi với anh thì hai người vẫn là vợ chồng, em không thể...”

“Anh sẽ li hôn với Ngọc Minh!” Anh rể nắm chặt tay tôi chân thành nói: “Anh đã không còn yêu cô ấy nữa, giờ anh và em lại vừa mới... Tử Mạt, em lấy anh đi được không?”

“Không được!” Tôi rút mạnh tay ra, ngồi co ro vào một góc sofa rồi bật khóc, “Anh rể, anh điên rồi sao? Anh muốn li hôn với chị? Chị yêu anh như thế, nếu anh li hôn rồi kết hôn với em thì chị ấy sẽ điên mất!”

Chị sẽ nhìn tôi như thế nào? Người khác sẽ nhìn tôi như thế nào?

Vả lại tôi vẫn còn đang có chồng, chúng tôi như thế này chính là ngoại tình dan díu, sẽ bị người khác cạo đầu bôi vôi!

“Là Ngọc Minh có lỗi với anh trước, anh li hôn với cô ấy có gì sai?” Anh rể sốt ruột đến đỏ bừng mặt.

“Anh rể, có phải anh vẫn chưa tỉnh rượu không?” Tôi cắn răng cười nhạt, “Anh chê chị đã ngoại tình, nhưng em đã là người kết hôn rồi, thế mà lại làm việc hôm qua với anh, cũng không phải là lần đầu...”

“Chuyện này không giống!” Anh rể nắm chặt bàn tay lại rồi lại buông ra, bộ dạng lực bất tòng tâm, “Tử Mạt, chuyện này không giống! Anh...”

“Bây giờ anh cũng ngoại tình rồi, anh cũng giống hệt như chị.” Tôi nói bằng giọng tự khinh miệt, nước mắt ướt đầm, “Cho nên anh cũng đừng chê bai chị nữa, hai người vẫn có thể giống như trước đây mà.”

Anh rể ngăn người nhìn tôi, có lẽ không thể ngờ tôi lại nói ra câu như thế.

“Hãy quên chuyện tối hôm qua đi, anh rể.” Tôi bắt đầu mặc lại quần áo, hai tay vẫn rất run, “Chúng ta đều là người lớn, tối qua là do say quá nên nhất thời hồ đồ thôi, chỉ cần chúng ta không nói ra thì chẳng ai biết cả, chúng ta đều có gia đình riêng, có trách nhiệm mà mình phải gánh, chúng ta không thể quá ích kỷ, hủy hoại gia đình của cả hai, cứ kết thúc thế này đi, sẽ dễ dàng hơn.”

“Ông Tử Mạt!” Anh rể tức giận gọi to, “Có phải em nghĩ anh là một tên Sở Khanh, gặp phụ nữ là liền muốn lên giường, xong chuyện rồi thì xem như không quen không? Trong mắt của em rốt cuộc anh là gì?”

“Anh là anh rể của em.” Tôi nói rõ từng từ một.

Anh rể giống như vừa bị người ta đánh rất đau, gương mặt từ đỏ chuyển sang trắng, đôi môi run run mấp máy không thốt nên lời.

Mặc xong quần áo, tôi chỉnh lại tóc rồi hít một hơi thật sâu: “Em về bệnh viện trước, mẹ chồng em còn đang ở đó, anh cũng về chăm sóc chị đi. Chị chỉ là có chút vấn đề về tinh thần chứ không phải thật sự nghi ngờ anh đâu, anh chỉ cần kiên nhẫn giải thích thì chị sẽ lại tin anh thôi.”

Nói xong, tôi quay đầu đi thẳng.

Cơn điên loạn tối qua đến tận lúc này vẫn khiến tôi cảm thấy như vật ấy của anh rể vẫn còn đang trong cơ thể tôi, nhưng tôi không thể quay đầu, vì chỉ cần quay đầu lại thì tôi sẽ mềm lòng, sẽ nhận lời anh rể.

Lên taxi, tôi cố kiềm nén không khóc rồi mở điện thoại lên.

Thông báo mười mấy cuộc gọi nhỡ và rất nhiều tin nhắn ồ ạt vang lên, đều là từ chồng tôi và chị tôi, một người hỏi tôi đang ở đâu, một người hỏi anh rể đang ở đâu.

Tôi gọi điện cho chị trước, nói tôi không biết anh rể đang ở đâu, bảo chị ấy gọi cho anh rể.

Tôi tin anh rể sẽ không tàn nhẫn đến mức nói cho chị biết việc đã xảy ra hôm qua, sẽ không liên lụy đến tôi.

Sau khi cúp máy, tôi lại gọi cho chồng: “Tôi đang trên đường đến bệnh viện, có gì không?”

“Tử Mạt, tối qua em đã đi đâu? Em không về nhà, cũng không mở máy, rốt cuộc em sao thế?” Giọng của Mã Hàm Đông lộ rõ vẻ sốt ruột.

“Tôi ở nhà của chị, không muốn mở máy, chúng ta đều cần phải bình tĩnh lại.” Tôi nói dối mà không một chút áy náy.

Bởi vì tôi phát hiện, chồng tôi không hề có chút hối hận nào, vẫn xem tôi là một con giúp việc, cần phải online 24 tiếng, sẵn sàng chờ lệnh của anh ta.

“Em mau đến chăm sóc mẹ đi, anh còn phải đi làm, chờ anh tan làm về rồi nói tiếp.”

Tôi liền cúp máy.

Khi tôi đến bệnh viện thì Mã Hàm Đông đã đi rồi, mẹ chồng tôi đang nằm truyền dịch một mình, bộ dạng rất khó chịu.

“Mẹ, mẹ đỡ hơn chưa?” Tôi nhìn nước biển trong chai, đã sắp truyền hết.

Mẹ chồng tôi bực bội nhìn tôi: “Cô còn biết quay về sao? Có phải đến xem tôi chết chưa hay không?”

“Mẹ đừng kiểm chuyện nữa, hễ mở miệng là nói chết, có nhiều lúc miệng của người ta cũng linh lắm, tốt không linh mà xấu lại linh thì sẽ phiền phức lắm.”

Mẹ chồng tôi giận tái mặt: “Cái đồ sao chổi này, cô...”

18. Chương 18

“Con không phải là sao chổi, tuy mẹ là mẹ chồng con, nhưng xin mẹ tôn trọng con.” Tôi lạnh lùng nói: “Con không làm sai chuyện gì hết, con có nhân cách và lòng tự trọng, mẹ hờ ra là lại mắng con như thế không cảm thấy nhục cười sao?”

Trong phòng bệnh này chỉ có một mình mẹ chồng tôi, nếu không thì việc chúng tôi cãi nhau thế này quả thực sẽ khiến người khác cười chê.

Mà tôi cũng đã dặn lòng mình sau này không được nhin những việc như thế nữa.

“Cô...” Mẹ chồng giận dữ trừng mắt nhìn tôi rất lâu mà không nói được gì, chồng tôi không có ở đây nên bà ấy cũng không thể diễn vở kịch khóc lóc được, chỉ có thể nổi giận lấp bắp.

Có thể thấy tất cả những gì bà ấy làm chỉ là để diễn cho chồng tôi xem, để khiến quan hệ giữa hai vợ chồng tôi thêm xích mích mà thôi.

Tôi cũng không thềm quan tâm mẹ chồng nữa, ngồi xuống một bên xem điện thoại.

Anh rể gửi cho tôi một tin nhắn: Tử Mạt, anh đã suy nghĩ rất kĩ rồi, anh sẽ nói rõ ràng với Ngọc Minh.

Tôi giật mình, vội vàng trả lời: Không được! Anh sẽ giết chết chị mất!

Anh rể: Mọi hậu quả sẽ do anh gánh chịu, trước khi li hôn anh sẽ không cho cô ấy biết chuyện giữa em và anh, em yên tâm.

Tôi: Đây không phải vấn đề ai sẽ gánh hậu quả, chị đã có khuynh hướng trầm cảm rồi, nếu anh li hôn với chị ấy thì chị ấy sẽ không chịu nổi cú sốc, nếu xảy ra bất trắc gì thì cho dù có người gánh hậu quả cũng có ích gì?

Anh rể: Anh từ lâu đã không còn tình cảm gì với Ngọc Minh nữa, Tử Mạt, em mắng anh vô tình vô nghĩa cũng được, vô trách nhiệm cũng được, nhưng anh muốn được ở bên em, anh yêu em.

Tôi vô cùng hốt hoảng, vội chạy ra khỏi phòng bệnh, tìm một góc để gọi điện: “Anh rể, anh điên rồi sao? Anh không thể li hôn với chị được!”

“Tử Mạt, anh đã quyết định rồi, anh phải sống vì bản thân mình một lần.” Anh rể nói bằng giọng kiên

quyết.

“Anh đừng nên chỉ nghĩ cho bản thân mình!” Tôi cố kiềm cơn giận khuyên nhủ anh, “Chúng ta đã làm sai rồi, không thể tiếp tục sai nữa! Anh là anh rể em, cho dù anh có li hôn với chị thì em cũng không thể ở bên anh được, anh có nghĩ đến hậu quả không?”

“Tại sao lại không thể?” Anh rể cố chấp hết như một đứa trẻ, “Hiện giờ anh là anh rể em, nhưng sau khi anh li hôn với Ngọc Minh rồi thì anh và cô ấy sẽ không còn quan hệ gì nữa, anh sẽ không còn là anh rể của em nữa, thế thì chúng ta sao lại không thể ở bên nhau? Em nghĩ lúc đó sẽ như bây giờ sao?”

“Em...” Tôi thật sự không biết phải nói thế nào nữa.

Tư tưởng của người hiện đại không giống như truyền thống, nhưng nếu anh li hôn với chị rồi kết hôn với tôi thì chắc chắn vẫn sẽ có nhiều người chê cười thậm chí mắng chửi chúng tôi, việc này thật sự hoàn toàn không thể!

“Tử Mạt, em yên tâm, anh sẽ xử lý thỏa đáng chuyện này.” Anh rể nói giọng nhẹ nhàng, “Ngọc Minh thật ra cũng biết anh không còn tình cảm gì với cô ấy nữa, nếu không cô ấy đã không kiên quyết muốn sinh con để giữ anh lại, anh sẽ nói rõ với cô ấy rằng...”

“Không.” Tôi hít một hơi thật sâu, “Anh rể, anh nghe cho rõ đây, nếu anh cứ kiên quyết li hôn với chị thì em cũng không khuyên nổi anh nữa, nhưng anh không thể kết hôn với em được! Trừ phi...”

“Tử Mạt!”

“Trừ phi chính chị đồng ý!” Nói xong, tôi liền cúp máy rồi ôm mặt khóc.

Tôi biết tôi rất nhỏ nhen, ích kỷ, vì rõ ràng tôi vẫn còn cho mình một đường lui, vì tôi không thể nào từ chối anh rể được!

Tôi cũng không muốn như thế, nhưng nghĩ tới việc chồng và mẹ chồng đã đối xử với tôi, tôi cảm thấy rất tuyệt vọng, lúc này anh rể lại đột nhiên tỏ tình với tôi, nói yêu tôi, khiến tôi thật sự không thể không động lòng.

Tôi đã sai, sai rất nghiêm trọng, nhưng tôi không thể quay đầu, nếu kiếp này tôi có thể hạnh phúc thì kiếp sau tôi bằng lòng xuống mười tám tầng địa ngục để chuộc lại nghiệp mà tôi đã tạo ở kiếp này!

Anh rể không gọi điện, cũng không nhắn tin thêm nữa, tôi lau nước mắt rồi gọi y tá đến rút kim cho mẹ chồng, cố tỏ ra như không hề có gì xảy ra.

Buổi chiều, chồng tôi tan ca, sẵn tiện mua cơm mang đến cho mẹ chồng tôi ăn.

Mẹ chồng tôi giận dữ nói không ăn, không nuốt nổi cơm, thà chết đói cho rồi, chồng tôi dỗ dành cả buổi trời, bà ấy mới tỏ vẻ khó chịu mà ăn.

“Tử Mạt, em ra ngoài đây với anh.” Mã Hàm Đông nháy mắt với tôi.

Tôi theo anh ta bước ra ngoài phòng bệnh: “Anh muốn nói gì?”

“Tử Mạt, anh đã nghĩ kĩ rồi, lúc trước đúng là anh có nhiều thiếu sót với em, anh xin lỗi.” Mã Hàm Đông nhìn tôi đầy tình cảm, “Anh thật sự không nên giấu em chuyện mật mã thẻ ngân hàng, em giận anh cũng đúng.”

19. Chương 19

Tôi rất bất ngờ, bởi sự rộng lượng của chồng tôi lúc này khiến tôi cảm thấy như mình là người đã gây chuyện, mặt tôi nóng lên: “Thật ra, em cũng không muốn cãi nhau với anh, chỉ là em cảm thấy anh luôn xem em như người ngoài, cho dù em có làm gì thì mẹ cũng không vừa lòng, em thấy đau lòng lắm.”

“Anh biết, tính khí của mẹ nhiều lúc không tốt lắm, nhưng em cũng nên hiểu cho mẹ, mấy năm nay mẹ thật sự đã rất vất vả.” Mã Hàm Đông lại bất giác bắt đầu nói đỡ cho mẹ, nhưng sau đó chợt tỉnh ra, vội vàng nói: “Đương nhiên anh biết em cũng đã rất cực khổ, mấy năm nay em vất vả rồi, sau này anh sẽ đối xử tốt với em, cái này em nhận đi.”

Nhìn tấm thẻ ngân hàng mà anh ta dúi vào tay tôi, tôi có hơi ngơ ngác: “Cái này là...”

“Đây là thẻ nhận lương của anh, mật mã là ngày sinh của mẹ.” Mã Hàm Đông cười ngẩn ngại, “Nếu em không thích thì đổi mật mã thành ngày sinh của em cũng được, sau này chúng ta cùng nhau kiếm tiền, cùng nhau trả tiền mua xe, cùng nhau tiêu tiền, anh sẽ không để em phải vất vả nữa.”

Tôi cầm tấm thẻ trong tay, không biết nên vui, nên chua xót hay là thấy nực cười nữa.

Ngay đúng lúc tôi đã nguội lạnh với chồng, đã lên giường với anh rồi, đã nghĩ đến chuyện li hôn thì chồng tôi đột nhiên lại thay đổi thế này, ông trời có phải cố ý giày vò tôi không?

“Tử Mạt, em đừng giận nữa.” Mã Hàm Đông ôm chầm lấy tôi, “Công việc của anh rất bận, có lúc không quan tâm em nhiều, anh xin lỗi, sau này việc trong nhà vẫn phải trông mong vào em nhiều.”

“Em biết rồi, em...” Tôi thấy sống mũi cay cay, nước mắt chực trào ra, “Hàm Đông, thái độ của em cũng không tốt, anh đừng giận.”

“Không sao, là anh khiến em không vui trước, sau này anh sẽ để ý.” Mã Hàm Đông hôn tôi, “Anh cũng sẽ

nói chuyện lại với mẹ, để mẹ đối xử tốt với em hơn, em cũng đừng quá tính toán với mẹ được không?”

“Được.” Tôi còn nói được gì nữa?

Thôi được rồi, cứ thế này vậy, người chồng này dù sao cũng là do tôi tự nguyện lấy, anh rể luôn là anh rể, chẳng thể trở thành chồng được, chúng tôi vẫn nên ai đi đường nấy, sống cuộc sống của riêng mình thì hơn.

Mẹ chồng nằm viện vài ngày thì kiên quyết không nằm nữa, nhất định đòi về nhà.

Tôi biết bà ấy tiếc tiền, con người bà ấy tính toán với người khác, cũng tính toán với ngay cả bản thân mình, bà ấy vừa mới hạ huyết áp, không còn thấy chóng mặt nữa thì liền không muốn ở bệnh viện, nói là tốn tiền vô ích.

Chồng tôi khuyên bà ấy không được, đành phải đồng ý, đi mua một ít thuốc, bác sĩ dặn dò phải luôn quan sát tình hình của mẹ chồng tôi, thấy có gì không ổn là phải lập tức đưa đến bệnh viện.

Về đến nhà, tôi tắm một trận cho thoải mái rồi đi ngủ.

Phải chăm người bệnh ở bệnh viện chính là khổ sở nhất, mấy ngày nay tôi ngủ không ngon giấc, thật sự rất mệt mỏi.

Nhưng thế này cũng tốt, ít ra không còn nhiều thời gian để nghĩ đến chuyện của anh rể nữa, tôi cũng trở nên bình tĩnh hơn.

“Tử Mạt, mấy ngày nay em vất vả rồi, anh phải cảm ơn em thật tử tế.” Mã Hàm Đông tắm xong bước ra, chỉ quần một chiếc khăn ngang hông rồi chột chồm lên người tôi.

Tôi đang thiu thiu ngủ nên giật bản mình: “A! Anh r... anh định làm gì?”

Trong cơn mơ màng, tôi còn tưởng đó là anh rể, suýt nữa đã gọi tên anh.

“Em giật mình sao?” Cũng may Mã Hàm Đông không nghe thấy, “Xin lỗi, anh không cố ý.”

Vừa nói anh ta vừa chui vào trong chăn, sau đó cởi khăn tắm ra rồi đưa tay vào trong áo ngủ của tôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy phản cảm, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh đã làm chuyện đó với anh rể, hoàn toàn không muốn Mã Hàm Đông chạm vào tôi! “Hàm Đông, em mệt lắm, em muốn ngủ, anh đừng làm vậy.”

“Anh biết em rất mệt, nhưng mà anh muốn...” Hơi thở Mã Hàm Đông trở nên gấp rút, bàn tay cũng bắt

đầu sờ soạng lung tung trên người tôi, “Tử Mạt, chúng ta cũng lâu lắm rồi không làm...”

“Hôm nay em thật sự không muốn.” Tôi có hơi khó chịu, bèn đẩy anh ta ra, “Em muốn ngủ, anh cũng nghỉ ngơi đi.”

Mã Hàm Đông mặc kệ sự từ chối của tôi mà càng mạnh tay hơn, cởi áo ngủ của tôi rồi hôn hít thật mạnh mẽ lên người tôi.

Tôi càng cảm thấy phản cảm nhiều hơn, rất muốn giơ chân đạp anh ta ra!

“Tử Mạt, anh đã nói tốt về em trước mặt mẹ rồi, mẹ nói sau này mẹ sẽ chú ý hơn.” Mã Hàm Đông vừa hôn tôi vừa nói, “Sau này em cũng nên thông cảm cho mẹ một chút, cả nhà chúng ta, cả nhà chúng ta sẽ cùng nhau sống thật tốt...”

Tôi rất muốn bật cười.

Nói tốt về tôi trước mặt mẹ chồng sao? Có phải anh ta cảm thấy mình đã làm một việc rất vĩ đại không?

Tại sao tôi phải cần chồng tôi nói tốt cho tôi chứ?

20. Chương 20

Điều nực cười hơn chính là, chồng tôi tuy đã đưa thẻ ngân hàng cho tôi, nhưng nếu tôi mà động vào chỉ một hào thôi (anh ta sẽ nhận được tin nhắn ngân hàng thông báo), thì anh ta sẽ lập tức hỏi tôi đã tiêu vào việc gì, rồi sẽ liên tục nói chuyện đó không cần thiết, đừng nên tiêu tiền, phải biết tiết kiệm.

Thế thì còn có ý nghĩa gì?

Tôi trước nay không phải loại người tiêu xài hoang phí, sau khi kết hôn, quần áo mà tôi mua không bao giờ vượt quá một trăm đồng, mỹ phẩm cũng là loại rẻ tiền nhất, thế còn chưa đủ sao?

Đây đâu phải là giao cho tôi quản lý tài chính, hoàn toàn chỉ là hình thức mà thôi, hôm trước tôi vì sự chân thành của anh ta mà cảm động, nhưng chỉ vài ngày sau thì cảm tình ấy đã mất hết.

Nói khó nghe một chút thì chồng tôi và mẹ chồng chính là chó không thể bỏ ăn xương, họ không hề thật lòng với tôi.

Khi chồng tôi vào trong cơ thể tôi, tôi hoàn toàn chẳng có chút cảm xúc gì, thậm chí còn không ngại xấu hổ mà tưởng tượng rằng mình đang làm chuyện đó với anh rể, tưởng tượng đến khoái cảm mãnh liệt mà

anh rể đã mang lại cho tôi, tự tìm sự an ủi trong lòng mình.

Tôi cứ nằm im bất động, để mặc cho chồng tôi hành sự, anh ta là loại người hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của tôi mà chỉ biết nghĩ cho mình, khi làm chuyện đó, anh ta chỉ biết dùng lực, dùng lực rất mạnh, khiến cho tôi rất đau, không hề có chút hứng thú nào.

“Tử Mạt, sao em trở như khúc gỗ thế?” Sau khi xong xuôi, Mã Hàm Đông lập tức rút ra, “Có phải em không bằng lòng làm với anh không?”

Chắc anh ta cũng chẳng có khoái cảm gì, chẳng qua chỉ là muốn trút ra một chút thôi.

Tôi xoay người nhắm mắt: “Em đã bảo là em rất mệt, không muốn làm, nhưng anh cứ đòi làm, giờ em chỉ muốn ngủ thôi, chẳng muốn động một ngón tay nữa.”

Mã Hàm Đông nằm thở sau lưng tôi một lúc rồi xuống giường vào nhà vệ sinh.

Tôi vốn rất muốn ngủ, nhưng sau khi bị chồng vật một trận thì không còn thấy buồn ngủ nữa, chợt cảm thấy cơ thể mình rất bẩn, giống hệt như đang thấy có lỗi với anh rể vậy, thật là buồn cười!

Sau khi Mã Hàm Đông ra ngoài, tôi lập tức chạy vào nhà vệ sinh, tắm suốt nửa tiếng, tôi chà rửa đến mức làn da đỏ lên, suýt bật máu thì mới dừng lại.

Mấy hôm sau, mẹ chồng tôi bảo tôi về nhà chị, bà ấy vẫn rất muốn tôi mang lương gấp đôi về nhà, nhưng tôi không muốn đi chút nào, bởi tôi không biết làm sao đối diện với anh rể.

Nhưng nếu tôi kiên quyết không đi thì mẹ chồng chắc chắn sẽ giận rồi nói với chồng tôi, chúng tôi sẽ lại cãi nhau, lại càng khiến cho họ nghi ngờ, thế nên tôi đành phải đồng ý.

Mấy ngày này tuy tôi không qua nhà chị, nhưng chị thì lại liên tục gửi tin nhắn cho tôi, bảo tôi hãy đồng ý chuyện mang thai hộ, cho dù tôi có từ chối thế nào thì chị cũng không nghe, tôi cảm thấy chứng trầm cảm của chị đã rất nghiêm trọng, nếu không mau chóng chữa trị thì e sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

“Tử Mạt, có phải em muốn Thiên Phi li hôn với chị không?” Chị vừa gặp tôi đã ném cho tôi một “quả lựu đạn.”

Tôi kinh ngạc đến mức toát mồ hôi đầm đìa: “Sao? Chị... sao chị lại nói thế...?”

Lẽ nào anh rể đã nói chuyện hôm đó cho chị biết?

Anh rể cau mày: “Ngọc Minh, em đang nói gì thế? Tử Mạt sao có thể muốn như thế được?”

Dứt lời, anh quay sang nhìn tôi khẽ lắc đầu, tỏ ý mình chưa hề nói gì cả.

Tôi lập tức thấy yên tâm, cảm thấy có lỗi với chị: “Chị, em thật sự không có, chị nghĩ nhiều rồi.”

“Thế thì sao em ấy lại không đồng ý sinh con cho chúng ta?” Chị giận dữ trừng mắt nhìn tôi: “Em hoàn toàn không muốn chị và Thiên Phi có con đúng không? Em chính là không chấp nhận chuyện chị có con!”

“Chị à, em chỉ là vì đang nghĩ cho hai nhà chúng ta thôi.” Tôi kiên nhẫn khuyên nhủ: “Chuyện mang thai hộ là có thể, nhưng không nhất định phải là em, có rất nhiều bà mẹ mang thai hộ của các tổ chức chính quy cho anh chị chọn mà, hơn nữa em và chồng em cũng đang chuẩn bị có con, em không thể nào mang thai hộ cho anh chị được.”

Anh rẽ vội vàng quay sang nhìn tôi, môi mở ra nhưng liền lập tức ngậm lại, bàn tay run run.

Tôi đành phải tự ép mình không nhìn anh ấy.

“Nhưng người khác chị không yên tâm, chị chỉ yên tâm giao cho em thôi.” Chị xuống nước cầu xin tôi: “Tử Mạt, cầu xin em giúp cho chị được không? Em vẫn còn trẻ mà, đừng vội sinh con làm gì, cứ giúp chị sinh con trước đã rồi hẵng có con được không? Chị cũng không biết mình có thể có thai nữa hay không nữa, nếu chị mang thai được thì đã không làm phiền em rồi, em giúp chị một lần đi.”

“Em...” Tôi thật sự thấy khó xử, cho dù tôi đồng ý thì cũng phải về bàn lại với chồng và mẹ chồng, nếu họ không đồng ý thì lúc đó sẽ lớn chuyện, vậy thì hai nhà, bao gồm cả nhà mẹ tôi và nhà mẹ chồng chị tôi đều sẽ khó nhìn mặt nhau.

21. Chương 21

“Ngọc Minh, anh cảm thấy việc này cần phải thương lượng với bố mẹ hai nhà rồi hẵng quyết định, em thấy được không?” Anh rẽ khuyên nhủ.

Chị tôi bĩu môi, tuy vẫn không bằng lòng lắm nhưng rõ ràng chị ấy vẫn nghe lời của anh rẽ, không nói thêm gì nữa.

Ăn cơm trưa xong, chị như thường lệ lại đi ngủ trưa, tôi dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ xong thì cảm thấy nóng toát hết mồ hôi, định vào phòng tắm tắm một cái cho mát.

Khi tôi đang thoa xà phòng khắp người thì cửa nhà tắm chợt bật mở, anh rẽ bước vào trong rồi chốt cửa lại.

“A!” Tôi khẽ kêu lên, theo phản xạ lấy tay che ngực rồi xoay người lại, “Anh rẽ, anh.. sao lại vào đây? Mau

đi ra ngoài!”

Tôi cũng đã quen với việc bình thường anh rể không có nhà, nên khi tắm đều không chốt cửa mà chỉ gài hờ để tiện nghe động tĩnh của chị trong phòng ngủ.

“Tử Mạt, những lời em nói vừa rồi là thật lòng sao?” Anh rể hoàn toàn không quan tâm việc toàn thân tôi đang đầy xà phòng mà ôm chầm lấy tôi, nắm chặt cầm tôi bắt tôi phải ngửa mặt lên.

Tôi vừa giận vừa hốt hoảng, nhưng bị ôm như thế này thì sẽ không bị anh ấy nhìn thấy cả cơ thể, thế nên tôi đành phải ôm chặt anh ấy hơn, trong đầu thấy rất rối: “Lời... lời nào?”

“Em muốn có con với chồng em sao?” Hơi thở anh rể không còn ổn định, có thể nhận ra anh đang thật sự rất giận, ánh mắt đầy tổn thương, “Em muốn có con với chồng em sao? Tại sao lại như vậy?”

Tôi mím chặt môi, không nói gì.

Tôi rất muốn nói một lời tàn nhẫn rằng, việc tôi muốn có con với chồng tôi là một việc hết sức bình thường và hợp lí, để cắt đứt hoàn toàn ảo tưởng của anh rể đối với tôi, nhưng nhìn thấy anh ấy vừa giận dữ lại vừa buồn bã thế này, tôi thật sự không nỡ.

Tôi thật sự không thể sống tiếp với chồng tôi nữa, thế thì làm sao có thể có con với anh ta?

“Em chỉ muốn lừa Ngọc Minh thôi đúng không?” Anh rể chợt mừng rỡ, “Em hoàn toàn không yêu chồng em nữa, cũng không muốn có con với cậu ta, có phải không? Tử Mạt, em làm anh sợ chết đi được...”

Vừa nói, anh vừa hôn tôi mạnh mẽ, hôn rất điên cuồng, hết như một trận cuồng phong bão táp, cứ nút chặt lấy môi tôi, đưa lưỡi vào sâu bên trong, khiến tôi không thể thở nổi.

“Ừm...” Tôi cảm thấy đầu mình nóng lên, vội đẩy mạnh anh rể ra, “Đừng... Anh mau ra ngoài đi! Chị còn đang ở trong nhà, nếu chị ấy nhìn thấy thì...”

Rõ ràng biết thế này là không đúng, nhưng tại sao thái độ của tôi không thể cứng rắn hơn, không thể từ chối triệt để hơn mà lại cứ càng ngày càng lún sâu thế này?

Lẽ nào tận trong xương tủy tôi chính là một người phụ nữ xấu xa thế này sao?

“Cô ấy đang ngủ...” Anh rể lại ôm chặt tôi, vuốt ve khắp người tôi, “Tử Mạt, anh nhớ em, anh rất muốn được cùng em...”

Tôi lập tức mềm lòng.

Bàn tay của anh rể hệt như có ma lực, mỗi lần anh ấy vuốt ve tôi thế này tôi đều cảm thấy như có một ngọn lửa bùng lên trong người mình, thiêu rụi hết toàn bộ lí trí của tôi, khiến tôi chỉ muốn phát điên.

“Anh rể, em... em phải làm sao?” Tôi bắt lực ngựa đầu ra sau, trước mắt mơ hồ, “Em không muốn thế này, nhưng mà em... em không khổng chế nổi bản thân mình, sao anh lại làm thế này? Chúng ta cứ như trước không được sao?”

“Bởi vì anh yêu em, Tử Mạt!” Anh rể cũng cởi nút áo của mình ra rồi áp má tôi vào bộ ngực săn chắc của anh, “Tử Mạt, em lắng nghe tim anh đi, xem nó đập nhanh thế nào! Anh cảm thấy mình sắp chết rồi, nhưng anh lại thích thế này! Em nghe đi, tim anh đập là vì em...”

Thành thịch, thành thịch...

Tim của anh rể quả nhiên đập rất nhanh và mạnh, thật sự là vì tôi sao?

“Tử Mạt, em có yêu anh không, dù chỉ một chút thôi?” Anh rể chợt nâng mặt của tôi lên hỏi bằng giọng dịu dàng nhưng không tự tin, “Em có yêu anh một chút nào không? Trả lời anh đi.”

Tôi run rẩy, phải nắm chặt cổ áo của anh rể mới không bị ngã, rơi lệ gật đầu nói: “Có, em yêu anh, anh...”

Sau đó tôi không nói được gì nữa, bởi anh rể đã hôn tôi, khiến tôi không thở nổi.

Tôi không dám lớn tiếng, thậm chí không dám cử động vì sợ bị chị nhìn thấy, nhưng tôi lại muốn anh rể cho tôi điều mà tôi muốn, cảm giác mâu thuẫn ấy cứ xoay vần trong đầu, khiến tôi không thể suy nghĩ được gì.

“A... Đừng...” Tôi đột nhiên khẽ kêu lên, không tin nổi mà mở to mắt, anh rể đột nhiên... đột nhiên nhấc tôi đặt lên bồn rửa mặt rồi nâng chân tôi lên, dùng lưỡi liếm vào vùng nhạy cảm của tôi!

Tuy tôi đang tắm, nhưng anh rể làm vậy có hơi...

“Đừng sợ, Tử Mạt, anh bằng lòng làm thế này vì em.” Anh rể giữ chặt chân tôi, không cho tôi thoát mà tiếp tục làm.

22. Chương 22

Trước nay chưa từng có một cảm giác mãnh liệt như thế xông vào người tôi, tôi ngựa người ra sau thở gấp, trước mắt sáng lên rồi lại tối sầm, tối sầm rồi lại sáng lên, có cảm giác như đang cưỡi mây bay lên chín tầng mây.

“Tử Mạt, em đúng là rất mẫn cảm.” Anh rể ngồi dậy đưa ngón tay thon dài cho tôi xem rồi khẽ cười, “Mới đó mà em đã có cảm giác, lại ướt rồi.”

“Đừng nói...” Tôi cảm thấy xấu hổ chết được, vội vàng úp mặt vào vai anh rể, “Anh đừng nói nữa...”

Anh rể hôn lên mái tóc ướt sũng của tôi, ôm chặt lấy hông tôi rồi tiến vào trong một cách không do dự.

“Ừm...” Tôi rùng mình, cảm giác lạnh lẽo của bồn rửa mặt khiến tôi không thoải mái, tôi liền theo bản năng lấy hai chân quặp lấy hông của anh rể, dùng lực bám chặt lấy anh ấy.

Anh rể cũng phát ra tiếng thở sung sướng, ôm lấy tôi rồi dùng lực hông chuyển động, mỗi lần vào sâu trong cơ thể tôi lại mang lại cho tôi một sự thỏa mãn tuyệt đỉnh.

Tôi mím chặt môi, không dám phát ra tiếng, nhưng khoái cảm càng mãnh liệt lại càng khiến tôi không kiểm soát được, đành phải cắn chặt lấy vai của anh rể để tránh lên tiếng, chỉ có thể phát ra những tiếng “ư ư” từ trong cổ họng, chắc có lẽ chị sẽ không nghe thấy chứ?

Anh rể sau khi “tấn công” tôi thì không rời ra, cứ giữ nguyên tư thế đó mà bế tôi ngồi vào bồn tắm rồi mở vòi nước, làn nước ấm từ từ bao trùm cơ thể chúng tôi, cảm giác ấm áp khiến tôi thấy dễ chịu, tôi mở miệng ra hít một hơi thật sâu.

“Em cần mạnh quá, cún con.” Anh rể khẽ cười.

Lúc này tôi mới nhận ra, vai của anh rể đã bị tôi cắn đến mức có một dấu răng tím bầm, rớm máu, tôi lập tức áy náy nói: “Em xin lỗi, em không cố ý...”

“Không sao, có cắn mạnh hơn cũng không sao, Tử Mạt, anh thích đáng vẻ hiện giờ của em.” Anh rể khẽ vuốt mặt tôi, “Thật là đẹp.”

Mặt tôi lại càng nóng bừng lên, tôi thừa nhận tôi rất thích nghe anh rể nói thế này, lúc này tôi thậm chí đã quên mất việc chị tôi nếu biết tôi và anh rể làm chuyện này thì sẽ giận bao nhiêu, buồn bao nhiêu.

“Tử Mạt, anh yêu em, anh muốn ở bên em, không ai có thể ngăn cản chúng ta!” Anh rể sau khi nói một câu như tuyên thệ thì liền ấn vai tôi xuống, nửa thân dưới của tôi chìm xuống nước, anh ấy cũng ấn xuống, vào sâu đến mức tôi không thể tưởng tượng.

“A...” Sự kích thích mãnh liệt ấy khiến tôi không kiềm được mà hét lên, rồi liền vội vã cắn chặt tay anh, ngực chọt ưỡn cao, “Không...”

Quá sâu rồi, tôi không chịu nổi, cảm giác như anh rể đã đâm xuyên qua người tôi vậy!

“Anh biết em thích thể này mà, Tử Mạt...” Anh rể đỡ lấy hông tôi rồi cứ thế nhấp từng đợt, ra rồi lại vào, lặp đi lặp lại như thế, càng lúc càng mạnh mẽ.

Cảm giác mãnh liệt ấy lại đến nữa, hết như bị điện giật, lại giống như có một thứ gì đó đang tích tụ, cuối cùng đạt đến điểm bùng phát, đó chính là lúc tôi hoàn toàn không thể khống chế được nữa, tôi run rẩy dữ dội, cơ bắp ở chân căng cứng, nâng cao hông, trong lòng gào thét điên cuồng: Nữa đi! Nữa đi!

Sự tấn công của anh rể càng thêm mãnh liệt, hết như một mũi dùi đánh lửa, vùng kín của tôi ngày một nóng lên, cuối cùng đạt đến điểm cháy, “bùng” một phát, ngọn lửa thấp lên, tôi đạt đến đỉnh cao, khê kêu lên một tiếng, mười mấy giây sau mới giãn người ra, thở hổn hển.

Anh rể liền sau đó cũng phóng thích vào người tôi rồi thở ra đầy thỏa mãn: “Tử Mạt, em khá lắm, anh chưa bao giờ cảm thấy... sung sướng thế này...”

Tôi không muốn nói gì nữa, cũng không muốn nghĩ xem việc này có sai hay không, thậm chí còn có một vài suy nghĩ phóng túng rằng, làm việc này một lần hay nhiều lần thì cũng chẳng có gì khác biệt, tôi đã có lỗi với chị rồi, sau này cho dù có gặp báo ứng thì tôi cũng không oán trách.

Anh rể hôn tôi một lúc rồi mới đứng dậy bước ra ngoài, tôi tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo vào rồi mới đi ra, thấy chị vẫn đang ngủ, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Về chuyện mang thai hộ, tôi bảo anh rể nói với mẹ anh ấy rằng hai mẹ con họ hãy cùng nhau khuyên chị tôi, bởi lời của tôi thì chị tôi xem ra không muốn nghe nữa rồi.

Anh rể nói việc này anh ấy sẽ xử lí, bảo tôi đừng lo lắng, tôi cũng không nói thêm gì nữa.

Vài hôm sau, tôi chợt nhận được một cuộc điện thoại của mẹ tôi, nói rằng con trai của cậu tôi làm ăn thất bại, nợ người ta hơn hai trăm ngàn, muốn hỏi mượn tôi và chị tôi mỗi người một trăm ngàn để trả cho người ta trước, khi nào có tiền sẽ trả lại chúng tôi.

23. Chương 23

Anh rể lập tức bảo cứ để anh ấy lấy ra hai trăm ngàn, bởi nhà anh ấy có điều kiện, hai trăm ngàn không phải là con số lớn, nhưng tôi không đồng ý, bởi cho dù anh rể có đồng ý thì vẫn còn mẹ anh ấy, tôi cũng phải nghĩ cho anh ấy chứ.

Tôi cũng là con gái của mẹ tôi, đương nhiên phải giúp đỡ cho mẹ, tôi bảo anh rể cứ đưa một trăm ngàn, tôi sẽ đưa một trăm ngàn, anh rể cũng đành phải nghe theo.

Buổi chiều, tôi xin phép anh rể về nhà lấy thẻ ngân hàng đi rút tiền, đương nhiên chuyện này cũng phải nói với chồng tôi một tiếng trước đã.

Khi tôi về đến nhà thì chồng tôi vẫn chưa đi làm về, mẹ chồng thì đang xem ti vi, thấy tôi về, bà ấy cũng không có phản ứng gì mà vẫn tiếp tục ngồi xem.

Có lẽ vì chồng tôi đã dặn bà ấy, nếu không có việc gì thì đừng kiếm chuyện với tôi, nên bà ấy tuy không vừa lòng với tôi thì cũng phải nhẫn nhịn một chút, như thế này cũng đã khá lắm rồi.

Cho đến tận lúc ăn cơm tối xong mà chồng tôi vẫn chưa về, chỉ gọi điện nói phải tăng ca, tôi đành phải chờ anh ấy về rồi tính tiếp.

Hơn chín giờ, khi tôi đang tắm thì anh ấy về, chỉ chào tôi một tiếng rồi không còn động tĩnh gì cả.

Tôi tắm xong, vừa định bàn với chồng và mẹ chồng thì chợt thấy chồng tôi cầm điện thoại của tôi, vẻ mặt đầy phần nộ.

“Anh xem điện thoại của em làm gì? Trả đây.” Trong lòng tôi rất hốt hoảng, chẳng may tin nhắn do anh rể gửi đến mà bị chồng tôi đọc được thì sẽ phiền phức to.

“Tử Mạt, em làm thế này là sao?” Mã Hàm Đông không chịu trả điện thoại cho tôi mà giận dữ hét lên: “Một việc lớn thế này, em không hề bàn với anh mà lại tự ý quyết định sao? Sao em có thể làm thế? Em điên rồi sao?”

“Em...” Tôi thấy toàn thân lạnh toát, trước mắt tối sầm: Lẽ nào chồng tôi đã biết hết? Chắc chắn anh ta đã đọc được tin nhắn anh rể gửi đến nói muốn kết hôn với tôi rồi, tôi phải làm sao đây? Phải làm sao đây?

Mã Hàm Đông đột nhiên dùng lực nắm chặt lấy vai tôi: “Tử Mạt, em có nghĩ đến hậu quả không? Nếu em mang thai hộ cho chị của em thì đứa bé sinh ra sau này sẽ gọi em là gì, hả? Gọi là mẹ hay gọi là dì? Em có từng nghĩ đến chưa? Sẽ rồi như thế nào?”

Tôi ngơ ra một lúc, có cảm giác như vừa từ địa ngục bay thẳng lên thiên đường vậy, sau đó lập tức hiểu ra, thì ra là chuyện này!

Tôi thật sự có cảm giác mình vừa chết đi sống lại.

“Anh không đồng ý! Anh...”

“Hàm Đông, anh đừng kích động, em cũng không đồng ý.” Tôi lập tức tỉnh táo lại, “Anh cũng biết, sức khỏe của chị em rất kém, không thể mang thai nữa, nhưng chị ấy lại rất muốn có một đứa con, thế nên mới nhờ em mang thai hộ, nhưng mà em đã từ chối rồi.”

“Em từ chối rồi sao?” Mã Hàm Đông vừa giận dữ vừa nghi ngờ, “Thế thì tại sao chị em vẫn cứ gửi tin nhắn đến bảo em đi kiểm tra sức khỏe? Tử Mạt, em có biết em mang thai hộ nghĩa là sẽ cho giống của anh rể

vào người em không? Em không thấy bản à?”

Tôi thấy lạnh toát từ đầu đến chân, giống như không hề quen người chồng này vậy, tôi thà chưa bao giờ quen anh ta thì hơn!

Nếu tôi thật sự mang thai hộ cho chị thì cũng chỉ là dùng đến biện pháp y học, chứ hoàn toàn không động chạm xác thịt gì với anh rể cả, thế mà chồng tôi lại nói tôi là đồ bẩn thỉu!

Thế nếu anh ta biết được tôi đã lên giường với anh rể rồi thì sẽ nhìn tôi thế nào?

Sẽ giết tôi sao?

“Hàm Đông, anh bình tĩnh đã, em...”

“Cô đúng là muốn sinh con cho anh rể cô rồi!” Mã Hàm Đông mặt mũi méo xệch, “Tử Mạt, cô đúng là vô liêm sỉ! Tôi là chồng của cô, cô không chịu sinh con cho tôi mà lại muốn sinh con cho anh rể, cô đúng là đề tiện!”

Tôi liền tát một bạt tai vào mặt chồng tôi: “Anh ngậm miệng lại, đồ thần kinh!”

“Cãi nhau gì thế?” Mẹ chồng tôi nghe thấy tiếng động đi đến thì vừa hay nhìn thấy cảnh tôi tát chồng tôi, lập tức hét lên: “A, cái đồ sao chổi này, sao cô lại đánh Hàm Đông? Cô dám đánh con tôi?”

Rồi bà ta lao vào định đánh tôi.

Tôi liền lùi lại rồi hất tay của mẹ chồng ra: “Mẹ, sao mẹ không hỏi tại sao con lại đánh Hàm Đông?”

“Có thể nào cũng không được! Cô tưởng tôi không nghe thấy sao?” Mẹ chồng tôi cũng lùi lại, càng nổi điên hơn, “Cô muốn sinh con cho chị của cô, cô đúng là đồ xấu xa không biết xấu hổ, không sinh con cho Hàm Đông mà lại sinh con cho người khác, đồ vô liêm sỉ!”

“Mẹ, mẹ nói đủ chưa?” Tôi không nhịn được nữa mà hét lên, “Con không sinh con cho Hàm Đông ư? Mẹ nói câu này không sợ bị trời đánh sao?”

Mẹ chồng tôi ngẩn người: “Cô... cô nói cái gì?”

24. Chương 24

“Lẽ nào không phải sao?” Tôi nghiêng rằng nói, “Khi con và Hàm Đông mới kết hôn đã muốn có con, nhưng anh ấy bảo muốn lên làm phó khoa, không muốn vì có con mà bị phân tâm, nên tạm thời khoan có con đã. Khi anh ấy lên làm phó khoa rồi lại nói con cần phải đi làm để trả tiền mua nhà, nếu con có thai sẽ phải nghỉ thai sản, tiền lương sẽ giảm đi, không đủ tiền trả nợ. Sau khi trả tiền nhà rồi lại tiếp tục bắt con trả tiền mua xe, là con không muốn sinh con hay là do hai người cứ luôn giày vò con, chèn ép con?”

Mẹ chồng tôi cứng họng, để lộ ra một vẻ xấu hổ hiếm thấy.

Mã Hàm Đông cũng giật mình, khí thế vừa rồi đều mất sạch, nhưng vẫn lớn giọng: “Tử Mạt, cho dù nói thế nào đi nữa thì việc em không bàn bạc với anh mà lại muốn mang thai hộ cho anh rể là không đúng.”

“Tôi có nói là đã đồng ý sao?” Tôi cười nhạt, “Tôi đã từ chối rất rõ ràng, lúc đó có chị tôi và anh rể, còn có mẹ của anh rể cũng có mặt, họ đều có thể làm chứng cho tôi, chị tôi sợ dĩ cứ nói với tôi như vậy là do tinh thần chị ấy đang có chút vấn đề nên không suy xét toàn diện được, chuyện này anh cũng không hiểu sao?”

“Anh...”

“Anh trước nay hoàn toàn chưa bao giờ tin tôi!” Tôi vừa lùi lại vừa lắc đầu, “Mã Hàm Đông, tôi quá ngốc, còn tưởng anh sẽ thay đổi, thật ra anh hoàn toàn không thể, anh không thể thay đổi, anh không thể...”

Mã Hàm Đông vẫn nhìn tôi bằng vẻ mặt không phục: “Việc này là do em giấu anh, là em đã sai, em...”

Tôi chợt cảm thấy trước mặt tối sầm rồi ngất đi, không biết chồng tôi sau đó đã nói gì nữa.

Khi tôi tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên giường, tay đang cầm ống truyền dịch, Mã Hàm Đông ngồi bên cạnh tôi.

Trong lòng tôi cảm thấy đau lòng khôn xiết, tôi đã bị ngất, thế mà hai mẹ con này không đưa tôi vào bệnh viện, chỉ tùy tiện truyền nước biển cho tôi tại nhà, có biết tôi bệnh gì không mà lại truyền nước biển?

“Em tỉnh rồi à?” Mã Hàm Đông hoàn toàn chẳng tỏ vẻ vui mừng, “Bác sĩ nói em bị tụt đường huyết, ăn cơm xong là khỏe lại thôi.”

Thời gian này tôi đúng là vì chuyện của anh rể và chuyện trong nhà mà tâm trạng không tốt, ăn uống rất ít, không ngờ đến mức ngất xỉu thế này.

“Tử Mạt, anh đã gọi điện cho anh rể em, chuyện mang thai hộ, anh không thể đồng ý, em cũng đừng nghĩ nhiều nữa.” Mã Hàm Đông tỏ thái độ rất cứng rắn.

Tôi giận đến mức suýt nữa lại ngất: “Tôi đã nói tôi không đồng ý rồi, anh đừng có mà tự suy diễn!”

Tôi không lo lắng việc anh rể sẽ nói gì đó với chồng tôi, vì anh ấy là người biết suy nghĩ, điều tôi giận chính là thái độ của chồng tôi.

“Anh đã nói với anh rể là sức khỏe em không tốt, cần nghỉ ngơi vài ngày, mấy ngày này em không cần sang chăm sóc chị em nữa.” Mã Hàm Đông hoàn toàn không nghe tôi giải thích.

Tôi cũng không muốn phí lời với anh ta nữa, chỉ lạnh lùng nói: “Tùy anh muốn nghĩ sao thì nghĩ, hôm nay mẹ tôi gọi điện đến nói...”

“Chuyện nhà mẹ em thì anh không quan tâm, không cần nói với anh.” Mã Hàm Đông dứt lời liền đứng dậy bước ra ngoài.

Tôi giận đến mức suýt hộc máu.

Tôi biết câu nói này của anh ta một phần cũng là vì đang giận, nhưng cũng vẫn thấy được tâm tính thật sự, mẹ anh ta là báu vật, còn mẹ tôi chỉ là cỏ rác, sống chết ra sao cũng chẳng liên quan đến anh ta.

“Thế thì tôi sẽ tự xử lí.”

“Tùy em.”

Nếu chồng tôi đã tỏ thái độ như thế thì tôi cũng không trông mong gì nữa, ngày hôm sau, tôi đi ngân hàng chuyển một trăm ngàn vào tài khoản của bố tôi, sau đó gọi điện báo mẹ đừng lo lắng nữa, việc của em họ rồi sẽ ổn cả thôi.

Tôi vừa cúp máy thì Mã Hàm Đông chợt gọi đến, giọng điệu như trời sắp sập đến nơi: “Tử Mạt, anh vừa nhận được tin nhắn của ngân hàng, nói thẻ của anh đã bị chuyển mất một trăm ngàn, chuyện này là sao? Có phải bị gạt tiền không?”

“Không phải, là tôi đã chuyển cho bố.” Tôi bình thản nói, biết rõ anh ta sẽ có thái độ thế này.

“Cái gì?” Mã Hàm Đông hét lên, “Chuyển cho bố em? Tại sao? Tại sao chứ?”

“Tiền đó là bố mượn chúng ta, có tiền rồi sẽ trả lại.” Tôi cố kiềm cơn giận mà nói.

“Thế cũng không được!” Giọng của Mã Hàm Đông méo đi, “Đó là tiền của tôi, tại sao lại cho người khác mượn? Cô đòi lại ngay cho tôi, bây giờ đòi lại ngay!”

Tôi giận đến mức nước mắt muốn chực trào ra: “Cái gì mà người khác? Đó là bố của tôi! Hiện giờ chỉ là đang cần chút tiền, rồi sẽ trả mà!”

Nói xong tôi cúp máy thật mạnh, Mã Hàm Đông lại gọi lại, tôi lập tức tắt máy.

25. Chương 25

Thậm chí không thèm hỏi lí do là gì mà lại muốn tôi đòi tiền lại, anh ta hoàn toàn không xem người nhà tôi ra gì, tôi thực sự chịu đựng quá đủ rồi, một người chồng thế này thì cần làm gì?

Bỏ đi, tôi cũng không cần ảo tưởng rằng chồng tôi sẽ thay đổi nữa, tốt nhất là nên qua nhà chị, qua một ngày đỡ một ngày, mặc dù tôi cũng không muốn ngày nào cũng đối diện với anh rể.

Tôi vừa về đến nhà thì Mã Hàm Đông cũng về đến, anh ta đẩy cửa gọi to: “Uông Tử Mạt, cô ra đây cho tôi!”

Mẹ chồng tôi đang ngồi trên sofa xem ti vi, nghe thấy thì giật thót mình: “Hàm Đông, chuyện gì thế?”

“Mẹ, Tử Mạt đem tiền cho người khác!” Mã Hàm Đông giận dữ gào lên, “Một trăm ngàn, cô ta lấy trộm đem cho người khác!”

“Cái gì?” Mẹ chồng tôi lập tức giận đến toàn thân run lấy bầy, “Đem cho người khác? Một... một trăm ngàn? Sao có thể...”

“Đó không phải người khác, đó là bố tôi!” Tôi nghiến răng, “Hơn nữa bố tôi chỉ mượn thôi, rồi sẽ trả!”

“Không được, không được là không được!” Mã Hàm Đông nắm lấy vai tôi lắc mạnh, “Đó là tiền của tôi, cô có quyền gì mà cho người khác mượn? Cô đã gả vào nhà chúng tôi rồi mà còn lo chuyện nhà mẹ đẻ, cô có bị bệnh không?”

Tôi giận sôi máu, đẩy mạnh Mã Hàm Đông ra: “Người bị bệnh chính là anh đấy! Tôi gả vào nhà các người thì phải đoạn tuyệt quan hệ với nhà mẹ sao? Mẹ anh không thể chịu một chút uất ức, còn bố mẹ tôi thì đáng chết sao? Mã Hàm Đông, đồ khốn nhà anh có còn là người không? Anh là đồ thần kinh, đồ độc ác, anh chẳng bằng cả cầm thú!”

Giọng của tôi the thé, chính tôi nghe mà còn sồn cả gai ốc, mẹ chồng và chồng tôi càng không thể ngờ, chỉ biết há hốc miệng nhìn tôi, ngây người ra.

Đây là lần đầu tiên kể từ lúc kết hôn, tôi bất chấp tất cả mà mắng chửi kinh hồn như thế.

“Tiền đó là tôi cho nhà mẹ tôi vay, cách xử lí của tôi chính là lấy một phần tài sản thuộc về tôi trong tài sản của vợ chồng, anh không có quyền ngăn cản.” Tôi có hơi lắp bắp, nhưng khí thế vẫn rất mạnh, ưỡn ngực nói: “Tôi không phải kẻ không biết điều, tôi chỉ muốn sự công bằng, anh đối xử với tôi ra sao thì tôi sẽ đối xử với anh như thế, anh đối xử với bố mẹ tôi ra sao thì tôi sẽ đối xử với mẹ anh như thế, mọi người như nhau thôi.”

“Trời ơi, có còn cho người ta sống nữa không?” Mẹ chồng tôi bắt đầu khóc lóc, “Mẹ đã bảo là con sao chổi này không thể tin được mà, thế mà con cứ đưa thẻ ngân hàng cho nó, bây giờ thì sao đây? Tiền không đòi lại được rồi, đồ phá gia, phá gia...”

Mã Hàm Đông nhìn thấy vẻ đau lòng tuyệt vọng của mẹ mình thì lại nổi cơn giận: “Tôi không quan tâm! Tử Mạt, giờ cô mau đòi tiền về cho tôi, nếu không chúng ta li hôn đi!”

Mẹ chồng tôi lập tức lên tinh thần: “Đúng, li hôn đi! Hàm Đông, lần này con đã nhìn rõ bộ mặt thật của con sao chổi này rồi chứ? Nó hoàn toàn không hướng về con chút nào, con còn tiếc làm gì nữa?”

Tôi không thấy tiếc chút nào, chỉ cảm thấy có hơi hụt hẫng, lạnh lùng nhìn Mã Hàm Đông: “Anh thật sự muốn li hôn sao? Không phải nhất thời kích động chứ? Nam tử hán đại trượng phu, nói lời phải giữ lấy lời, li hôn không phải chuyện đùa, anh đã nghĩ kĩ rồi chứ?”

Về mặt Mã Hàm Đông rất đấu tranh, tôi biết anh ta thật sự vẫn còn yêu tôi, nhưng không chịu được việc tôi động vào tiền của anh ta, đến mức này rồi, anh ta cũng không muốn mất khí thế: “Đúng! Nếu cô không đòi tiền về thì chúng ta li hôn đi, tôi không chịu nổi tật xấu này của cô!”

Tôi bật cười: “Mã Hàm Đông, thì ra anh vốn không hề biết bản thân mình rốt cuộc đã sai ở đâu! Tất nhiên, anh cũng không nghĩ rằng mình đã sai, chuyện này không quan trọng, anh nghe cho rõ đây, tôi không phải loại phụ nữ hờ ra là nổi giận gây chuyện, nếu anh muốn li hôn vậy thì li hôn, không có đường lui nữa đâu.”

“Li hôn thì li hôn, ai sợ ai chứ?” Mã Hàm Đông mặt đỏ bừng bừng, “Cô đòi tiền của tôi lại đã rồi li hôn!”

“Chuyện đó không thể nào.” Tôi cười lạnh lùng, “Lúc này tôi nói rồi, tôi được hưởng một phần thuộc về tôi trong tài sản chung của vợ chồng, không chỉ có tiền trong tài khoản mà còn cả nhà và xe, đều có phần của tôi, tôi có quyền được phân chia.”

“Cái gì? Cô còn muốn thêm tiền?” Mẹ chồng tôi trông hết như vừa bị người ta cắt đi một miếng thịt trên người, “Cô có quyền gì mà đòi tiền? Loại sao chổi như cô không mau cút đi thì thôi, có quyền gì mà đòi tiền?”

“Dựa vào quyền tôi và Mã Hàm Đông là vợ chồng hợp pháp, tiền nhà tiền xe đều là do tôi trả, tiền trong tài khoản là tài sản chung của vợ chồng!” Tôi không hề sợ sệt, “Nếu các người cảm thấy không hợp lí thì cứ tìm luật sư, chúng ta gặp nhau trên tòa!”

Dứt lời, tôi bước vào phòng ngủ thu dọn đồ đạc.

26. Chương 26

Li hôn là việc tôi nghiêm túc suy nghĩ, cũng là việc tôi muốn làm từ lâu.

Chính Mã Hàm Đông đã đề nghị trước, còn mẹ chồng tôi suýt nữa đã giơ hai tay tán thành, thế thì tôi còn gì mà phải lưu luyến?

Ban đầu tôi luôn cảm thấy, mình đã làm chuyện có lỗi với chồng, là lỗi của tôi, nhưng nếu tôi không nói ra sự thật mà cứ muốn li hôn thì chồng tôi chắc chắn không đồng ý, bây giờ thì tốt rồi, đỡ khiến tôi khó xử.

“Ông Tử Mạt, thì ra cô đã có tính toán trước!” Mã Hàm Đông bước vào nắm chặt bàn tay măng chửi, “Cô cố ý lừa lấy thẻ ngân hàng của tôi là vì muốn lấy tiền của tôi đúng không? Cô đúng là đồ tiểu nhân đê tiện!”

“Anh muốn nói sao thì nói, tôi không muốn giải thích.” Tôi chẳng muốn phản ứng, “Tóm lại nếu anh có ý kiến với việc phân chia tài sản thì cứ gặp nhau trên tòa, tôi tuy không phải người ham tiền nhưng những thứ nên thuộc về mình thì tôi sẽ không từ bỏ. Mã Hàm Đông, nếu anh là đàn ông thì nên rộng lượng li hôn, đừng có tiểu nhân quá, nếu không chuyện càng lớn ra thì người mất mặt chính là anh.”

Mã Hàm Đông sau khi được lên làm phó khoa thì càng cố gắng để được lên cao nữa, muốn mau chóng được làm trưởng khoa, thế nên anh ta cần nhất chính là thể diện.

Anh ta giận đến mức thở phì phò, đưa một tay nắm lấy áo tôi, tay còn lại giơ nắm đấm lên, “Cô...”

“Anh đánh đi.” Tôi cười nhạt, cũng không phản kháng hay tránh né, “Anh đánh tôi bị thương thì tôi càng có cơ bạo hành gia đình để kiện li hôn, lúc đó thì anh càng phải bồi thường nhiều hơn cho tôi.”

Mã Hàm Đông liền đẩy mạnh tôi ra, nhìn tôi bằng ánh mắt như nhìn thấy ma.

Tôi loạng choạng lùi ra sau rồi lại tiếp tục thu dọn.

Thật ra trong cái nhà này, những thứ thật sự thuộc về tôi không nhiều, tôi chỉ lấy vài vật dụng quan trọng mà thôi, ngay cả chồng tôi còn không cần thì mấy thứ đồ linh tinh khác tôi lại có thể tiếc rẻ sao?

Sau khi dọn được một túi, tôi liền xách ra ngoài, khi đến cửa còn nhắc nhở một câu: “Tôi sẽ mời luật sư đến làm thủ tục phân chia tài sản với anh, nếu không đạt được thỏa thuận thì tôi sẽ khởi kiện, anh tự lo liệu đi.”

Dứt lời, tôi xách túi đi thẳng, một cơn gió thổi qua, khiến tôi cảm thấy cả người khoan khoái, như vừa cắt đi được một khối u trong cơ thể vậy.

Không cần biết tôi và anh rể sẽ đi được đến đâu, nhưng ít ra hiện giờ tôi thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

Anh rể chợt gọi điện đến: “Tử Mạt, mẹ gọi điện đến cho anh, nói em đã chuyển cho bố một trăm ngàn, hỏi anh em lấy đâu ra nhiều tiền như thế, em không sao chứ?”

Tôi cười đau khổ, bố mẹ tôi đương nhiên biết tôi phải sống khổ cực ra sao ở nhà chồng, cũng biết tôi không thể nào lập tức rút ra được nhiều tiền như thế, cảm thấy không yên tâm nên mới gọi điện hỏi anh rể.

“Tử Mạt?”

“Em muốn li hôn, anh rể.” Tôi hơi lạc giọng, “Em muốn nhờ anh làm luật sư cho em, giúp em trong vụ kiện này, được không? Nhưng em nói trước, em không có tiền trả cho anh đâu.”

Anh rể yên lặng một lát, sau đó nói bằng giọng run rẩy: “Tử Mạt, em không gạt anh chứ? Em có nghiêm túc không? Tử Mạt, em đừng tàn nhẫn quá, em nói đi, có phải là thật không?”

“Đương nhiên là thật, nhưng mà không phải vì anh đâu.” Tôi tỏ rõ lập trường, “Là do em và chồng em... à, không, kể từ hôm nay thì anh ta không còn là chồng em nữa, em và Mã Hàm Đông tình cảm rạn nứt, không thể tiếp tục nữa nên phải li hôn.”

“Được, không thành vấn đề!” Anh rể liền nhận lời ngay, “Anh sẽ giúp em vụ này! Sẽ nghe theo em hết!”

Tôi cúp máy, ngẩng mặt nhìn bầu trời, ừm, rất xanh, nhưng có hơi nhòa đi vì lệ trong mắt tôi.

Đồ ngốc, quá ngốc, có gì mà khóc chứ?

Chẳng qua chỉ là rời bỏ một người trước giờ bao giờ thật lòng yêu mày, giải thoát khỏi cuộc hôn nhân khiến mày đau khổ, có gì mà khóc chứ?

Mọi chuyện đều đã qua rồi, sau này, mày phải sống vì bản thân!

Khi tôi đến nhà chị, anh rể ra mở cửa, tôi liền chào một tiếng anh rể.

“Tử Mạt, chuyện này là sao? Sao em lại đột nhiên li hôn?” Chị vội vàng hỏi tôi, “Chuyện này có phải đột ngột quá không? Tại sao vậy?”

Bình thường vì không muốn chị phải lo lắng nên tôi rất ít khi nhắc đến chuyện giữa tôi với Mã Hàm Đông và mẹ chồng, có lẽ chị luôn nghĩ tôi sống rất hạnh phúc, thế nên mới phản ứng thế này.

Về mặt này thì chị thật sự không hiểu tôi như anh rể.

“Cũng không phải đột ngột, em cảm thấy không thể sống chung nữa, tình cảm bất hòa, thế nên li hôn cho xong.” Tôi thản nhiên nói.

27. Chương 27

“Tình cảm bất hòa?” Chị rõ ràng không thể chấp nhận, “Em và Hàm Đông không phải luôn rất tốt sao? Cậu ấy thật thà chung thủy, không hề hai lòng, sao tình cảm lại bất hòa chứ?”

Tôi không muốn giải thích gì cả, bởi chuyện này có lời nào có thể giải thích rõ ràng? “Chị đừng hỏi nữa, tóm lại em và Mã Hàm Đông đã sắp li hôn rồi, em nhờ anh rể làm luật sư đại diện, chị, chị không phản đối chứ?”

“Chuyện này chị phản đối gì chứ? Nhưng chị vẫn cảm thấy, có phải em nên suy xét lại không?” Chị vẫn cau mày không đồng ý, “Li hôn không phải là chuyện nhỏ, em đừng kích động nhất thời, suy nghĩ kĩ rồi hãy quyết định.”

“Em biết, em sẽ suy nghĩ kĩ, em không phải trẻ con, chị à, chị đừng lo.” Tôi nói thẳng.

Chị quay sang nhìn anh rể: “Thiên Phi, anh khuyên Tử Mạt đi, tính cách của em ấy rất cứng rắn, chín con trâu cũng không kéo lại được.”

Anh rể gật đầu: “Anh biết rồi.”

Tôi tuy tâm trạng đang không vui nhưng vẫn thấy buồn cười, anh rể sẽ khuyên tôi đừng li hôn sao? Anh ấy không chê tôi li hôn chậm thì thôi.

Mà điều tôi lo lắng hơn chính là, anh rể thấy tôi li hôn rồi chắc chắn sẽ càng muốn mau chóng li hôn với chị, nếu chị chịu không nổi thì biết làm sao?

Buổi tối, sau khi chị ngủ rồi, anh rể đến phòng tôi, cầm theo một tờ thỏa thuận li hôn rồi bàn với tôi: “Tử Mạt, em có yêu cầu gì thì cứ nói với anh.”

“Chẳng có gì khác ngoài việc phân chia tài sản.” Tôi bình tĩnh nói.

“Nếu chỉ có thế thì em đừng đòi hỏi gì hết, cứ việc tay trắng rời khỏi đó, chỉ cần li hôn là được rồi.” Anh rể có hơi kích động, chợt nắm lấy tay tôi, “Anh sẽ có thể nuôi em được mà, chút tiền ấy có là gì!”

Tôi rút tay lại, nhắc nhở anh: “Em không nói là cần anh phải nuôi em, anh rể!”

Tôi li hôn không có nghĩa là anh rể có thể li hôn.

“Anh sẽ li hôn với Ngọc Minh!” Anh rể càng kích động hơn, “Tử Mạt, anh vốn sợ em không nỡ li hôn với Mã Hàm Đông, nhưng mà không ngờ, em lại kiên quyết thế này... Không không, ý của anh là, em hành sự rất bình tĩnh và tươm tất, anh tự cảm thấy không bằng, nếu em đã có dũng khí kết thúc cuộc hôn nhân bất hạnh này thì sao anh lại không thể chứ? Anh...”

“Bởi vì chúng ta không giống nhau, lập trường khác nhau.” Tôi nắm chặt bàn tay lại, “Em rời xa Mã Hàm Đông sẽ có thể sống tốt hơn, nhưng nếu chị li hôn với anh thì có thể sẽ chết!”

Anh rể ngẩn người nhìn tôi, không nói nên lời.

“Về chuyện phân chia tài sản, em cũng không phải nhất thiết đòi tiền của Mã Hàm Đông, em chỉ là muốn ép anh ta phải mau chóng li hôn với em thôi.” Tôi cười với vẻ hơi mệt mỏi, “Ngay cả anh ta mà em còn không cần thì liệu có tiếc tiền của anh ta không?”

Nếu tôi nói không cần gì cả, sẽ tay trắng rời khỏi nhà thì Mã Hàm Đông ngược lại sẽ được nước lấn tới, đưa ra một số yêu cầu vô lí, bởi tôi cảm thấy anh ta rõ ràng không muốn li hôn, chỉ là tức giận nhất thời thôi, vả lại còn muốn hù dọa tôi nữa.

Tôi đưa ra việc phân chia tài sản, dựa vào tính cách của anh ta và Đào Tịnh Mẫn thì chắc chắn sẽ khiến họ sợ, cảm thấy tôi luôn thèm khát tiền bạc của họ, thế thì chắc chắn anh ta sẽ mau chóng li hôn với tôi, đồng thời cố gắng không để tôi lấy tiền của nhà bọn họ.

Đến lúc đó, chỉ cần Mã Hàm Đông mau chóng li hôn thì tôi sẽ từ bỏ tất cả tài sản.

Như vậy tính ra tôi rất đê tiện, nhưng ai bảo Mã Hàm Đông và Đào Tịnh Mẫn đối xử với tôi như thế? Tôi trước nay không phải loại người lấy đức báo oán, vậy thì cứ việc mặt dày thôi.

“Tử Mạt, anh...”

“Em vẫn là câu nói đó, cho dù anh có li hôn với chị thì em cũng sẽ không kết hôn với anh, trừ phi...”

“Anh biết rồi, trừ phi Ngọc Minh chấp nhận, nhưng làm sao em biết là cô ấy sẽ không chấp nhận?” Nụ cười của anh rể chợt có hơi gian xảo, “Là cô ấy có lỗi với anh trước.”

Tôi chợt cảm thấy lạnh sống lưng: “Anh rể, không lẽ anh định đem lỗi lầm của chị ra để ép chị ấy li hôn với anh sao?”

Anh rể hoàn toàn không phủ nhận.

Tôi vung tay lên định tát anh.

Nhưng anh rể lại đứng yên nhìn tôi.

Tôi thu tay lại rồi tự vả vào mặt mình: “Người đáng chết là em!”

“Tử Mạt!” Anh rể giật mình, vội chớp lấy cổ tay tôi, “Em điên rồi sao? Em tự đánh mình làm gì? Em muốn đánh thì đánh anh đi, anh...”

“Thiên Phi? Tử Mạt?” Chị tôi chợt cất tiếng bên ngoài.

Tôi lập tức ngồi xuống ghế, giả vờ đang xem thỏa thuận li hôn.

Chị tôi đẩy cửa vào: “Hai người đang xem gì đấy? Thỏa thuận li hôn? Thiên Phi, anh sao thế? Em không phải bảo anh khuyên Tử Mạt đừng li hôn sao? Sao anh đã làm xong thỏa thuận li hôn cho em ấy rồi? Tử Mạt, mặt em làm sao thế?”

28. Chương 28

“Không sao cả.” Tôi ngang ngược nói.

Tâm trạng của anh rể vẫn còn chưa ổn định lại, vẻ mặt vẫn rất tức giận: “Anh không muốn khuyên Tử Mạt, bởi hôn nhân mà không còn tình cảm nếu cứ tiếp tục dây dưa thì sẽ chỉ khiến hai vợ chồng đều đau khổ mà thôi, Tử Mạt vẫn còn trẻ, không đáng vì một người không yêu mình mà lãng phí một đời.”

Sắc mặt chị chợt trở nên rất khó coi: “Thiên Phi, anh... sao anh lại tức giận đến thế? Anh và Tử Mạt...”

“Anh đang rất giận, Mã Hàm Đông thực sự quá đáng!” Đúng lúc tôi hốt hoảng định bịt miệng anh rể lại thì anh rể lại đột nhiên lại giúp tôi không trở thành kẻ bất nghĩa, “Rõ ràng là cậu ta có lỗi với Tử Mạt, thế mà lại muốn Tử Mạt phải tay trắng rời khỏi nhà, cậu ta tưởng nhà mẹ Tử Mạt không còn ai sao? Anh nhất định phải đòi lại công bằng cho em ấy!”

Tôi thật sự không biết phải nói gì nữa, anh rể quả thực rất giỏi bịa chuyện!

Nhưng cũng may là anh ấy nói như thế, chị tôi mới không hề nghi ngờ gì mà giận dữ nói: “Mã Hàm Đông thật sự như thế sao? Thì ra cậu ta đối xử với Tử Mạt như thế, thật là quá đáng, lẽ nào trong mắt cậu ta thì tiền lại quan trọng đến thế ư?”

“Mỗi người đều có ham muốn khác nhau, là do em lúc đầu chưa hiểu rõ anh ta, cũng không thể đổ hết lỗi cho anh ta được.” Tôi bình thản nói.

“Thiên Phi, thế anh có đảm bảo giúp Tử Mạt lấy được tài sản không?” Chị quan tâm hỏi han: “Có nhất định phải ra tòa không?”

“Xem tình hình này thì vốn không cần phải ra tòa.” Anh khẽ nói bằng giọng đầy chuyên nghiệp, “Tử Mạt luôn phải trả tiền mua nhà mua xe, có cả hóa đơn, tài khoản của họ cũng là thu nhập sau khi kết hôn, đều là tài sản chung của vợ chồng, Tử Mạt có quyền được phân chia, nếu Mã Hàm Đông không muốn làm lớn chuyện thì phải theo quy định, cho dù có kiện ra tòa thì cậu ta cũng không thắng nổi.”

Chị tôi lúc này mới yên tâm: “Thế thì tốt, đừng để Mã Hàm Đông được lợi, không ngờ lại hèn hạ như vậy, tức chết đi được!”

Tôi quan sát thấy tâm trạng của chị có vẻ tốt lên rất nhiều, lần trước không phải kể rằng chị ấy hiểu lầm anh rể quen người phụ nữ bên ngoài sao? Nhưng bây giờ thấy hai người họ nói chuyện lại rất bình thường, có lẽ hiểu lầm đã được giải thích rõ ràng rồi.

Anh rể vừa thu dọn tài liệu vừa nói: “Vậy để anh đi sắp xếp một chút, hai chị em cứ nói chuyện đi.”

Rồi anh khó chịu bước ra ngoài, tôi biết thật ra anh muốn làm chuyện ấy với tôi, nhưng lại bị chị phá đám, tôi cảm thấy xấu hổ cho sự sa đoạ của mình, càng không biết phải làm sao.

“Tử Mạt, em nói thật đi, có phải vì chuyện em sẽ mang thai hộ cho chị và Thiên Phi đã khiến Mã Hàm Đông tức giận, nên hai đứa mới cãi nhau không?” Chị đột nhiên hỏi.

Tôi có hơi bất ngờ, chị lại có thể đoán ra được!

Tuy đây không phải toàn bộ lí do, nhưng ít ra cũng là mồi lửa đẩy mối quan hệ giữa tôi và Mã Hàm Đông tới bước này.

“Chị à, chuyện này không liên quan đến chị, giữa em và Mã Hàm Đông lúc bắt đầu đã có vấn đề rồi, bọn em luôn rất lục đục, từ lâu em đã không muốn tiếp tục rồi.” Tôi bình tĩnh nói.

Chị nhìn tôi rồi chợt bật khóc.

“Kìa chị...”

“Tử Mạt, tại sao số của hai chị em mình đều khổ thế này?” Chị cố kiềm tiếng khóc, “Mã Hàm Đông không tốt với em, còn chị thì lại không thể sinh con cho anh rể, thấy em li hôn thế này, chị sợ lắm, chị sợ Thiên Phi cũng sẽ muốn li hôn với chị, chị không biết phải làm sao nữa...”

Tôi chợt thấy lòng đau như cắt.

Tôi biết ngay là sẽ thế này, tôi biết ngay mà!

“Chị biết Thiên Phi rất muốn có con, mẹ chồng chị cũng muốn, nhưng chị không thể sinh con được, thế thì mẹ chồng chắc chắn sẽ muốn chị phải li hôn với Thiên Phi, chị không thể không có anh ấy, nếu anh ấy li hôn với chị thì chị bằng chị chết đi cho xong!”

“Chị ơi, chị đừng nói những lời như thế!” Tôi thử thăm dò, “Chị à, tình cảm của chị và anh rể có phải cũng có vấn đề không?”

“Chị...” Chị vừa hốt hoảng vừa đau thương nói, “Chị không có, Thiên Phi... Là chị có lỗi với anh ấy, đã phụ lòng anh ấy...”

Thì ra những gì anh rể nói đều là thật.

Tôi biết mình nên cảm thấy buồn cho chị, nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng trong lòng tôi chợt thở phào nhẹ nhõm: Là chị có lỗi với anh rể trước, thế thì cho dù anh rể muốn li hôn với chị cũng chẳng có gì là sai đúng không?

“Thật ra chị cũng biết, Thiên Phi không còn yêu chị nữa.” Chị khóc rất nhen ngào, “Chị có thể nhận ra, anh ấy luôn khó chịu với chị, mỗi lần chị hỏi anh ấy có yêu chị không, anh ấy dù trả lời là có những ánh mắt lại bảo là không, anh ấy chỉ là sợ chị sẽ... Chị luôn tự gạt bản thân, cho rằng chỉ cần sinh con thì anh ấy sẽ không rời bỏ chị, nhưng sao lại khó thế này?”

29. Chương 29

Tôi thật sự rất muốn nói rằng hai người nếu không có tình yêu thì cho dù có con đi nữa cũng sẽ phải chia tay thôi, lúc đó người tổn thương nhất chính là đứa bé, nhưng tôi không dám làm chị kích động, đành bảo: “Chị, có phải chị định cho dù anh rể không yêu chị nữa thì cũng vẫn tiếp tục cùng anh ấy thế này không? Chị cảm thấy thế này sẽ hạnh phúc sao?”

Chị chỉ khóc rồi liên tục lắc đầu, không trả lời tôi.

“Chị à, chị nghĩ kĩ lại chuyện giữa chị và anh rể đi.” Tôi không dám nói lời tàn nhẫn hơn, “Em chỉ cảm thấy chúng ta vẫn còn trẻ, không nhất thiết phải vì một người không yêu mình mà lãng phí một đời.”

Chị rưng rưng nước mắt nhìn tôi, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Vài hôm sau, tôi và anh rể cùng đến nhà Mã Hàm Đông bàn chuyện li hôn, quả nhiên đúng như tôi dự liệu,

điều kiện của anh ta rất đơn giản: Nếu muốn li hôn thì trừ phi tôi ra đi tay trắng.

Anh rẽ làm theo ý tôi, đưa tất cả bằng chứng ra, khiến Mã Hàm Đông và Đào Tịnh Mẫn giận đến xám mặt mà không thể phản bác được gì.

“Tử Mạt, chúng ta nói chuyện riêng đi.” Mã Hàm Đông bảo tôi vào phòng ngủ, nhìn tôi bằng vẻ mặt vừa giận dữ vừa buồn phiền, “Tử Mạt, có phải em kiên quyết muốn li hôn với anh không?”

Tôi lạnh lùng đáp: “Người kiên quyết muốn li hôn là anh và mẹ anh, tôi bị các người ép mà.”

“Tử Mạt, anh yêu em, anh thật sự yêu em!” Mã Hàm Đông rất kích động, “Anh nói li hôn thật ra là muốn dọa em thôi, anh chỉ mong chúng ta có thể quay lại như lúc xưa...”

“Nằm mơ!” Tôi cười nhạt, “Tôi không thể nào cùng anh sống những ngày tháng như trước nữa! Mã Hàm Đông, giờ tôi không muốn nói gì nữa cả, li hôn là chuyện đương nhiên, anh tự lo liệu đi.”

“Tử Mạt, chúng ta kết hôn lâu như vậy rồi, lẽ nào với anh, với cái nhà này, em không có chút tình cảm nào hết sao?” Mã Hàm Đông trông như sắp khóc đến nơi, “Anh biết em luôn cảm thấy mẹ anh đã khiến em phải chịu uất ức, anh đã khuyên mẹ rồi, nhưng mẹ... mẹ nhất định muốn anh li hôn với em, anh thật sự không muốn chút nào! Hay là, chúng ta cứ giả vờ li hôn, rồi anh sẽ khuyên mẹ, chờ mẹ nguôi giận rồi, chúng ta lại kết hôn, được không?”

Tôi phì cười: “Mã Hàm Đông, tôi thật sự không muốn nói ra, nhưng loại người như anh thật sự không phù hợp để lấy vợ, anh nên sống với mẹ anh cả đời đi! Tôi chịu đựng anh và mẹ anh hai năm rồi, tôi thật sự phục bản thân mình!”

Mã Hàm Đông then quá hóa giận: “Cô im đi! Mẹ tôi đã vất vả nuôi tôi...”

“Dừng lại!” Tôi phản cảm đến mức buồn nôn, “Tình cảm sâu đậm giữa anh và mẹ anh, không cần phải nói với tôi, anh nói thẳng ra đi, phải làm sao mới chịu thỏa thuận li hôn?”

“Trừ phi cô ra đi tay trắng, cô không có quyền phân chia tài sản với tôi!” Mã Hàm Đông hét lên.

Tôi không nói nhiều nữa: “Được!” Rồi tôi bước ra ngoài, “Anh rẽ, em từ bỏ việc phân chia tài sản, em và Mã Hàm Đông thỏa thuận li hôn, không cần khởi kiện.”

Đào Tịnh Mẫn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Anh rẽ nhìn tôi: “Em nghĩ kĩ rồi sao?”

“Phải, em chỉ muốn li hôn.”

“Được.”

Anh rể đã làm xong các giấy tờ liên quan: “Thế thì hẹn gặp ở ủy ban để làm thủ tục li hôn.”

“Đi thôi.” Căn nhà khiến tôi ngộp thở thế này, tôi không muốn ở lại thêm một khoảnh khắc nào.

“Tử Mạt!” Mã Hàm Đông vẫn kiên trì gọi tôi, “Em có cần suy nghĩ thêm không? Anh...”

“Hàm Đông, đừng nói nữa.” Đào Tịnh Mẫn kéo anh ta lại, “Cứ li hôn đi, con sợ không lấy được vợ sao?”

Tôi không kiềm được quay đầu buông một câu: “Nếu các người cứ thế này thì tôi đảm bảo, Mã Hàm Đông cả đời cũng đừng hòng lấy được vợ.”

“Cô...”

“Anh rể, đi thôi.” Tôi kéo anh rể ra ngoài.

Đào Tịnh Mẫn lập tức mắng chửi, nhưng chuyện đó đã không còn liên quan gì đến tôi nữa, giờ tôi cảm thấy như mình vừa được tái sinh vậy.

Vài hôm sau, anh rể cùng tôi đến ủy ban làm thủ tục li hôn với Mã Hàm Đông.

Cầm tờ đơn li hôn trong tay, tôi ngoài việc cảm thấy đời người vô thường ra thì không thấy buồn chút nào cả, tôi nghĩ một chút tình cảm còn sót lại trong suốt hai năm tôi kết hôn với Mã Hàm Đông bây giờ đã hết sạch, không cần nói gì nữa.

Mã Hàm Đông trong suốt quá trình luôn lạnh lùng, tỏ vẻ cao thượng, còn Đào Tịnh Mẫn chờ ở bên ngoài, chốc chốc lại thò đầu vào xem, hết như sợ anh ta sẽ bị ức hiếp vậy.

30. Chương 30

Không còn phải chịu sự xoi mói chì chiết của Đào Tịnh Mẫn, tôi thật sự cảm thấy rất nhẹ nhõm, còn thấy thương cảm cho người vợ tương lai của Mã Hàm Đông, mong rằng người phụ nữ xui xẻo tiếp theo ấy có thể may mắn hơn tôi, một là có thể thay đổi được bọn họ, hai là biết ngoan ngoãn nghe lời, nếu không thì kết quả cũng sẽ thế này thôi.

Điều làm tôi thấy nực cười chính là ngay cả tiền thủ tục li hôn, Mã Hàm Đông cũng bắt tôi phải trả, đã đến nước này rồi, tôi cũng không muốn tính toán với anh ta, ngược lại chính nhân viên ở ủy ban lại châm chọc Mã Hàm Đông mấy câu, khiến anh ta ngượng chín mặt.

Sau khi làm xong thủ tục, Đào Tịnh Mẫn vẫn kiên trì hỏi: “Hàm Đông, thế còn một trăm ngàn đó thì tính sao?”

Anh rể liền lạnh lùng nói: “Một trăm ngàn đó thuộc về Tử Mạt.”

“Đó là số tiền Hàm Đông đã vất vả...”

“Bỏ đi, mẹ.” Mã Hàm Đông kéo tay Đào Tịnh Mẫn đi ra ngoài, “Không sao đâu, không cần nữa.”

“Sao lại không cần nữa? Một trăm ngàn đấy... Không thể để con sao chổi này được lợi...”

Hai mẹ con họ vùng vằng bước xuống lầu.

Một trăm ngàn đó là của tôi đáng được hưởng, tôi không đòi tài sản gì khác đã là rộng lượng lắm rồi, Mã Hàm Đông cũng không muốn làm lớn chuyện, nếu không thì tài sản mà tôi nhận được chắc chắn sẽ còn nhiều hơn.

Anh rể phẩy tay, tỏ vẻ rất vui mừng: “Tử Mạt, mặc kệ bọn họ, chúng ta đi uống một li, chúc mừng em thoát khỏi bể khổ, được không?”

Vừa nhắc đến uống rượu, tôi liền nhớ lại trận điên cuồng sau cơn say hôm trước, mặt lập tức nóng bừng lên: “Em mời anh ăn cơm vậy, cảm ơn anh đã giúp em, còn chuyện uống rượu thì thôi đi, để tránh...”

“Lên cơn khi say rượu à?” Anh rể nói xong thì bật cười khanh khách.

Tôi thầm cười đau khổ, lẽ nào anh rể cảm thấy chuyện hôm đó là vinh quang lắm sao?

Nếu không phải chính từ hôm đó thì chúng tôi đã không liên tục phạm sai lầm mà không thể khống chế được thể này, hết như một cơn nghiện vậy.

Chúng tôi cùng đi đến một nhà hàng, anh rể gọi món rồi nói: “Tử Mạt, em cố đợi thêm, anh sẽ tìm cơ hội nói rõ với Ngọc Minh, chờ sau khi anh li hôn với cô ấy rồi...”

Điện thoại của tôi chợt vang lên, là chị gọi đến, tôi vội vàng ra hiệu cho anh rể im lặng rồi bắt máy: “A lô, chị?”

“Tử Mạt, có tin vui đây, một tin vui rất lớn!” Giọng của chị rất to, ngay cả anh rể cũng nghe thấy, “Tử Mạt, chị... chị vui quá, chị cứ không tin đây là sự thật, chị...”

“Chị à, chị bình tĩnh lại đã, rốt cuộc là thế nào?” Tôi có hơi lo lắng, tâm trạng chị có hơi khó kiểm soát, mong là không có chuyện gì.

“Chị có thai rồi!” Chị hét to.

Tôi cảm thấy như sét đánh bên tai.

Anh rể cũng giật mình, đánh rơi cả li rượu trên tay xuống đất, không tin được mà trợn mắt hỏi: “Cái gì? Có thai sao?”

“Chị có thai rồi, Tử Mạt, chị lại có thai rồi! Chị cứ tưởng mình không thể có thai được nữa, nhưng ông trời vẫn chưa từ bỏ chị, chị cuối cùng có thể sinh con cho Thiên Phi rồi, chị vui quá...” Chị hoàn toàn không hề hay biết rằng, tin vui trong mắt chị đối với tôi và anh rể mà nói là một “tin xấu” đến mức nào, thế nên cứ liên tục nói.

Tôi hoàn toàn không nghe được những lời sau đó của chị nữa, tay cứ cầm điện thoại, ngây người ra nhìn anh rể, mấy lần định mở miệng nói gì đó nhưng không phát ra được âm thanh gì.

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại của anh rể vang lên, anh bắt máy, khó khăn cất lên một tiếng “Ngọc Minh” thì tôi mới biết, chị đã cúp máy từ lâu rồi.

Tôi bất lực ngồi ngã ra ghế, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Số phận thật biết trêu ngươi, đúng lúc tôi vừa mới li hôn với Mã Hàm Đông, còn anh rể đang định từ bỏ chị thì chị lại đột nhiên có thai!

Thế này thì anh rể làm sao có thể chia tay với chị?

“Tử Mạt?” Anh rể đột nhiên nắm lấy tay tôi, giọng có hơi lạc đi, “Tử Mạt, anh cũng không ngờ...”

“Đây cũng là chuyện tốt.” Tôi rút tay ra, cố tỏ ra không có gì, “Chị luôn mong có thể sinh một đứa con cho anh, giờ cuối cùng cũng đạt được ý nguyện, mẹ anh chắc sẽ vui lắm, sẽ không cần chuyện mang thai hộ nữa, mọi vấn đề đều đã được giải quyết, đây chính là kết quả tốt nhất.”

Tôi nói một lúc thì thấy mình không nói nổi nữa, rõ ràng rất muốn khóc, nhưng nước mắt lại không chảy ra, đây có phải cái gọi là “khóc không thành tiếng” không?

Tôi rõ ràng đã từng nói trừ phi chị cho phép, còn không thì tôi sẽ không thể kết hôn với anh rể, nhưng tại sao khi biết chị đã có thai, tôi không thể kết hôn với anh rể nữa thì tôi lại thấy buồn thế này, cảm thấy như bị người ta cầm dao đâm vào tim thế này?

Lẽ nào tôi yêu anh rể nhiều hơn tôi nghĩ sao?

31. Chương 31

“Tử Mạt, đừng nói lời giận dữ được không?” Anh rể hốt hoảng, “Anh cũng không ngờ Ngọc Minh lại có thai, nhưng chuyện này thì đã sao? Anh vẫn có thể nói với cô ấy...”

“Không được!” Tôi vội hét lên, vừa phẫn nộ lại tuyệt vọng, “Anh không thể nói chuyện li hôn với chị, anh muốn giết chị ấy sao?”

Khi chưa có con, chị còn không chịu li hôn với anh rể, huống hồ bây giờ đã có thai rồi!

Hơn nữa pháp luật quy định, trong thời gian người vợ mang thai thì người chồng không được đâm đơn li hôn, anh rể là luật sư, lẽ nào ngay cả điều này cũng không hiểu?

“Anh...”

“Anh không được nói!” Tôi đập mạnh xuống bàn, “Tuyệt đối không được cho chị biết chuyện của chúng ta!”

“Thế còn chúng ta thì sao?” Anh rể có hơi sput, giơ hai tay ra, nhưng rồi lại bất lực, “Tử Mạt, anh không yêu Ngọc Minh, người anh yêu là em, anh không thể có lỗi với em, anh muốn ở bên em!”

“Đợi kiếp sau đi.” Tôi cười đau khổ, “Kiếp này là không thể rồi.”

Anh rể vội chồm lên: “Em nói cái gì? Cái gì mà kiếp sau? Kiếp này nếu không được ở bên em thì anh còn sống làm gì nữa?”

Tôi đau lòng nhìn anh.

“Em chờ đó!” Anh rể đứng dậy định bước đi, “Giờ anh sẽ đi nói với Ngọc Minh, li hôn với cô ấy, kết hôn với em!”

“Anh đi đi.” Tôi ngồi yên bất động, cảm thấy toàn thân mất hết sức lực, chẳng thiết sống nữa, “Nếu anh nói muốn li hôn với chị thì em sẽ chết.”

Anh rể lập tức dừng lại, trợn mắt nhìn tôi, hơi thở gấp gáp.

Ban đầu, anh rể vẫn nuôi một chút hi vọng, nghĩ rằng có lẽ do chị tôi quá muốn có con nên mới bị nhầm lẫn, nhưng khi tôi và anh rể đưa chị đến bệnh viện làm kiểm tra kĩ lưỡng thì xác nhận, chị đúng là có thai, sắc mặt anh rể lúc này thật sự vô cùng khó coi.

Lúc trước, ở trước mặt của chị, anh ấy luôn che giấu rất giỏi, thế nên chị tôi trước nay không bao giờ nghi ngờ tôi và anh rể, nhưng giờ đây việc chị mang thai là một cú sốc quá lớn đối với anh rể, khiến anh ấy hoàn toàn không thể che giấu được nữa.

“Thiên Phi, anh sao thế, không vui sao?” Chị vì chuyện mang thai mà luôn phấn khích, mặt đầy mồ hôi, đến lúc này mới phát hiện vẻ bất thường của anh rể, liền thấy bất an.

Tim tôi căng thẳng đến mức muốn nhảy ra ngoài, sợ anh rể trong lúc kích động sẽ nói ra những lời đáng sợ, liền cười nói: “Anh rể sao có thể không vui? Đây là con của hai người mà, mẹ chồng chị mà biết chắc cũng sẽ vui lắm.”

“Chị đã gọi điện báo cho mẹ rồi, còn gọi cả cho mẹ mình nữa, cả hai đều rất vui, dặn chị phải yên tâm dưỡng thai.” Chị quay sang nhìn anh rể rồi rụt rè nói: “Thiên Phi, mấy hôm nay anh cứ làm sao ấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Anh rể hít một hơi thật sâu: “Ngọc Minh, anh...”

Tôi liền ngồi vào giữa chị và anh rể rồi tranh nói: “Chị à, để em nói, anh rể đang lo cho sức khỏe của chị.”

“Tử Mạt...”

Có chiếc xô pha che chắn, tôi đưa tay ra sau cầu thật mạnh vào bàn tay anh rể: “Chị, em đã nói rồi, chị bị sảy thai nhiều lần nên thành tử cung rất mỏng, e là không thể chịu được việc có thai nữa, vì thế anh rể rất lo sức khỏe của chị lại có vấn đề, em cũng cảm thấy hiện giờ chị mang thai là rất nguy hiểm, chị có nên suy nghĩ lại...”

“Chị không sao, chị chắc chắn sẽ làm được!” Chị liền lập tức đảm bảo, “Em cảm thấy em chẳng có vấn đề gì cả, em sẽ dưỡng thai thật tốt, lúc này lúc đi siêu âm, bác sĩ không phải đã nói đứa bé rất khỏe sao? Thiên Phi, anh không cần lo lắng.”

Tôi cảm thấy mình cầu vào tay anh rể rất mạnh, móng tay chắc có khi đã xuyên vào thịt anh ấy, nhưng anh ấy chẳng kêu một tiếng nào, hệt như một người câm vậy.

“Thiên Phi, em biết anh lo cho em, nhưng nếu em không sinh được cho anh đứa con này thì cả đời em sẽ hối hận, em sẽ cắn hận, thật đấy.” Chị thấy anh rể không nói gì thì liền muốn bật khóc.

“Chị à, chị cũng đừng bi quan quá, như vậy không tốt cho sức khỏe.” Tôi khẽ lắc tay chị, “Anh rể chỉ là lo lắng cho chị thôi chứ không có ý gì khác, nhưng chị nhất định phải để ý thật kĩ sự thay đổi của sức khỏe, nếu có gì phải đến bệnh viện ngay, tuyệt đối đừng để có sơ suất, chị biết chưa?”

Anh rể lập tức mở miệng: “Ngọc Minh, tuy anh rất phản đối việc em mạo hiểm tính mạng để sinh con cho anh, nhưng nếu em đã muốn thì phải thật cẩn thận, nếu có nguy hiểm gì thì phải bỏ đứa bé ngay, chuyện này không cần thương lượng.”

Tôi chợt có một suy nghĩ tàn nhẫn, có lẽ anh rể đang mong chuyện như vậy xảy ra, thế thì chị sẽ không cần sinh đứa con này nữa.

32. Chương 32

“Em biết rồi, em sẽ cẩn thận.” Chị cảm động ngẩn lẹ, “Thiên Phi, anh đối xử tốt với em quá!”

Tôi lại thấy không còn mặt mũi nhìn chị.

Anh rể chợt nắm ngược lại tay tôi, dùng lực rất mạnh, giống như muốn bóp nát xương tôi vậy.

Tôi cố rút mãi mà không được, sợ bị chị nhìn thấy nên cũng không dám vùng vẫy, đành nói: “Chị, bác sĩ không phải bảo chị phải nghỉ ngơi nhiều sao? Chị vào phòng ngủ đi, chị muốn ăn gì? lát nữa em sẽ đi chợ mua.”

“Được.” Chị cười nói: “Chị đang rất đói, ăn gì cũng được, tay nghề của em chắc chắn rất tuyệt!”

“Được, vậy chị nghỉ ngơi đi.”

“Ừm.” Chị đứng dậy, quay sang nhìn anh rể, “Thiên Phi, anh đi với em được không?”

“Anh rể, anh mau đi với chị đi.” Tôi cũng đứng dậy, “Em đi chợ đây.”

Anh rể đành phải buông tay tôi: “Được.”

Nhìn cảnh anh rể khoác vai chị rồi cùng bước vào phòng ngủ, tôi thấy trước mắt nhòa đi, vội vàng cầm giỏ bước ra ngoài.

Không thể tiếp tục thế này nữa, chị sẽ cùng sống cả đời với anh rể, tôi vốn cũng không nên chờ đợi gì, tôi phải mau chóng dọn đi, thuê một căn nhà trọ ở tạm.

Tuy tôi đã nghỉ việc, rời khỏi nhà chị thì tạm thời sẽ không có công việc, nhưng vẫn có thể thi lại hoặc xin vào làm ở một bệnh viện nào đó, tôi sẽ không chết đói được.

Suốt thời gian nửa năm chăm sóc chị, anh rể đã trả lương gấp đôi cho tôi, tôi ăn uống ngủ nghỉ ở nhà chị đều không cần phải tốn tiền, thế nên đã dễ dàng được mấy chục ngàn, tạm thời sẽ đủ dùng, chỉ cần mau chóng tìm việc là được.

Tôi không muốn nghĩ đến sau này, vì nghĩ càng nhiều thì sẽ càng thấy sợ, càng thấy đau khổ, chỉ có thể đi từng bước thôi.

Mấy ngày sau, tình hình của chị dần ổn định hơn, tôi liền bảo chị ấy nói với anh rể nên đi thuê một hộ lí chuyên khoa sản đến chăm sóc chị, còn tôi phải dọn ra ngoài.

“Em muốn đi đâu?” Chị tôi không yên tâm hỏi, “Em vừa mới li hôn, chẳng có gì trong người, một mình ra ngoài ở thì chị làm sao yên tâm? Không được, em cứ ở nhà chị đi, không được đi đâu hết!”

Chị đâu thể ngờ rằng hiện giờ tôi ở lại đây chính là một sự tự giày vò bản thân!

Cả ngày chị chỉ nói với tôi về cảm giác mang thai, nói luôn cảm nhận thấy đứa bé đang đạp (thật ra làm gì mà nhanh như thế?), thế này thế kia, chị ấy thật sự phấn khích vô cùng.

Tôi một mặt vừa phải giả vờ vui mừng cho chị, một mặt lại phải luôn trốn tránh anh rể, không muốn tiếp xúc riêng với anh, anh rể nhiều lần tỏ ý muốn vào phòng tôi, nhưng tôi đều tỏ vẻ không hiểu, không muốn có chút dây dưa nào với anh ấy.

Tôi biết rõ anh rể rất tức giận, ngày nào về cũng sa sầm nét mặt, khiến chị tôi cũng lo lắng tâm thần bất định, tôi đành phải viện cớ rằng anh rể như vậy là vì lo lắng cho sức khỏe của chị để an ủi chị, nhưng chị tôi lúc đầu còn tin, lâu dần, chị ấy cũng nhận ra có gì đó không ổn, nếu chị mà nghi ngờ tư tình giữa tôi và anh rể thì tôi chỉ bằng chết đi cho xong.

Thế nên, thật sự không thể cứ thế này nữa, tôi nhất định phải rời khỏi đây!

“Em không phải bác sĩ chuyên khoa sản, lỡ như chị có chuyện gì, em lại không xử lí được thì làm sao?” Tôi cố gắng cười thoải mái, “Hơn nữa, mời một hộ lí chỉ cần trả lương bình thường, còn em thì phải trả lương gấp đôi, không đáng chút nào.”

“Trời ơi em đang nói gì thế?” Chị vừa giận lại vừa buồn cười, “Ai lại tính toán với em chút tiền ấy? Em là con gái, ra ngoài sống một mình, chị làm sao yên tâm?”

Tôi nhún vai: “Cái gì mà con gái? Em là phụ nữ đã li hôn, biết tự chăm sóc mình, chị cứ yên tâm đi.”

“Nhưng mà...” Chị còn định nói gì đó, nhưng đúng lúc anh rẽ tan làm về, chị vội vàng chạy đến khoác tay anh, “Thiên Phi, anh mau khuyên Tử Mạt đi, em ấy đòi ra ở riêng!”

Anh rẽ lập tức cau mày: “Tử Mạt, sao em lại nói chuyện này rồi? Không phải anh nói rồi sao? Em không được dọn ra ngoài, nếu em cảm thấy bất tiện khi thấy anh ở nhà thì anh sẽ ở văn phòng, em cứ ở nhà đi!”

Chị tôi ngăn người ra: “Thiên Phi?”

“Anh rẽ, anh đùa gì thế?” Tôi chỉ dám liếc nhìn anh rẽ một cái rồi lại quay mặt đi, “Đây là nhà của anh chị, sao anh có thể ở văn phòng? Em sẽ ra ngoài thuê nhà, anh không cần lo cho em.”

“Không được!” Thái độ anh rẽ vẫn rất kiên quyết, “Hay là thế này, tầng hai văn phòng anh vẫn còn trống, em cứ đến đó ở đi.”

33. Chương 33

“Thế cũng hay đấy!” Chị lập tức tán thành, “Tử Mạt, văn phòng của Thiên Phi rất an toàn, môi trường rất tốt, em đến đó ở đi.”

Tôi thấy do dự.

Ý đồ của anh rẽ đã quá rõ ràng, nhưng chị tôi lại không hề hay biết, tôi phải trả lời thế nào đây?

“Tử Mạt, trợ lý của anh có thai, nói muốn xin nghỉ việc, hiện giờ anh chưa tìm được người nào phù hợp, vừa hay em đang cần tìm việc, hay là đến làm trợ lý cho anh đi, anh sẽ trả lương cho em đúng theo quy định, em cũng không cần phải thấy ngại nữa.” Anh rẽ lại tiếp tục sắp xếp nghe có vẻ rất “hợp tình hợp lý”.

Chị càng thấy yên tâm hơn: “Chị cảm thấy rất hay! Tử Mạt, em đi làm ở chỗ Thiên Phi thì chị cũng yên tâm, cứ quyết định thế đi, em đừng từ chối nữa!”

“Nhưng mà em... em là bác sĩ mà, đâu có hiểu gì về luật pháp.” Tôi biết anh rẽ chỉ là đang đưa ra đủ lí do để giữ tôi lại, nhưng anh ấy càng làm vậy, tôi lại càng hiểu anh không muốn từ bỏ tôi, trong lòng càng khó chịu hơn.

“Cũng chẳng có gì khó cả, các việc kiện tụng em không cần lo, chỉ cần giúp anh sắp xếp một vài tài liệu là được rồi, em thông minh như thế, lại giỏi vi tính, việc này chẳng làm khó em được đâu.” Anh rẽ khoác vai chị, “Như thế thì Ngọc Minh cũng sẽ yên tâm, em cũng không muốn Ngọc Minh buồn đúng không?”

“Đúng thế, Tử Mạt, cứ quyết định thế đi!” Chị nói bằng giọng không thể từ chối, “Một là em ở lại nhà chị, hai là em đến văn phòng của Thiên Phi, em tự chọn đi!”

Tôi còn biết làm thế nào?

Ở trước mặt chị, tôi không thể từ chối nữa, tốt nhất là nên nói rõ với anh rể rồi đi thì hơn.

Chiều hôm sau, sau khi tôi thu dọn đồ đạc và máy tính của mình, anh rể liền lái xe đưa tôi đến văn phòng của anh ấy, sau đó tôi lại bày đồ của mình ra.

Thật ra cũng không có gì nhiều, giường và vài vật dụng vốn đã có sẵn, tôi chỉ cần trải nệm, treo quần áo, cắm máy tính là xong.

Khi tôi đang xếp gối thì anh rể đột nhiên đứng đằng sau ôm tôi rồi đè tôi xuống giường.

“A!” Tôi giật bắn mình, “Anh rể, anh...”

“Khi không có ai, em đừng gọi anh là anh rể, gọi anh là Thiên Phi đi!” Anh rể chẳng mấy chốc đã hứng lên, đưa tay vào trong áo của tôi, vuốt ve lưng tôi, “Tử Mạt, anh bị em ép đến mức phát điên rồi! Em muốn giày vò anh đến chết có phải không?”

“Em...”

Anh rể xoay người tôi lại rồi hôn tôi.

Văn phòng hiện giờ chỉ còn hai chúng tôi, thế nên anh rể không còn kiêng kị gì nữa, anh lột áo tôi ra rồi hôn ngấu nghiến lên mặt, lên môi, lên cằm, lên cổ tôi, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy.

“Ừm...” Tôi bị anh rể làm cho khó chịu, vội đẩy anh ra, “Anh rể, đừng... Chúng ta không thể cứ thế này nữa... Chị đã có thai rồi, anh đừng nên...”

Tuy biết rõ lí do vì sao anh rể lại muốn tôi ở đây, nhưng tôi vẫn cứ vô liêm sỉ mà không thể kiên quyết từ chối, tôi thậm chí còn nghĩ, một người phụ nữ vô đạo đức như tôi hẳn có ngày ra đường sẽ bị xe tông chết.

Nhưng lúc này, tôi vẫn cứ buông thả chính mình.

“Anh sẽ xử lí!” Anh rể cắn vào nhũ hoa của tôi, “Em đừng lo, Tử Mạt, anh nhất định sẽ li hôn với Ngọc Minh rồi đường đường chính chính kết hôn với em! Chờ sau khi cô ấy sinh con, anh sẽ...”

Ngực của tôi rất nhạy cảm, bị anh rể làm thế này, toàn thân tôi thấy bủn rủn: “Không được... Anh không được nói... Chị sẽ không chịu nổi đâu... A!”

Bàn tay anh rẽ đột nhiên đưa vào vùng nhạy cảm của tôi, cảm giác quen thuộc ấy lại trở dậy, khiến cho tôi đột ngột căng cứng, chẳng mấy chốc đã cảm thấy nơi ấy trở nên căng phồng và ẩm ướt, khao khát mãnh liệt, lẽ nào tôi thêm khát anh ấy đến thế ư?

“Em đừng nghĩ nhiều như thế, cứ giao cho anh, Tử Mạt!” Ngón tay thon dài của anh rẽ tiến sâu vào trong, “Anh biết em cũng thích anh làm thế này với em, anh biết mà...”

Từ một ngón chuyển thành hai ngón, rồi ba ngón, âm thanh ướt át khiến tôi đỏ mặt ấy liên tục vang lên, tôi cố nhắm chặt mắt, vừa rên rỉ vừa run rẩy nói: “Anh rẽ... Thiên Phi... em... em sẽ xuống địa ngục mất...”

“Anh đi cùng em!” Anh rẽ đột nhiên nói lớn, “Cho dù có đi đâu thì anh cũng sẽ theo em!”

Vừa nói anh vừa dùng lực đút sâu vào trong, mạnh đến mức suýt nữa đẩy tôi ngã khỏi giường.

34. Chương 34

“A...” Tôi vừa kêu vừa thở hổn hển, cố gắng ôm chặt cổ anh rẽ, hai chân cũng bắt giắc dang ra, “Thiên Phi, từ từ thôi... em... em chịu không nổi...”

Anh rẽ khẽ cười: “Đồ tiểu quỷ!” Sau đó anh giảm tốc, từ từ tiến vào, từ từ rút ra, cố ý giày vò tôi.

Tôi thở mạnh, mở mắt nhìn anh, gương mặt của anh có hơi mơ hồ không nhìn rõ, nhưng lại khiến tôi cảm thấy an tâm: “Thiên Phi, hứa với em, đừng nhắc đến chuyện li hôn với chị, anh phải đối xử tốt với chị ấy! Chị ấy có lỗi với anh, nhưng chị ấy thật lòng yêu anh, ban đầu anh đã chọn chị ấy thì phải khoan dung với chị ấy, đừng bỏ rơi chị ấy...”

Vừa nói tôi vừa nghẹn ngào.

“Tử Mạt, em không cần phải như thế!” Anh rẽ khẽ hôn lên giọt nước mắt trên mặt tôi, dánh vè áy náy, “Anh yêu em, anh muốn cho em hạnh phúc chứ không phải đau khổ thế này! Tất cả mọi tội lỗi cứ để anh gánh, em vô tội, không đáng phải chịu đựng chuyện này!”

Tôi vừa khóc vừa lắc đầu: “Đừng nói về em tốt đẹp như thế! Em vốn là một người phụ nữ xấu xa, em không hề vô tội! Thiên Phi, chúng ta... chúng ta... a...”

Anh rẽ đột nhiên dùng lực, tấn công mạnh vào nơi nhạy cảm nhất của tôi, hệt như một luồng điện chạy qua toàn thân tôi, khiến tôi không thể kiềm được mà kêu lên, không thể chịu nổi khoái cảm mạnh mẽ thế này, nhưng lại muốn khoái cảm ấy mãnh liệt hơn nữa, sự giày vò ấy khiến tôi như sắp phát điên.

“Tử Mạt, đừng rời xa anh, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, Tử Mạt!” Anh rẽ thở càng mạnh hơn, chuyển động

hông càng mạnh hơn.

Mỗi lần anh vào đều chạm đến chỗ sâu nhất trong người tôi, khiến tôi không thể thở nổi, nước mắt liên tục tuôn ra, cảm giác giống như đã chết đi mấy lần.

Cảm giác điên cuồng được chờ đợi ấy cuối cùng cũng đến, khoái cảm mãnh liệt trong phút chốc ấy khiến toàn thân tôi co rút, tôi ôm chặt lấy cổ anh rồi kêu lên, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Anh rời sau khi ra thì ôm chặt tôi vào lòng, giọng nói run run: “Tử Mạt, anh càng ngày càng không thể rời xa em rồi! Anh biết mình không nên nói thế này, nhưng anh yêu em nhiều bao nhiêu thì lại càng không muốn nhìn thấy Ngọc Minh bấy nhiêu, anh không muốn tiếp tục thế này nữa, anh...”

“Đừng nói nữa!” Tôi vừa khóc vừa lắc đầu, “Thiên Phi, chúng ta đã làm sai rồi, không thể tổn thương người khác nữa! Cho dù thế nào thì em cũng đã làm chị tổn thương, chị giờ đang có thai, không chịu nổi kích động đâu!”

“Tử Mạt, em đừng tự trách mình như thế này mãi được không?” Anh rời vừa giận vừa buồn, “Anh biết chúng ta đã sai rồi, nhưng anh yêu em, em cũng yêu anh, thế thì có gì sai? Một cuộc hôn nhân không còn tình cảm thì chẳng có gì để bảo vệ cả, nếu không sẽ chỉ khiến mọi người đều đau khổ, em và Mã Hàm Đông chẳng phải là ví dụ rõ ràng nhất sao? Hai người li hôn, mỗi người đi tìm hạnh phúc của riêng mình, sẽ chẳng ai nói được gì, em còn lo lắng gì chứ?”

“Em đã nói em không giống như chị!” Tôi hét lên, “Anh sẽ hại chết chị mất!”

“Chị chị chị, em chỉ biết có chị em thôi, em có từng nghĩ cho bản thân, nghĩ cho anh, nghĩ cho tương lai của chúng ta không?” Anh rời trừng mắt giận dữ nhìn tôi, “Lẽ nào chúng ta cứ lén lút vụng trộm thế này cả đời sao?”

“Anh không muốn thế này thì anh đi đi, còn lên giường với em làm gì?” Tôi đẩy anh rời ra, “Chúng ta thế này, vốn không còn mặt mũi để nhìn ai!”

Anh rời giận thở phì phò, im lặng một lúc lâu, sau đó vội vàng mặc quần áo đi xuống lầu, đóng cửa thật mạnh rồi bỏ đi.

Tôi ngồi lặng lẽ khóc trong bóng tối...

Ngày hôm sau, anh rời đưa chị đi khám thai, tôi lên phố mua một ít đồ dùng.

Việc ở văn phòng chỉ là tạm thời, tôi cũng không thể cứ dây dưa không dứt thế này với anh rời, cuối cùng cũng phải kết thúc thôi.

Tôi đang đi chợt nhìn thấy bên đường có một công ty môi giới liền bước vào hỏi các thông tin thuê nhà và xin việc làm ở bệnh viện, trong lòng có nhiều dự tính.

Khi bước ra ngoài, tôi chợt dừng phải Mã Hàm Đông, chợt nhớ ra hôm nay là chủ nhật, thảo nào anh ta lại không đi làm.

Nhưng tôi và anh ta chẳng còn gì để nói nữa, thế nên tôi ngó lơ.

“Tử Mạt.” Mã Hàm Đông lại chợt chặn tôi lại, “Sao hả? Vừa mới li hôn đã không nhận ra tôi sao? Trốn cái gì?”

Tôi lạnh lùng nói: “Tôi không việc gì phải trốn anh, chẳng qua tôi không muốn nói nhiều với anh, tránh để mẹ anh biết lại bảo tôi cướp con trai của bà ấy.”

Gân xanh trên trán Mã Hàm Đông nổi lên, rõ ràng đang cố kiềm cơn giận: “Tử Mạt, cô không hài lòng với mẹ tôi đến thế sao? Mẹ rút cuộc đã khiến cô giận chuyện gì? Cô không cảm thấy mình rất không biết lí lẽ sao?”

35. Chương 35

“Đúng vậy, tôi không biết lí lẽ, thế thì anh còn nói chuyện với tôi làm gì?” Tôi thậm chí chẳng muốn cãi lại, “Chúng ta đã li hôn rồi, chẳng còn mối quan hệ gì nữa, anh cảm thấy nói với tôi mấy lời này còn có tác dụng gì?”

“Tử Mạt, cô không thể có lí một chút được sao?” Mã Hàm Đông có hơi nóng lên, “Cho dù mẹ tôi có lúc nói lời khó nghe một chút, nhưng đó cũng là vì muốn tốt cho tôi, vì hai chúng ta thôi, cô không thể thông cảm một chút sao? Mẹ là người lớn, cô phải tôn trọng mẹ chứ!”

“Thế thì xin hỏi, anh đã tôn trọng bố mẹ tôi như thế nào?” Tôi không thể nhịn nữa mà hỏi ngược lại.

Mã Hàm Đông lập tức cứng họng.

“Anh nhìn xem những người bên cạnh anh, bạn bè đồng nghiệp của anh, họ làm như thế nào?” Tôi cười nhạt, “Không cần nói đâu xa xôi, vào dịp lễ tết, nhà nào chẳng mang ít quà cáp đến thăm nhà bố mẹ vợ? Còn anh, kết hôn đã hai năm rồi, anh đến nhà tôi được mấy lần, mua cho bố mẹ tôi được thứ gì?”

“Tôi...”

“Đừng có nói chuyện tiền nong với tôi, tôi hoàn toàn không quan tâm đến tiền của anh!” Tôi đưa tay chặn câu nói của anh ta, “Chuyện này chắc anh hiểu rõ hơn ai hết! Để giúp anh giữ thể diện, cũng là để cho bố

mẹ tôi yên tâm, có lần nào không phải là tôi tự bỏ tiền ra mua đồ về tặng cho bố mẹ tôi?”

Mã Hàm Đông mấp máy môi, định nói gì đó nhưng lại thôi.

“Tôn trọng là phải từ hai phía, Mã Hàm Đông.” Tôi cười lạnh lùng, “Tôi lúc trước kết hôn với anh chứ không phải bán thân cho anh, cũng không phải cắt đứt quan hệ với nhà mẹ, mẹ anh đã nuôi anh khôn lớn, bố mẹ tôi cũng nuôi tôi khôn lớn, tôi cũng nợ họ, cũng phải bù đắp cho họ, anh lấy quyền gì mà chỉ biết hiếu thảo với mẹ anh, còn bố mẹ tôi thì lại xem là người vô hình?”

Mã Hàm Đông xấu hổ quay mặt đi.

“Bỏ đi, giờ nói với anh mấy điều này đã không còn ý nghĩa gì nữa, chúng ta không còn quan hệ gì rồi không phải sao?” Tôi nhún vai, “Kết hôn với anh là sai lầm lớn nhất trong đời tôi, còn li hôn chính là lựa chọn sáng suốt nhất, nhưng mà anh yên tâm đi, tôi không hận anh, cũng không chạy ra ngoài nói xấu bất kì điều gì về anh và mẹ anh đâu, từ nay về sau, chúng ta là người lạ, đường ai nấy đi.”

Nói xong, tôi lướt qua người anh ta, đi về phía chợ.

“Tử Mạt, có phải em đang tìm việc hay là muốn dọn nhà đi không?” Mã Hàm Đông đuổi theo hỏi tôi, “Em không sống được ở nhà chị nữa à? Anh biết em vẫn còn giận, nhưng mà em cũng nghĩ kĩ lại đi, li hôn với anh thì em đi đâu được? Hay là em theo anh về nhà gặp mẹ, nói vài câu mềm mỏng, mẹ sẽ tha lỗi cho em thôi, chúng ta...”

“Cút!” Tôi mắng một cách thẳng thừng, “Mã Hàm Đông, nếu anh còn là đàn ông thì mau cút, cút càng xa càng tốt, cả đời này tôi cũng không muốn gặp lại anh nữa, chỉ cần nhìn thấy anh là tôi đã thấy buồn nôn rồi, nôn hết cả thức ăn hôm qua, anh có nghe thấy chưa?”

Không biết có phải cơn giận trong tim thật sự đã truyền xuống bụng hay không mà tôi thật sự thấy buồn nôn, ọe một tiếng rồi nôn ra thật!

Từ sau khi biết chuyện chị mang thai, tôi thường xuyên bỏ bữa, lúc này chỉ nôn ra dịch vị, khiến tôi khó chịu đến mức trào nước mắt, buồn cả răng.

“Có...” Mã Hàm Đông cảm thấy bị sỉ nhục, hoàn toàn không tin nổi tôi lại có thể nôn thật, “Uông Tử Mạt, cô đúng là vô liêm sỉ, có giỏi thì đừng quay lại nữa!”

“Tôi có chết cũng không quay lại!” Tôi ôm bụng, lại nôn thêm vài lần nữa, “Anh nếu là đàn ông thì đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, sao anh không đi chết đi?”

Mã Hàm Đông quay đầu đi thẳng, tôi mắng tuy có hơi độc địa, nhưng cảm thấy rất sảng khoái, nếu anh ta còn thể diện thì đừng đến làm phiền tôi nữa, nếu không tôi sẽ còn mắng càng khó nghe hơn.

Sau khi li hôn cũng không nhất thiết phải trở mặt thành thù, với loại người như Mã Hàm Đông lại càng không đáng để tôi lãng phí tâm tư.

Không biết có phải vì bị Mã Hàm Đông kích động hay không mà cả ngày hôm đó tôi cảm thấy rất khó chịu, vừa buồn nôn lại vừa chóng mặt, trong lòng bứt rứt khó hiểu, nhìn gì cũng thấy bực mình.

Những người trong văn phòng ai cũng quen tôi, cũng biết cả việc tôi vừa mới li hôn, có lẽ đều cho rằng tôi khó chịu là vì chuyện li hôn, thế nên ai cũng đều tỏ vẻ “tôi hiểu mà”, khiến tôi vừa cảm động lại vừa ngại ngùng.

Khi anh rể không có mặt, họ cũng chẳng giao việc gì cho tôi làm, cộng thêm việc nhìn mặt tôi nhăn nhó, họ liền bảo tôi lên lầu nghỉ ngơi.

Tôi nói vài câu khách sáo, rồi cảm thấy cứ ngồi không cũng không ổn, thế là đành phải lên lầu ngủ một giấc rồi tỉnh tiếp.

Nhưng vừa bước lên lầu, tôi chợt cảm thấy trời đất xoay vòng, ngã xuống thảm, sau đó không còn biết gì nữa.

36. Chương 36

Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm trong bệnh viện, được truyền dịch, còn anh rể đang ngồi cạnh tôi.

“Tử Mạt, em tỉnh rồi à? Em thấy sao rồi, có thấy chỗ nào không khỏe không?” Nhìn đáng vẻ anh rể rất mừng rỡ.

Tôi lại chợt cảm thấy uất ức: Tôi bị ngất ở văn phòng, lúc ấy chẳng có ai cả, tôi còn tưởng tôi sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, thế mà anh rể lại mừng rỡ thế này!

Không phải tôi chết rồi thì anh rể sẽ có thể được giải thoát khỏi tôi sao?

Trước đó còn giận dỗi đập cửa bỏ đi, rõ ràng không xem tôi ra gì, thế thì còn đưa tôi đến bệnh viện làm gì? Cứ để tôi tự sinh tự diệt đi.

“Không sao, chỉ thấy hơi chóng mặt, buồn nôn.” Tôi cau mày, “Sao anh lại ở đây?”

“Do đồng nghiệp gọi điện đến báo với anh, em bị ngất xỉu trên lầu, thế nên anh liền đưa em đến bệnh viện.” Anh rể đột nhiên nắm chặt lấy cánh tay không bị tiêm kim của tôi rồi kích động nói: “Tử Mạt, em biết không? Em có thai rồi, em có thai con của chúng ta rồi, chúng ta có con rồi!”

Tôi chợt cảm thấy đầu óc trống rỗng, không kịp phản ứng gì.

Tôi... có thai?

Không thể nào, chuyện này sao có thể?

“Là thật đấy, bác sĩ đã cho anh xem rồi, em có thai rồi!” Anh rể mừng như sắp phát điên, “Nhưng em gầy quá, dinh dưỡng không đủ, thế nên phải ở bệnh viện dưỡng thai, em đừng lo, giờ em đang truyền dịch là vì em và con. Tử Mạt, hai chúng ta...”

“Không.” Cổ họng khô khốc của tôi phát ra âm thanh khào khào, “Anh rể, anh đừng vui mừng quá sớm, đứa bé này... rất có thể là của Mã Hàm Đông.”

Theo tính toán chu kì kinh nguyệt của tôi thì có lẽ tôi đã có thai được bốn mươi ngày rồi, mà trong giai đoạn tôi có thể mang thai thì lại đúng vào lúc tôi từng lên giường với Mã Hàm Đông, hơn nữa lúc ấy còn không có biện pháp bảo vệ.

Tôi và anh rể lên giường trước nay cũng không bao giờ có biện pháp bảo vệ, trước đây Mã Hàm Đông không muốn có thai, thế nên chúng tôi bao giờ cũng có đồ bảo vệ, nhưng lần đó anh ta lại không dùng, mà tôi cũng không uống thuốc tránh thai.

Thế nên, đứa bé này giờ không biết là của ai.

“Cái gì?” Nụ cười trên môi anh rể quả nhiên méo xệch đi, “Đứa bé... sao có thể chứ? Tử Mạt, em đừng đùa với anh, đứa bé này đương nhiên là con anh, anh trước nay không bao giờ dùng đồ bảo vệ, em cũng không, đứa bé chắc chắn là con chúng ta!”

“Chưa chắc.” Tôi lạnh lùng nói, “Khả năng của Mã Hàm Đông còn lớn hơn, vì dù gì lúc ấy thì bọn em vẫn còn là vợ chồng.”

Anh rể không thốt nổi nên lời.

“Nhưng cho dù đứa bé này là con ai thì cũng không thể giữ lại.” Tôi đau khổ nhắm mắt lại, “Anh rể, anh giúp em gọi bác sĩ đến đây, em phải bỏ nó đi.”

Tôi và Mã Hàm Đông đã li hôn rồi, tôi còn sinh đứa bé này ra làm gì? Sẽ chỉ càng dây dưa không dứt với anh ta thôi.

Còn nếu đứa bé là của anh rể thì lại càng không thể giữ, bởi giấy không thể gói được lửa, sau này nếu chị biết được thì nhất định sẽ long trời lở đất.

Cho dù tôi thấy rất đau lòng, rất không nỡ, bởi dù gì đây cũng là lần đầu tôi làm mẹ, nhưng đứa bé này đến thật không đúng lúc chút nào, tôi phải ngăn chặn ngay, không được có chút thương xót nào.

“Không được!” Anh rể hốt hoảng, “Tử Mạt, em đang nói lung tung gì thế? Đây là một mạng người, sao em có thể giết nó? Nó có lỗi gì chứ?”

“Đứa bé này không thể giữ lại...”

“Cho dù có là của Mã Hàm Đông thì đã sao? Đứa bé vô tội mà!” Anh rể chấp nhận sự thật này rất nhanh, không hề có chút ngại ngần gì, “Cho dù đứa bé là của ai thì sau này chúng ta ở bên nhau, nó cũng sẽ là con của chúng ta, anh sẽ coi nó như con ruột của mình, Tử Mạt, em đừng tàn nhẫn như thế có được không?”

Tôi không kiềm được mà bật khóc: “Anh rể, sao anh lại thế này...”

“Đứa bé là vô tội mà!” Anh rể vẫn rất kiên định, “Hơn nữa, nếu đứa bé là con của hai chúng ta thì sao? Tóm lại không thể bỏ nó được!”

“Nhưng mà...” Điện thoại của tôi chợt vang lên, anh rể liền đưa điện thoại cho tôi, “A lô?”

“Cho hỏi có phải điện thoại của cô Ưông Tử Mạt không? Chúng tôi là cảnh sát giao thông.”

Tôi có hơi ngạc nhiên: “Chào anh, cho hỏi anh tìm tôi có việc gì?”

Tôi không lái xe, cũng không gặp tai nạn giao thông, tìm tôi làm gì?

“Là thế này, anh Mã Hàm Đông một tiếng trước đã lao xe xuống sông, tử vong, cô vui lòng đến bệnh viện xác nhận.”

Tôi lại một lần nữa ngơ ngác trước bất ngờ lớn này.

Tử... vong?

37. Chương 37

Tôi không biết mình đã đến bệnh viện kia bằng cách nào, đã đến trước thi thể của Mã Hàm Đông như thế nào, thậm chí cũng chẳng có thời gian để suy nghĩ, tôi và Mã Hàm Đông đã li hôn, chẳng còn quan hệ gì nữa, cho dù là nhận thi thể thì cũng không nên là tôi đến, khi bác sĩ giở tấm khăn trắng ra, tôi nhìn thấy gương mặt tái xanh của anh ta thì chợt thấy choáng váng mặt mày, ngã ra đằng sau.

“Tử Mạt!” Anh rể vội ôm chặt lấy tôi, “Em không sao chứ? Mau, ra ngoài đi!”

Anh rể dìu tôi ra bên ngoài ngồi nghỉ, lúc này tôi mới phản ứng, thở hổn hển: “Sao... sao có thể như thế? Anh ta... sáng nay vẫn... vẫn còn bình thường mà, sao có thể... có thể...”

Cuộc sống có nhiều lúc thật mong manh, thật ngắn ngủi, một người đang yên đang lành, nói chết là chết, hoàn toàn không cho người ta kịp phòng bị gì cả.

Tôi tuy không còn yêu Mã Hàm Đông nữa, cũng đã li hôn với anh ta rồi, nhưng một mạng người giờ đã mất đi, tôi không thể nào không đau lòng.

“Không sao không sao, thiên tai nhân họa là không tránh khỏi, không phải lỗi của em, không sao.” Anh rể liên tục an ủi tôi.

Có tiếng bước chân bình bịch vang lên, Đào Tịnh Mẫn chạy đến, mắt trợn lên như sắp lộn khỏi lồng: “Hàm Đông! Hàm Đông ở đâu? Hàm Đông!”

Một cảnh sát bước lên hỏi bà ta: “Bác là gì của người chết?”

“Chết? Không thể nào, không thể nào!” Đào Tịnh Mẫn lắc đầu như điên, “Hàm Đông không thể chết, không thể, Hàm Đông!”

“Bác ơi, bác bình tĩnh lại đi!”

“Không thể nào, không thể nào!” Đào Tịnh Mẫn xông vào trong, tiếp sau đó liền nghe thấy một tiếng gào khóc thê lương: “Hàm Đông!”

Tôi hoàn toàn hiểu được sự đau đớn lúc này của Đào Tịnh Mẫn.

Cho dù là một người mẹ tình cảm bình thường đi nữa, nhìn thấy con mình chết thảm thế này cũng sẽ đau đớn cùng cực, huống hồ Đào Tịnh Mẫn trước nay yêu thương Mã Hàm Đông như thế, cú sốc này đối với bà ta quả thực chính là đòn chí mạng.

Chẳng ai có thể khuyên được Đào Tịnh Mẫn, bởi vì cho dù có khuyên cũng vô ích, đành phải để cho bà ấy phát tiết.

Anh rể qua hỏi cảnh sát vài câu rồi đến nói với tôi: “Mã Hàm Đông trước đó có uống rượu, có lẽ do uống say quá, cộng thêm trời tối nên cậu ta mới lái xe lao xuống sông, khi cảnh sát nhận được tin báo đến vớt xe lên thì cậu ta đã chết rồi.”

Tôi thấy lòng bùng nổ tai, ngồi co ro lại, không muốn nghe nữa.

“Cụ thể thế nào thì phải đợi khám nghiệm tử thi mới biết rõ, nhưng đại khái là như thế.”

“Đừng nói nữa...” Tôi run rẩy, răng va vào nhau lộp cộp.

Anh rẽ vó vai tôi, trước mặt nhiều người thế này, anh ấy cũng không tiện thân mật với tôi, nhưng tôi biết, anh ấy rất đau lòng vì tôi.

Tiếng khóc bên trong chợt ngưng bật, tôi đột nhiên cảm thấy một dự cảm không lành, vội vàng vào trong, lập tức giật mình: “Cô à, cô làm gì thế?”

Đào Tịnh Mẫn đang treo lên cửa sổ, muốn nhảy lầu!

Tôi biết cái chết của Mã Hàm Đông sẽ khiến bà ấy không chịu nổi, nhưng không ngờ bà ấy lại không muốn sống nữa!

Anh rẽ cũng bước vào, xông đến lôi Đào Tịnh Mẫn xuống rồi chặn trước cửa sổ.

“Tránh ra! Tránh ra!” Đào Tịnh Mẫn khóc nức nở, đầu tóc rối bù, hết như người điên, “Để tôi chết đi, tôi muốn chết! Hàm Đông chết rồi, tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa? Tôi không muốn sống nữa, cho tôi chết đi!”

“Cô à, cô đừng như thế!” Tôi cũng thấy buồn cho bà ấy, cất giọng khào khào khuyên nhủ, “Người chết rồi không thể sống lại, Mã Hàm Đông đi rồi, chẳng ai có thể ngờ được, nhưng cô cũng không nên...”

“Hàm Đông, Hàm Đông...” Đào Tịnh Mẫn đẩy anh rẽ ra rồi đập đầu vào tường. “Sao con lại chết chứ? Mẹ biết làm sao đây? Nhà họ Mã chúng ta biết làm sao đây? Hàm Đông... mẹ chết đi cho xong, mẹ không muốn sống nữa, Hàm Đông...”

Tôi vội kéo Đào Tịnh Mẫn ra, đầu bà ấy đã đỏ bầm, rớm máu, khiến tôi rất sợ: “Cô à, cô đừng thế này...” Bà ấy đã một lòng muốn chết, dùng lực rất mạnh, tôi hoàn toàn không thể ngăn được, không còn thời gian suy nghĩ, tôi đành hét lên: “Con có thai rồi, là con của Mã Hàm Đông!”

Anh rẽ liền trừng mắt nhìn tôi: “Tử Mạt!”

“Cô à, hôm nay con mới khám, con đã có thai bốn mươi ngày rồi, là con của Mã Hàm Đông!” Tôi làm gì còn thời gian quan tâm anh rẽ, chỉ muốn ngăn không cho Đào Tịnh Mẫn tìm đến cái chết, “Lẽ nào cô không muốn nhìn cháu của cô trưởng thành sao?”

Đào Tịnh Mẫn ngăn người nhìn tôi, dáng vẻ không thể tin được: “Cô nói cái gì? Cô...”

“Là thật, con không gạt cô!” Tôi gạt đầu lia lịa, “Con vừa kiểm tra xong, con đang định gọi điện báo cho Mã Hàm Đông biết, ai ngờ...”

38. Chương 38

“Cô có thai rồi? Con của Hàm Đông? Cháu của tôi?” Đào Tịnh Mẫn vừa khóc vừa cười, bàn tay run rẩy xoa lên cái bụng bằng phẳng của tôi, “Con của Hàm Đông... Nhà họ Mã không... không tuyệt hậu... Con ơi...”

“Cô ơi, cô phải phấn chấn lên!” Tôi thấy tâm trạng Đào Tịnh Mẫn có vẻ bình tĩnh hơn một chút mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, “Con biết cái chết của Mã Hàm Đông khiến cô rất đau lòng, nhưng vì cháu của cô, cô phải cố gắng sống tiếp, nếu cô cũng xảy ra chuyện thì đứa bé biết làm sao?”

Tuy lúc trước bà ấy không thích tôi, đối xử không tốt với tôi, nhưng nể tình bà ấy vừa mất đi đứa con trai duy nhất, tôi cũng không thể trơ mắt nhìn bà ấy tìm đến cái chết mà không làm gì.

Cho dù đứa bé tôi đang mang trọng bụng có phải là của Mã Hàm Đông hay không thì ít ra nó cũng sẽ là hi vọng để Đào Tịnh Mẫn sống tiếp, cho dù đây chỉ là một lời nói dối thì cũng có thể cứu được một mạng người, tôi không cảm thấy đây là tội lỗi.

Đào Tịnh Mẫn khóc lóc cầu xin tôi: “Tử Mạt, giao đứa bé cho mẹ đi, giao đứa bé cho mẹ đi! Con vẫn còn trẻ, vẫn có thể lấy chồng, sẽ có thể có con nữa, con hãy thương lấy mẹ, giao đứa bé cho mẹ đi, mẹ cầu xin con!”

“Cô à, cô đừng thế này!” Trong lòng tôi thấy rất buồn, “Con biết rồi, con sẽ giao đứa bé cho cô! Nó là cháu của cô, sau này cô thương yêu nó, chăm sóc nó, nuôi nó trưởng thành, cô nhất định phải chăm sóc nó thật tốt!”

“Tử Mạt... Cảm ơn... Xin lỗi...” Đào Tịnh Mẫn lại bật khóc, nói không nên lời.

“Không sao đâu, cô à, cô đừng nói như thế, không sao đâu...” Tôi an ủi Đào Tịnh Mẫn một lúc thì bà ấy mới không còn gào khóc nữa, ngồi xuống một bên lau nước mắt.

Anh rể lái xe đưa Đào Tịnh Mẫn về nhà xong liền muốn đưa tôi về nhà.

“Em về văn phòng là được rồi.” Tôi mệt mỏi nói.

“Không được!” Anh rể kiên quyết phản đối, “Em có thai rồi, hôm nay lại mệt mỏi như thế, em về một mình anh không yên tâm.”

Tôi gục mặt không nói gì, sau đó liền bật khóc.

“Tử Mạt?”

“Em sợ lắm!” Tôi nức nở, “Anh rể, anh có biết không, sáng hôm nay em đã gặp Mã Hàm Đông, em đã cãi nhau với anh ta một trận, em nói sao anh ta không đi chết đi, sau đó anh ta liền...”

“Đừng suy nghĩ lung tung!” Anh rể ôm lấy tôi, “Đây không phải là lỗi của em, em chỉ tùy tiện nói thế thôi chứ làm gì muốn người ta phải chết, đây chỉ là trùng hợp thôi. Tử Mạt, em sẽ không giao con cho mẹ của Mã Hàm Đông đúng không? Em chỉ là không muốn bà ấy tự sát, nên mới...”

“Không, em nói nghiêm túc.” Tôi quay mặt đi, “Anh rể, em không phải nhất thời kích động, sau khi sinh đứa bé này ra, em sẽ giao lại cho bà ấy, đây chính là hi vọng để bà ấy có thể sống tiếp.”

“Nhưng lỡ như đứa bé là con anh thì sao?” Anh rể mặt trắng bệch, cất lực phản đối, “Sao anh có thể để con mình mang họ của người khác? Anh phải nuôi nó nên người, anh mới là cha của nó!”

“Anh không thể là cha của nó được.” Tôi cười đau khổ, “Cho dù luận về tình về lý về đạo đức thì đứa bé này cũng tuyệt đối không thể là của anh được.”

Anh rể ngây người không nói được gì.

Tôi biết anh ấy hiểu rõ ý của tôi, giao đứa bé cho người khác, tôi cũng đau lòng lắm, nhưng vì tất cả mọi người thì việc giao đứa bé cho Đào Tịnh Mẫn chính là kết cục tốt nhất.

Trừ phi Đào Tịnh Mẫn đưa đứa bé đi làm giám định huyết thống, cuối cùng phát hiện ra đứa bé không phải là con của Mã Hàm Đông, còn không thì nó chính là hi vọng để bà ấy có thể sống tiếp.

Mà xét theo lẽ thường thì Đào Tịnh Mẫn chắc chắn sẽ không thể nghi ngờ thân phận của đứa bé, cũng sẽ không đưa nó đi làm giám định huyết thống.

“Anh rể, việc này cứ để em quyết định.” Tôi khẩn khoản, “Đứa bé vốn đã không nên ra đời, em cũng thật sự không thể xác định được nó rốt cuộc là con ai, nếu bây giờ nó đã có nơi để đi thì tại sao anh không đồng ý? Nếu không thì em chỉ còn cách bỏ nó đi thôi.”

“Đừng!” Anh rể thở phò một lúc rồi đập mạnh chân ga, “Được, anh đồng ý với em.”

“Cảm ơn anh...” Nước mắt của tôi lại không kiềm được mà tuôn ra.

“Tử Mạt, anh đúng là vô dụng, anh có lỗi với em!”

“Không!” Tôi vừa cười vừa lắc đầu, “Chúng ta ở bên nhau chẳng ai có lỗi với ai cả, người sai là cả hai chúng ta, anh rể, em và chị giờ đều đã có thai rồi, vừa hay cũng có thể bình tĩnh lại, sống vài ngày yên ổn, cho nên em quyết định sẽ đến nhà Đào Tịnh Mẫn ở cho đến khi sinh con.”

Anh rể tỏ rõ vẻ phản đối, nhưng sau khi suy nghĩ một lúc thì chợt tiu nghỉu gật đầu: “Cũng được.”

39. Chương 39

Đào Tịnh Mẫn ở đây cũng không còn người thân nào, tôi lại vừa biết mình có thai, sức khỏe không tốt, không có tinh thần, thế nên việc của Mã Hàm Đông, bao gồm đám tang của anh ta và các chuyện lớn chuyện nhỏ khác đều do anh rể giúp lo liệu, thật sự là đã nhân chí nghĩa tận rồi.

Chị sợ tôi đau lòng nên luôn an ủi tôi, khi biết tôi đã mang thai đứa con của Mã Hàm Đông, chị cũng sụt sùi, nói những câu như tạo hóa đúng là trêu ngươi, bảo tôi đừng nghĩ quá nhiều, cứ cố gắng dưỡng thai.

Bố mẹ tôi cũng có đến nói vài lời chia buồn với Đào Tịnh Mẫn, bà ấy hiện giờ vì đứa bé trong bụng tôi nên ra sức lấy lòng bố mẹ tôi, trông đến tội.

Mẹ tôi kéo tôi ra hỏi riêng tôi liệu có phải thật sự muốn sinh đứa bé này ra không, vì dù gì bố nó cũng đã mất, sau này nếu tôi dẫn theo đứa con thì e sẽ khó mà tái giá, tôi bèn kể lại việc Đào Tịnh Mẫn muốn tự vẫn, cho dù sau này tôi có tái hôn thì Đào Tịnh Mẫn cũng sẽ không cho tôi mang đứa bé đi đâu, thế nên chuyện này không đáng lo.

Mẹ tôi nghe xong thì im lặng hồi lâu rồi không phản đối chuyện tôi sinh con nữa, bà cũng không phải người nhẫn tâm, chỉ là không muốn cả đời tôi phải có gánh nặng mà thôi.

Ngày tháng cứ thế bình lặng trôi như dòng nước.

Trong thời gian này tôi tạm thời không thể đi làm, nhưng số tiền tiết kiệm của Mã Hàm Đông lúc sinh thời vẫn đủ dùng, tôi bình thường ngoài việc đọc sách hoặc lên mạng giết thời gian ra thì sẽ chăm sóc Đào Tịnh Mẫn, sợ bà ấy lại nghĩ quẩn, sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng vài ngày sau thì tôi phát hiện, mình đã lo lắng quá đà rồi, bà ấy giờ đây sống trong sự kì vọng, hơn nữa còn không cho tôi làm gì cả, tôi chỉ cần làm chút việc nhà thôi thì bà ấy liền ngăn cản ngay, bảo tôi phải tập trung dưỡng thai.

Tôi biết bà ấy không phải thật lòng thương tôi mà chỉ là vì đứa bé trong bụng tôi thôi, tôi vừa đi hơi nhanh một chút là bà ấy đã hết sức căng thẳng, bảo tôi không được thế này, không được thế kia, trông chừng tôi còn chặt chẽ hơn cả phạm nhân.

Tuy sự để ý của Đào Tịnh Mẫn khiến tôi không thể chịu nổi, nhưng tôi lại rất thông cảm cho tâm trạng

của bà ấy, thế nên tôi đều nhìn được cả, chỉ mong đứa bé mau chóng được sinh ra, thế thì tôi sẽ được giải thoát.

Thời gian này mặc dù anh rảnh ít khi gặp riêng tôi, cho dù có gặp thì cũng không làm gì, nhưng không phải anh ấy hoàn toàn không quan tâm tôi, luôn luôn chuyển tiền vào tài khoản của tôi, để tôi muốn ăn cái gì thì mua cái đó, muốn mặc cái gì thì mua cái đó, không để cho bản thân phải chịu khổ.

Tôi hiện giờ đương nhiên không thể để cho bản thân chịu khổ, lúc trước tôi cũng có tiền tiết kiệm, thế nên chi phí của mấy tháng này hoàn toàn không phải lo, cộng thêm việc tất cả vật dụng cần thiết trong lúc tôi mang thai và sinh con thì Đào Tịnh Mẫn đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ thiếu điều chưa cứng tôi như cứng bồ tát thôi, thế thì tôi làm sao mà khổ được?

Hôm nay, tôi vác cái bụng bầu hơn bảy tháng của mình ra ngoài tản bộ, vừa xuống cầu thang thì anh rảnh chợt gọi điện đến: “Tử Mạt, anh sắp đến nhà của Mã Hàm Đông rồi, chờ anh qua đón em.”

“Có chuyện gì thế?” Tôi nghe giọng anh rảnh có vẻ không ổn liền thấy lo lắng, “Chị sắp sinh rồi sao?”

Chị có thai sớm hơn tôi một tháng, bây giờ đã là tám tháng rưỡi rồi, vẫn chưa đến ngày sinh nở, nếu có hiện tượng lâm bồn thì chứng tỏ sức khỏe của chị đã không chịu nổi nữa rồi.

“Qua điện thoại nói không rõ ràng, em cứ đợi anh đi.”

Tôi cũng không còn tâm trạng tản bộ nữa, đành đứng chờ bên đường.

Anh rảnh chẳng mấy chốc đã lái xe đến, xuống xe dìu tôi: “Lên xe rồi nói.”

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Sau khi lên xe thắt xong dây an toàn, tôi liền hỏi ngay, “Có phải chị đã gặp nguy hiểm gì không?”

“Phải.” Sắc mặt anh rảnh trở nên trắng bệch, “Một tiếng trước, bụng của Ngọc Minh bị đau dữ dội, đã bị ngắt đi, anh đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói sức khỏe của cô ấy không chịu nổi áp lực của việc mang thai, cần phải phẫu thuật ngay, nếu không cô ấy sẽ mất mạng!”

Tôi sợ đến mức tay chân lạnh toát.

Chị tôi vốn đã không thể mang thai, lúc trước bị phù cả hai chân, không thể đi đứng được, còn bị cao huyết áp và đái niệu nghiêm trọng, bây giờ kiểm tra thì thấy chị bị tiền sản giật.

Chuyện này nếu không cẩn thận sẽ khiến chị và cả đứa bé đều mất mạng, ban đầu tôi và anh rảnh đã khuyên chị nên bỏ đứa bé, nhưng chị cứ sống chết không chịu, anh rảnh đành phải mua các loại thuốc tốt nhất để cố gắng kéo dài thai kì.

Bây giờ xem ra không thể cầm cự nổi nữa rồi.

“Ngọc Minh kiên quyết không chịu.” Anh rể hồi hả đập mạnh chân ga, giọng nói cao đến chói tai, “Cô ấy thà chết cũng phải sinh đứa bé ra, nhưng anh sao có thể để cô ấy làm như thế? Nếu cô ấy có mệnh hệ gì thì anh...”

40. Chương 40

Chuyện ấy thì không cần anh rể nói tôi cũng biết.

Nếu chị thật sự xảy ra chuyện, người ngoài không hiểu nội tình chắc chắn sẽ nói anh rể bất chấp tính mạng của chị mà bắt chị phải sinh con, cuối cùng khiến chị mất mạng, thế thì anh rể sau này làm sao nhìn mặt ai?

“Đừng lo, em sẽ khuyên nhủ chị. Lúc trước chị ấy không biết chuyện nguy hiểm thế nào, giờ chị ấy đã biết rồi thì chắc sẽ không kiên quyết như thế nữa.” Tuy ngoài miệng nói như thế nhưng trong lòng tôi lại cười đau khổ, bởi tình cảm chị dành cho đứa bé này cũng hết như tình cảm Đào Tịnh Mẫn dành cho Mã Hàm Đông vậy, chị ấy chắc chắn thà chết cũng không bỏ đứa bé này.

“Ngọc Minh thật sự quá cứng đầu, anh khuyên cô ấy không nổi!” Anh rể vừa giận vừa bất lực, “Anh đã nói rất nhiều lần, không nhất thiết phải là cô ấy mang thai, nhưng mà... Tử Mạt, sức khỏe em sao rồi, vẫn ổn chứ?”

“Em không sao, anh không cần lo.” Tôi hiện giờ làm gì còn tâm trạng lo cho sức khỏe của bản thân, tôi sắp bị chị làm cho lo lắng muốn chết rồi.

Anh rể quay sang nhìn tôi một chút rồi nhìn xuống bụng tôi, vẻ mặt có hơi kì lạ.

“Chuyện gì thế?” Tôi thấy biểu cảm của anh ấy có vẻ không ổn, “Anh rể, có phải anh có việc gì giấu em không?”

“Anh...” Anh rể quả nhiên có chút ngập ngừng, nhưng cũng may cuối cùng vẫn nói thật, “Tử Mạt, anh nghĩ kĩ rồi, chờ sau khi con em ra đời, anh sẽ đưa nó đi làm giám định huyết thống.”

“Tại sao?” Tôi ngăn người một lúc rồi trừng mắt nhìn anh, “Nếu đứa bé là con anh thì có phải anh sẽ giữ nó lại không? Em cho anh biết, chuyện này không thể! Em đã hứa với Đào Tịnh Mẫn rồi, đứa bé này sẽ giao lại cho bà ấy, nếu anh giữ đứa bé lại thì bà ấy sẽ phát điên mất!”

“Anh không phải có ý đó, em đừng căng thẳng.” Anh rể nắm lấy tay tôi an ủi, “Anh đã hứa không giành đứa bé này với mẹ của Mã Hàm Đông thì sẽ không nuốt lời đâu, ý của anh là, nếu đứa bé là con anh thì tuy nó không thể lớn lên bên anh, nhưng anh cũng sẽ làm tròn trách nhiệm của một người cha, anh sẽ chu cấp tiền sinh hoạt phí, cho nó tất cả mọi thứ mà nó cần, cố gắng thăm nó thật nhiều, chuyện này không

quá đáng chứ?”

Tôi chợt muốn khóc: “Anh rể, xin lỗi, em...”

“Không sao, anh biết thật ra em cũng có áp lực rất lớn, em cũng không nỡ rời xa nó.” Anh rể mỉm cười, nụ cười cũng rất cay đắng, “Em là mẹ của đứa bé, ai nỡ được chứ em thì sẽ không thể. Thật ra anh cũng rất ích kỉ, nếu đứa bé là con anh thì anh rất muốn làm gì đó cho con mình, chỉ là không nói cho mẹ của Mã Hàm Đông biết rõ sự thật thôi, em yên tâm.”

“Chờ sinh đứa bé ra rồi hãy nói.” Tôi lau nước mắt, “Vẫn còn hơn hai tháng nữa, chúng ta giải quyết chuyện của chị đã.”

Dù gì cho dù đứa bé có phải là con của Mã Hàm Đông hay không thì cũng phải giao lại cho Đào Tịnh Mẫn, anh rể cứ muốn làm giám định chẳng qua là muốn xác nhận xem mình phải gánh bao nhiêu trách nhiệm cho đứa bé này mà thôi.

Tôi biết mình đã sai rất nghiêm trọng, tôi có tội, mang trong mình một đứa bé mà không biết cha là ai, còn đòi cả anh rể và Đào Tịnh Mẫn đều phải quan tâm thể này, tôi thật sự là quá đáng.

Chờ sau khi đứa bé ra đời rồi, tôi sẽ bỏ đi, về sống với bố mẹ, tìm việc ở gần đó rồi sống một cuộc sống bình thường, cũng chẳng có gì là không được.

Trong lúc tôi suy nghĩ lung tung thì xe đã đến bệnh viện, anh rể dìu tôi xuống xe, đưa vào phòng bệnh.

Sắc mặt của chị vô cùng tệ, ngoài phần bụng nhô cao ra thì cơ thể gầy vô cùng, trông thấy mà giật mình.

Tôi vừa bước vào, chưa kịp nói gì thì đã thấy chị giơ tay ra: “Tử Mạt, em không cần nói gì hết! Đừng ai mong thay đổi được ý của chị, đứa bé này chị nhất định phải sinh ra, chị tuyệt đối sẽ không bỏ nó đâu!”

Tất cả những lời tôi dày công chuẩn bị để nói với chị tôi đều bị chặn lại hết, tôi ngây người ra, không thốt nên lời.

Nhưng sức khỏe của chị thật sự đã quá suy ngược, chỉ mới nói vài câu đã thở không ra hơi, vẻ mặt tím tái, có thể tắt thở bất kì lúc nào, thật sự đáng sợ.

“Tử Mạt, em cũng có thai rồi, chắc em cũng hiểu cảm giác nhận thấy đứa bé lớn lên từng ngày trong bụng mình, đúng không?” Chị dịu giọng lại, “Chị đã mang nó trong mình tám tháng rồi, sắp sinh rồi, bây giờ mà bỏ nó thì đúng là quá tàn nhẫn, chị không thể chấp nhận, chị thật sự không thể chấp nhận!”

“Em cũng biết là rất tàn nhẫn, nhưng mà...” Tôi cố gắng nói thật nhẹ nhàng, “Chị à, tình hình sức khỏe của chị vốn đã không phù hợp để mang thai rồi, đáng lẽ phải phẫu thuật từ lâu, nhưng chị cứ kiên quyết giữ

lại, giờ cái thai càng to thì chị sẽ càng nguy hiểm, bác sĩ nói nếu chị còn tiếp tục mang thai thì rất có thể sẽ...”

41. Chương 41

“Cho dù chết chị cũng phải sinh nó ra!” Thái độ của chị không hề có chút lung lay, “Chị đã nói rồi, chị phải sinh con cho Thiên Phi, chị nhất định phải làm được!”

Anh rể rõ ràng đã nhiều lần nghe những câu thế này, thế nên chẳng có phản ứng gì, chỉ gục mặt im lặng.

Tôi đành phải ra chiêu tàn nhẫn: “Chị à, chị cứ muốn sinh con cho anh rể là vì cái gì? Không phải là vì gia đình của anh chị, vì muốn chị và anh rể có thể ở bên nhau, sống thật hạnh phúc sao? Nếu chị sinh đứa bé này ra mà lại mất mạng thì đứa bé sau này phải cần một người mẹ kế, chị có yên tâm được không?”

Anh rể quay sang nhìn tôi: “Đúng thế, Ngọc Minh, Tử Mạt nói rất đúng, nếu đứa bé được sinh ra mà em lại có chuyện thì còn ý nghĩa gì nữa?”

“Em...” Chị quả nhiên có hơi dao động, chị ấy quá yêu anh rể, chính vì không muốn rời xa anh rể nên mới muốn sinh con.

“Có thể mang thai hộ mà.” Tôi cắn răng nói, “Giờ em đã li hôn rồi, không ai có thể can thiệp em nữa, em cũng không cần bàn bạc với ai, chờ sau khi em sinh đứa bé này xong thì có thể mang thai hộ cho anh chị, em hứa với chị đấy, em chỉ cần chị không sao thôi, chị à, bỏ đứa bé này đi, được không?”

Anh rể có vẻ định nói gì đó, nhưng rồi lại mím môi chặt hơn.

Anh tuy không còn yêu chị nữa, nhưng không phải cảm thú, sẽ không muốn chị xảy ra chuyện gì.

Chị khẽ đưa tay vuốt cái bụng nhô cao, vẻ mặt rất đấu tranh: “Chị... Không!”

“Chị à!”

“Chị không thể bỏ con của mình!” Chị rất kích động, “Chị đã mang thai hơn tám tháng, gian nan như thế mà cũng chịu được, giờ chỉ còn vài ngày thôi. Đợi đủ chín tháng rồi chị sẽ làm phẫu thuật sinh mổ, cố gắng thêm vài ngày nữa chắc là không sao đâu, chị không thể giết con của mình, chị không thể!”

Tôi bất lực lấy hai tay ôm mặt, không biết phải nói gì nữa, “Chị à, chị đừng cứng đầu như thế, đứa bé này không thể giữ lại được, chị...”

“Tử Mạt, rốt cuộc em có ý gì?” Chị đột nhiên trừng mắt mắng tôi, “Có phải em không muốn chị sinh đứa

bé này ra không? Em không muốn thấy chị hạnh phúc, em li hôn rồi nên cũng muốn chị li hôn đúng không? Rốt cuộc em có ý đồ gì?”

Tôi thật sự không tin được chị lại có thể nói ra lời như thế, “Chị, chị hiểu lầm em rồi, em thật sự không có!”

Tôi và anh rể đã làm ra chuyện có lỗi với chị, nhưng tôi trước nay chưa bao giờ mong chị sẽ li hôn, cũng không mong chị gặp chuyện, ngược lại chỉ muốn mình bị trời đánh!

Tôi biết, chị vì tinh thần không ổn định nên mới nói như thế, nhưng tôi vẫn thấy rất buồn, tôi không chịu nổi cảm giác oan ức này.

“Em còn nói không có? Em chính là không muốn nhìn thấy chị hạnh phúc!” Chị càng mắng càng tức giận, “Có phải em bảo Thiên Phi khuyên chị bỏ đứa bé không? Ngay từ đầu em đã muốn chị bỏ đứa bé, em đúng là quá tàn nhẫn! Tử Mạt, sao em có thể như thế? Hôn nhân của em không hạnh phúc cũng không thể đổ lên cho chị, em li hôn đâu phải lỗi của chị, tại sao chị phải giống như em, cuối cùng chẳng còn gì như thế?”

Tôi ngơ ngác nhìn chị, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Tôi còn có thể khuyên tiếp sao? Chị đã nghi ngờ tôi có ý đồ, tôi mà còn khuyên nữa thì có phải chị sẽ đoán ra được việc giữa tôi và anh rể không?

Chị sau khi nói một tràng thì thấy rất mệt, liền nhắm mắt lại thở hổn hển.

“Ngọc Minh, chúng ta li hôn đi.” Anh rể đột nhiên nói ra một câu kinh thiên động địa.

“Anh rể!” Tôi thất kinh, vội quay sang trừng mắt, “Anh nói nhầm gì thế? Anh...”

Đột nhiên hiểu ra anh rể là vì muốn cứu mạng chị, tôi liền ngậm miệng lại, cảm thấy tim đập dữ dội, bởi tôi còn tưởng anh rể định nói ra chuyện tôi và anh ấy, thật sự hốt hoảng.

“Li hôn?” Chị vội mở mắt rồi hét lên: “Thiên Phi, anh nói cái gì? Anh... anh tại sao...”

“Anh không muốn một đứa con không có mẹ.” Anh rể lạnh lùng nói: “Nếu em sinh nó ra mà lại chết, anh dẫn theo con đi tái hôn thì đứa bé sẽ rất khổ sở. Nếu em không bỏ đứa bé này thì chúng ta li hôn đi.”

“Thiên Phi, anh... anh đừng như thế, em...” Chị vừa sợ vừa đau lòng, khóc nức nở, “Em là vì tương lai của chúng ta, em... em muốn có con, anh đừng làm thế với em, em không thể li hôn với anh, hay là em... hay là bây giờ em chết đi cho rồi, em không muốn...”

42. Chương 42

Tôi thật sự không nhẫn tâm, liền khuyên nhủ: “Anh rể, anh cũng đừng cực đoan như thế, chị cũng là vì muốn tốt cho cả hai thôi, đứa bé đã hơn tám tháng rồi, nếu cứ bắt bỏ đi, chị không nỡ cũng là việc thường tình mà, anh cứ từ từ khuyên chị là được, cái gì mà li hôn chứ? Làm vậy quá tàn nhẫn.”

Anh rể nhìn tôi, vẻ mặt lạnh lùng: “Mạng người quan trọng, anh không thể có chút thương xót nào, càng không thể từ từ khuyên nhủ. Ngọc Minh, em nghe cho rõ, nếu bây giờ em không làm phẫu thuật thì chúng ta lập tức li hôn, em có chết cũng đừng trách anh.”

Chị càng khóc to hơn, đầu tranh dữ dội hơn, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Tôi tuy cảm thấy buồn cho chị, nhưng không thể không thừa nhận rằng anh rể làm thế này chính là biện pháp duy nhất, giờ đành phải xem chị lựa chọn thế nào thôi.

“Thiên Phi, anh đừng tàn nhẫn thế này...”

“Anh cho em ba phút suy nghĩ.” Anh rể giơ tay nhìn đồng hồ, “Thời gian bắt đầu.”

Tôi thật sự không dám nhìn mặt của chị.

Đổi lại là bất kì người nào cũng đều sẽ khó mà chọn lựa, càng huống hồ chị tôi mong có đứa bé này biết chừng nào.

“Thiên Phi...” Chị gần như không thốt nổi nên lời, ai nghe thấy cũng sẽ không kiềm được nước mắt.

Nhưng anh rể thì không hề động lòng.

Tôi cũng cố gắng không nói gì nữa.

“Hết giờ, Ngọc Minh, chúng ta...”

“Em bằng lòng với anh!” Chị cuối cùng cũng không thắng nổi anh rể, vừa khóc vừa gào lên: “Em sẽ nghe lời anh, anh nói gì em cũng làm theo, chúng ta không thể li hôn, Thiên Phi, em yêu anh, em không muốn li hôn với anh!”

Tuy quá trình có hơi tàn nhẫn, nhưng cuối cùng chị tôi cũng đã đồng ý, tôi cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, bèn an ủi: “Chị à, chị cũng đừng trách anh rể, anh ấy chỉ muốn tốt cho chị thôi, anh ấy không muốn chị gặp chuyện.”

“Tử Mạt, em đi mua cho chị ít hoa quả đi, chị muốn ăn.” Chị mỉm cười bằng gương mặt trắng bệch, “Trước khi làm phẫu thuật phải nhịn ăn đúng không? Thế thì mai em sẽ làm phẫu thuật. Thiên Phi, anh đi làm thủ tục đi.”

“Được.” Anh rẽ dịu tôi đứng dậy nói: “Sức khỏe Tử Mạt không tiện lắm, để anh đưa em ấy về nhà nghỉ ngơi, anh đi làm thủ tục xong sẽ mua hoa quả cho em.”

“Cũng được.” Chị phẩy tay với tôi, “Tử Mạt, em về đi, em cũng sắp sinh rồi, phải chăm sóc tốt cho mình, đừng chạy lung tung, khi con em ra đời, chị muốn bế nó đầu tiên.”

“Em biết rồi.” Tôi biết giờ chị đang thấy rất đau lòng, chỉ là cố gượng cười mà thôi, thế nên cũng không nhẫn tâm nói thêm điều gì khiến chị kích động, đành phải quay người rời đi.

Không biết có phải do vừa rồi nói chuyện với chị, tâm trạng tôi quá căng thẳng hay không mà vừa bước ra khỏi cửa phòng bệnh, tôi liền thấy bụng nhói đau, khó chịu vô cùng, liền ôm bụng gập người xuống.

“Em sao thế?” Anh rẽ lập tức căng thẳng hốt hoảng, “Có phải sắp sinh rồi không?”

“Không nhanh thế đâu.” Tôi lắc đầu, “Có thể là do tâm trạng em không tốt nên mới như thế, em đau bụng quá.”

“Anh đưa em đi khám bác sĩ!” Anh rẽ hoảng sợ, vừa dịu vừa bế tôi đến khoa sản.

Kết quả kiểm tra có hơi không lạc quan, cái thai có hiện tượng bị suy, bác sĩ bảo tôi cần phải nhập viện quan sát, nếu có chuyện thì sẽ phẫu thuật ngay.

Tôi rất lo lắng, đứa bé chỉ mới hơn bảy tháng, bây giờ mà sinh ra thì sẽ là sinh non, có sống được tiếp hay không thật sự khó nói.

Tôi tuy đau lòng, nhưng cũng biết việc này đành phải nghe theo số trời, nhưng nếu đứa bé có chuyện gì thì Đào Tịnh Mẫn biết làm sao? Bà ấy liệu có chịu thêm nỗi một cú sốc nữa không?

Anh rẽ dịu tôi ra ngoài an ủi: “Đừng sợ, bác sĩ có lúc nói hơi quá, chẳng qua chỉ muốn tốt cho em thôi. Lát nữa anh sẽ đi làm thủ tục, em cứ nhập viện quan sát tình hình rồi tính tiếp.”

“Em không sao.” Tôi lắc đầu, “Em là bác sĩ, mấy chuyện này em hiểu cả, anh không cần lo cho em, mau đi mua hoa quả cho chị đi.”

“Anh đưa em về phòng bệnh rồi lát nữa sẽ làm thủ tục cho em.” Anh rẽ vừa nói xong thì điện thoại chợt thông báo có tin nhắn, liền rút ra xem, là tin nhắn thoại do chị gửi đến, anh rẽ cau mày rồi bật lên.

“Thiên Phi, em không thể chấp nhận chuyện người ta giết con của em, em thấy mình có thể sinh nó ra được, cho nên em xin lỗi, em phải đi thôi, nếu không anh và Tử Mạt chắc chắn sẽ giết chết con em! Đợi sau khi em sinh đứa bé ra rồi sẽ mang nó về tìm anh, em yêu anh, Thiên Phi!”

43. Chương 43

“Hả?” Tôi thấy toàn thân lạnh toát, đứng không vững nữa, “Chị... chị muốn đi đâu? Không được, không được, chị ấy... chị ấy sẽ gặp nguy hiểm, mau... mau...”

Mặt anh rỏ cũng tái mét: “Tử Mạt, em đừng lo, anh sẽ đuổi theo cô ấy! Mới chỉ một chốc thôi, Ngọc Minh chắc chưa đi xa đâu, em cứ chờ anh!”

Dứt lời, anh rỏ lập tức chạy đi.

Tôi cảm thấy tim như sắp rơi ra ngoài, chưa bao giờ thấy sợ như thế, tôi chợt có một dự cảm không lành, lần này có lẽ thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn.

Tôi bắt chấp ánh nhìn dị nghị của mọi người mà vừa ôm hông vừa chạy nhanh nhất có thể.

Từ phòng bệnh của chị đến cổng bệnh viện là một khoảng cách rất xa, thời gian lại không lâu, chị lại đang vắc bụng to như thế, chắc chắn chưa thể đi xa được, anh rỏ chắc chắn sẽ đuổi kịp chị thôi.

Tôi cứ vừa liên tục tự trấn an mình như thế vừa cất bước chạy thật nhanh.

Đến cổng bệnh viện, tôi nhìn ra hai hướng, không thấy anh rỏ đâu, chỉ thấy bên đường không xa có một đám đông đang tụ tập, rất nhiều xe đều đỗ lại ở đó, tiếng hò hét la lối vang lên, hỗn loạn vô cùng.

Không lẽ...

Tôi cứ liên tục trấn an bản thân, không đâu, chắc chắn không phải, là do tôi nghĩ quá nhiều thôi, nhưng chân thì cứ tự giác bước về nơi ấy.

“Tài xế tông trúng người bỏ chạy rồi, đúng là thất đức!”

“Chạy không thoát được đâu, có camera giám sát mà, quay lại rõ lắm, sớm muộn gì cũng bắt được!”

“Nghe nói đã tông trúng một bà bầu, nhìn đồng máu chảy ra đúng là đáng sợ!”

“Sao bà bầu lại một mình đi ra đây?”

“Ai mà biết, tôi thấy có một người đàn ông đang ôm cô ấy, chắc là chồng cô ấy rồi.”

Nghe thấy mấy lời bàn tán ấy, tôi càng thấy sợ hơn, đầu chột nặng như chì, cảm thấy sao giống hệt như đang nói đến chị và anh rể vậy, lẽ nào thật sự đã xảy ra chuyện không hay rồi sao?

Tôi bước lên phía trước, vừa dùng lực đẩy đám đông ra vừa gào thét: “Tránh ra! Tránh ra! Cho tôi qua, tránh ra!”

Mọi người nhìn thấy cái bụng to của tôi thì đều sợ sẽ bị liên lụy, vội vàng tránh ra ngay, tôi tiến đến rất dễ dàng, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là vũng máu lênh láng trên mặt đất.

Sau đó là chị tôi đang mặc quần áo bệnh viện cũng đã dính đầy máu, cả người cứng đờ, mắt trợn trừng, gương mặt trắng bệch.

Anh rể đang vừa ôm chị vừa gào thét: “Ngọc Minh! Ngọc Minh!”

“Chị ơi!” Tôi chỉ lăm bắm gọi trong miệng, cảm thấy chân mềm nhũn rồi ngã khuỵu xuống đất, “Chị ơi! Chị ơi!”

“Gọi xe cấp cứu! Mau gọi xe cấp cứu!” Anh rể ngẩng đầu gọi to về phía đám đông.

Cũng may đây là cổng bệnh viện, chẳng mấy chốc đã có bác sĩ khiêng cáng ra, đặt chị lên rồi đưa vào phòng cấp cứu.

“Tử Mạt!” Hai tay anh rể dính đầy máu, bước đến dìu tôi, “Mau đứng lên, em phải cố cầm cự, Tử Mạt!”

“Mau đi xem chị, mau đi xem chị!” Toàn thân tôi mềm nhũn chẳng còn chút hơi sức nào, còn bụng thì đau chết đi sống lại, chẳng thể đẩy nổi anh rể ra, “Mặc kệ em, đi xem chị đi, đi mau!”

“Anh...” Anh rể đương nhiên không yên tâm về tôi, nhưng lại càng không yên tâm về chị, không biết phải làm sao, “Anh dìu em vào trong, mình cùng đi! Có bác sĩ cứu Ngọc Minh rồi, cô ấy sẽ không sao đâu, chắc chắn không sao đâu!”

“Đi, đi...” Nhưng tôi không thể đi nổi nữa, tôi cảm thấy giống như cơ thể này đã không còn thuộc về mình, tôi không biết chân mình ở đâu nữa, chỉ cảm nhận được cơn đau từ bụng ngày càng dữ dội hơn.

Anh rể cố gắng dìu tôi dậy, sợ đến mức lắp bắp: “Tử Mạt, em đừng làm anh sợ! Tử Mạt, em không thể xảy ra chuyện được, Tử Mạt, em đừng dọa anh!”

Tôi chợt thấy trước mắt tối sầm, phải cố gắng cầu thật mạnh vào chân mình, dùng cơn đau để giữ cho bản thân tỉnh táo: “Em đi được, đi thôi... Chị không thể gặp chuyện được, không thể...”

Anh rể gồng người dìu tôi cùng bước vào trong.

Chị đã được vào phòng phẫu thuật, chẳng mấy chốc đã có một bác sĩ chạy ra nói: “Bệnh nhân bị vỡ tử cung, xuất huyết nhiều, tình hình cực kì nguy cấp!”

Toàn thân tôi run lấy bầy, chợt cảm thấy có một thứ gì đó ấm nóng chảy ra giữa hai chân, còn bụng thì đau không thể chịu nổi: “Không, không...”

Bác sĩ rút ra một tờ cam kết phẫu thuật.

Tôi liền giằng lấy rồi xé nát: “Không thể nào! Chị sẽ không chết đâu, không đâu!”

“Tử Mạt, em bình tĩnh lại, Ngọc Minh sẽ không sao đâu!” Anh rể đỡ lấy vai tôi, “Em sao thế, Tử Mạt?”

Tôi thấy trước mắt tối dần đi, cảm thấy như có một bàn tay vô hình đang kéo tôi xuống, giống như muốn kéo tôi xuống địa ngục vậy.

Bác sĩ liên tục ra vào, người nào người nấy mặt mày căng thẳng, chốc chốc lại có y tá cầm một bịch máu chạy vào, tôi có thể tưởng tượng ra cảnh chị bị mất máu rất nhiều, cần liên tục được truyền máu, bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

44. Chương 44

Không biết qua bao lâu, đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt, một bác sĩ mặc áo phẫu thuật dính đầy máu bước ra: “Rất tiếc, chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng người mẹ không giữ được, tình trạng của đứa bé cũng không tốt, đã được chuyển đến khoa nhi rồi.”

Tôi chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã xuống.

“Tử Mạt!” Anh rể nước mắt đầm đìa, tôi biết anh vừa đau đớn trước cái chết của vợ lại vừa đau lòng vì tôi, có thể cảm cự được đến lúc này đã là không dễ rồi.

“Em không muốn chị... chết, em không muốn...” Tôi run rẩy dữ dội, cảm thấy như mình sắp chết vậy, “Chính em... chính em đã hại chết chị...”

“Bác sĩ! Bác sĩ!” Anh rể gào thét, “Cô ấy sắp sinh rồi, mau lên, có ai không?”

Ý thức của tôi dần dần mất đi, chỉ nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng xa, cuối cùng không còn biết gì nữa.

Tôi đã có một giấc chiêm bao rất dài, trong mơ tôi thấy toàn là máu, một màu đỏ tươi kéo dài bất tận.

Giữa biển máu ấy chợt có một đứa bé khóc oe oe, ngây thơ nhìn tôi, tiếng khóc ấy như một mũi tên đâm thẳng vào đầu tôi, khiến tôi không thể chịu nổi, chỉ muốn bịt tai lại, nhưng lại không thể cử động được tay mình dù chỉ là một ngón.

Tôi cảm thấy mình sắp ngộp thở, tựa hồ như đang bị nướng trên một ngọn lửa, lại giống như bị chìm xuống một bể nước, lúc thì lạnh, lúc thì nóng, đau đớn vô cùng, nhưng không thể thoát ra được.

Một lúc lâu sau, tôi mới cảm thấy dễ chịu một chút, cơ thể cũng nhẹ nhàng hơn, có sức lực hơn, mắt mở ra được.

Sau đó tôi mới biết mình do chịu cú sốc quá độ nên đã sinh non một bé trai, tôi cũng vì mất máu quá nhiều mà phải vào phòng sản sóc đặc biệt một tuần mới thoát khỏi nguy hiểm.

Tôi đã sống lại, nhưng chị thì đã mãi mãi rời xa nhân thế này.

Chị đã dùng cái giá là mạng sống của mình để sinh ra một bé gái, do sinh non, sức khỏe của chị lại không tốt nên đứa bé rất yếu ớt, giống như con trai tôi, đều phải đưa vào lồng kính.

Nhìn hai sinh linh bé nhỏ kiên trì để sống ấy, tôi bất giác òa khóc.

“Từ Mạt, đừng khóc nữa.” Mẹ tôi ở cạnh khuyên bảo, “Con vẫn còn đang ở cữ, cứ khóc thế này sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, sau này không hồi phục được đâu.”

Hôm chị tôi xảy ra chuyện, bố mẹ tôi lập tức từ dưới quê chạy lên, tôi tuy luôn hôn mê nhưng cũng có thể tưởng tượng được cả hai đã vì cái chết của chị mà đau đớn khóc thương đến chết đi sống lại thế nào, đến tận lúc này mất bố mẹ tôi vẫn còn sững đờ, còn cổ họng mẹ tôi thì đã khản đặc, mỗi lần nói đều khóc.

“Mẹ, chính con đã hại chết chị, sao mẹ không đánh con, không mắng con?” Tôi khóc còn nhiều hơn.

Bố mẹ tôi chỉ có hai đứa con gái là chị và tôi, bình thường tuy ít khi lên thành phố thăm chúng tôi, nhưng có đứa con nào không phải khúc ruột của bố mẹ? Chị đã mất rồi, lẽ nào bố mẹ tôi không buồn sao?

Vì chuyện tôi li hôn mà bố mẹ tôi đã buồn lắm rồi, giờ đây lại thêm cái chết của chị thật sự là một cú sốc quá lớn, tôi nghĩ nếu không phải vì tôi lúc ấy đang vật lộn giữa lần ranh sống chết, bố mẹ tôi vì sợ mất thêm một người con gái nữa nên mới phải luôn giữ vững tinh thần ở bên cạnh tôi thì có khi bây giờ họ đã gục ngã rồi.

“Tử Mạt, con nói lời ngốc nghếch gì vậy? Chuyện này sao lại là lỗi của con?” Mẹ tôi vừa khóc vừa lắc đầu, “Mọi chuyện xảy ra mẹ và bố con đều biết cả rồi, con và Thiên Phi đều không có lỗi, là do Ngọc Minh quá cứng đầu, cuối cùng gây ra nông nỗi này, sao có thể trách con?”

Tôi khóc đến mức suýt ngất đi.

Bố mẹ tôi đều là người hiểu chuyện, khi chưa biết chuyện giữa tôi và anh rể thì đương nhiên sẽ không đổ trách nhiệm cái chết của chị lên đầu tôi rồi.

Tuy tôi trước nay thật sự chưa bao giờ muốn chị chết, nhưng nếu không phải tôi cứ cố khuyên chị phải bỏ đứa bé này thì anh rể đã không ép chị li hôn, chị cũng sẽ không lén rời khỏi bệnh viện, cuối cùng bị xe tông như thế.

Sau đó anh rể nói cho tôi biết, tên tài xế ấy chẳng mấy chốc đã bị bắt, là một kẻ vô trách nhiệm lái xe lúc say rượu, số tiền đền bù hơn bảy trăm ngàn mà hắn trả, anh rể đều đưa lại hết cho bố mẹ tôi.

Số tiền này cho dù xem như là một khoản đảm bảo cho cuộc sống sau này của bố mẹ tôi, nhưng chị giờ đã mất rồi, có dùng bao nhiêu tiền cũng không đổi lại được mạng sống của chị, không làm cho chúng tôi vui lên được chút nào.

“Tử Mạt, sao em lại ngồi đây?” Anh rể xách một cặp lồng bước đến, “Đào Tịnh Mẫn đang tìm em khắp nơi, anh đoán em ở đây, mau về phòng bệnh nằm nghỉ đi.”

45. Chương 45

Mẹ tôi bảo rằng, sau khi tôi sinh con xong thì phải vào phòng sản sóc đặc biệt, Đào Tịnh Mẫn đã rất lo lắng cho tôi, ngày nào cũng đến bệnh viện, vừa thăm tôi vừa thăm đứa bé, cứ hễ nhìn thấy là lại bật khóc, thật sự rất đáng thương.

“Em đến thăm hai đứa bé.” Tôi lau nước mắt, sau đó nhờ mẹ dìu vào phòng bệnh, “Bác sĩ có nói gì không? Các con đều ổn chứ?”

Anh rể gật đầu: “Các con ổn cả, tình hình rất ổn định, qua một khoảng thời gian nữa là có thể rời lồng kính.”

“Thế thì tốt.”

“Mẹ, Tử Mạt, chuyện hậu sự của Ngọc Minh con đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, còn lễ truy điệu thì chắc không cần đi, để tránh...”

“Không, em phải đi.” Nước mắt tôi vừa lau đi lại chực trào ra, “Em phải đưa chị đi nốt đoạn đường cuối cùng.”

Anh rể khó xử nói: “Nhưng giờ em vẫn đang ở cũ, chẳng may ra ngoài bị trúng gió thì biết làm sao?”

Tang lễ của chị cũng không thể chờ tôi ở cũ xong mới tổ chức được, kéo dài đến lúc này mới làm là do mọi người phải chăm sóc tôi mà thôi.

Mẹ tôi khào khào nói: “Cứ để Tử Mạt đi đi, mặc ầm một chút sẽ không sao đâu. Hai chị em nó từ nhỏ đã thân thiết, cũng không còn anh chị em nào khác, Ngọc Minh đi rồi, Tử Mạt nên tiễn chị nó chứ...”

Nói một lúc, mẹ tôi lại bật khóc không nói nổi nữa.

“Con xin lỗi, mẹ.” Anh rể vừa áy náy vừa đau lòng, nước mắt cũng tuôn rơi, “Con không chăm sóc tốt cho Ngọc Minh, đều là lỗi của con, con đúng là đáng chết!”

“Không phải lỗi của ai cả, là tai nạn thôi, chẳng ai muốn cả!” Mẹ tôi vừa khóc vừa nói, “Thiên Phi, mẹ biết con là một người tốt, Ngọc Minh chỉ luôn gây phiền phức cho con, nó cũng có nhiều điều có lỗi với con, mong con đừng để bụng.”

“Mẹ, con không để bụng đâu.”

Tôi có hơi bất ngờ, lẽ nào lỗi lầm chị gây ra cho anh rể, cả mẹ cũng biết sao?

“Đứa con của con và Ngọc Minh, mong con hãy thương yêu nó thật nhiều, sau này có tái hôn nhất định phải tìm một người có lòng tốt, thật sự thương yêu nó, đừng khiến nó phải khổ, được không?” Mẹ tôi càng nói càng đau lòng, bật khóc nức nở.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, nó là con gái con, con nhất định sẽ thương nó!” Anh rể nắm chặt tay mẹ tôi nói kiên định: “Mẹ, mẹ và bố cũng không cần phải lo lắng, Ngọc Minh tuy không còn nữa, nhưng mẹ và bố vẫn là bố mẹ con, cả đời sẽ luôn như thế, con sẽ chăm sóc cho bố mẹ, cho bố mẹ an hưởng tuổi già, con chính là con trai của bố mẹ, mãi mãi là vậy!”

Mẹ tôi không hiểu rõ hàm ý thật sự trong lời nói này của anh rể, vừa thấy đau lòng lại vừa thấy cảm động, liên tục vỗ vào bàn tay của anh rể, không thốt nên lời.

Nhưng tôi biết cho dù giữa tôi và anh rể không có chuyện gì thì anh ấy vẫn sẽ thật lòng nói ra những câu ấy, anh nói được làm được, cuộc sống sau này của bố mẹ tôi sẽ không cần phải lo lắng nữa.

Nỗi đau mất con chỉ có thể nhờ vào thời gian mà dần nguôi ngoai đi thôi.

Anh rể đặt tên cho đứa bé gái là Hường An An, mong nó sau này sẽ có thể bình an trưởng thành, còn con trai tôi, vì biết tôi sẽ giao nó lại cho Đào Tịnh Mẫn nên anh không đặt tên cho nó.

Rồi khi mọi người không để ý, anh rể chợt khẽ nói vào tai tôi một câu: “Bố của đứa bé là Mã Hàm Đông.”

Tôi ngẩn người ra, sau đó liền hiểu, anh rể đã đi làm giám định huyết thống với đứa bé, kết quả này là điều mà chúng tôi đều mong muốn, tôi đột nhiên thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

Như vậy thật là tốt.

Mẹ tôi sau khi biết chuyện tôi sẽ giao lại đứa bé cho Đào Tịnh Mẫn thì liền hỏi tôi đã suy nghĩ kỹ chưa, có thật lòng giao được con cho người khác không, tôi bình tĩnh trả lời rằng đã suy nghĩ kỹ rồi, bởi việc giao đứa bé cho Đào Tịnh Mẫn chính là để cứu bà ấy, tôi là mẹ đứa bé đương nhiên vẫn có thể sang thăm nó, giúp nuôi dưỡng nó trưởng thành.

Mẹ tôi nghe xong thì không nói thêm gì nữa, bởi cũng đã mất đi đứa con của mình, bà hiểu rất rõ nỗi đau của Đào Tịnh Mẫn, cảm thấy bà ấy thật sự cần có hi vọng để sống tiếp, chỉ là mẹ thấy thương cho tôi mà thôi.

Hơn một tháng sau, tình hình con trai tôi đã ổn định hơn, Đào Tịnh Mẫn nói muốn nhận nó về, tôi vốn định cho nó được bú sữa mẹ nhiều hơn, nhưng Đào Tịnh Mẫn nói bà ấy đã bán nhà rồi, muốn đưa thằng bé về quê nuôi dưỡng, em gái bà ấy ở quê sẽ giúp đỡ.

Nếu đã như thế thì tôi cũng không nói nhiều nữa, tôi cho con bú lần cuối cùng rồi đưa lại cho Đào Tịnh Mẫn.

Sữa của tôi rất nhiều, sau khi con tôi được đi rồi, tôi có thể cho Hường An An bú, An An được bú sữa mẹ nên phát triển rất tốt.

Mỗi lần cho An An bú, tôi đều xem nó như con trai của mình, nhưng khi tỉnh táo lại thì liền bật khóc, nhớ con mình đến phát điên.

Bố mẹ tôi và anh rể, thậm chí bố mẹ của anh rể cũng rất lo lắng cho tôi, bởi họ biết trong thời gian ở cữ nếu không giữ tâm trạng tốt thì sẽ rất dễ bị trầm cảm, thậm chí muốn tự sát, thế nên họ đều luân phiên đến thăm tôi, sợ tôi nhất thời nghĩ quẩn sẽ làm chuyện cực đoan.

46. Chương 46

Thật ra tôi tuy rất đau lòng, nhưng không nghiêm trọng đến thế, chủ yếu chỉ là nhớ con thôi, cũng may còn có An An bên cạnh, cũng có tác dụng an ủi khá lớn về mặt tinh thần, đến khi An An được một trăm ngày tuổi thì tôi cơ bản đã bình thường trở lại rồi.

Buổi tiệc mừng trăm ngày tuổi của An An được tổ chức rất long trọng.

Tôi nghĩ ý của bố mẹ tôi và của bố mẹ anh rể là hoàn toàn giống nhau, đều cảm thấy gần đây việc đau lòng xảy ra quá nhiều rồi, thế nên cần tổ chức buổi tiệc cho An An thật hoành tráng, để mọi người được vui vẻ, quên đi đau thương.

Bố mẹ của anh rể có rất nhiều bạn bè, anh rể lại cũng có rất nhiều đồng nghiệp bạn bè và bạn học, thế nên khách đến rất đông, lại cộng thêm cả người quen ở quê của bố mẹ tôi, mọi người đều lũ lượt kéo đến, ngồi chật cả hai mươi bàn, thật sự vô cùng náo nhiệt.

Tôi tuy không phải mẹ ruột của An An, nhưng những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, mọi người đều biết cả, đều hiểu rằng chính tôi là người đã luôn chăm sóc cho An An, thế nên thái độ đối với tôi vô cùng ôn hòa, thậm chí là khâm phục, còn tôi thì lại cảm thấy hổ thẹn, bởi nếu họ biết việc đã xảy ra giữa tôi và anh rể thì chắc chắn sẽ không đối xử với tôi thế này.

Nhưng mọi việc trên đời chính là như thế, không thể tính toán rõ ràng được, tôi không phủ nhận tôi và anh rể đều đã sai, nhưng chúng tôi không phải là vô lương tâm, cũng đã cố hết sức làm những việc bản thân nên làm rồi.

Khi buổi tiệc kết thúc thì đã là bốn giờ chiều, bố mẹ tôi và bố mẹ anh rể đều theo chúng tôi cùng về nhà anh.

An An lúc ở nhà hàng được nhiều người bông bẽ nên giờ rất mệt, ngủ rất ngon.

Sức khỏe của nó hồi phục rất tốt, giờ đã ăn được ngủ được, béo tròn mũm mĩm, khi không đói bụng thì chỉ yên lặng nhìn tôi, vô cùng ngoan ngoãn, ai nhìn cũng thích.

“Tử Mạt, hôm nay con vất vả rồi, qua đây ngồi xuống đi.” Hàn Nguyệt Như vừa cười vừa nói.

“Không sao đâu cô, con không mệt.” Tôi ngồi xuống cạnh mẹ tôi, “Mấy hôm nay con chỉ có ăn với ngủ, sắp biến thành lợn rồi, người mệt nhất chính là cô chú, ngoài việc chăm sóc con ra còn phải chăm sóc cho An An nữa, con chẳng làm gì hết, có gì mà vất vả chứ.”

Bố mẹ tôi sau khi tôi xuất viện thì đã về quê, hôm nay nhân dịp buổi tiệc của An An mới quay trở lại đây.

Đã hơn hai tháng trôi qua, bố mẹ tôi cũng đã dần chấp nhận việc chị tôi ra đi, tuy vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nhưng cũng đã bình tĩnh hơn nhiều, tôi cũng thấy yên tâm hơn.

“Con nói gì thế? Cô còn mong con biến thành con lợn con nữa là, phải béo thêm một chút nữa mới được!” Hàn Nguyệt Như trước nay luôn nghiêm túc giờ cũng biết nói đùa, “Con gầy quá rồi, người ta ở cứ ai cũng béo tròn, con thì ngược lại, mãi mới thấy có chút thịt, con phải ăn nhiều vào mới được.”

“Cảm ơn cô, con đã béo lên nhiều rồi, nếu còn béo hơn nữa thì sẽ khó coi lắm.” Tôi cười nói.

Anh rể ngồi bên cạnh cũng cười, ánh mắt nhìn tôi đầy âu yếm mà không có chút ngại ngùng nào, thậm chí còn nắm lấy tay tôi, tôi giật mình, muốn rút tay ra nhưng không rút được, anh rể làm thế này là sao? Người lớn hai nhà đều đang ở đây, anh ấy điên rồi à?

“Tử Mạt, hôm nay có rất nhiều thân bằng quyến thuộc của cả hai nhà đến, con có biết họ đều nói gì không?” Hàn Nguyệt Như đột nhiên hỏi.

“Hả?” Tôi sợ đến mức toàn thân nổi gai ốc, cố gắng rút tay ra, “Sao... sao ạ?”

Lẽ nào có người đã biết chuyện giữa tôi và anh rể nên đã bàn tán những chuyện khó nghe, khiến cô ấy biết được sao?

Trời ơi, chuyện này... chuyện này phải làm sao đây?

Bố mẹ tôi mà biết chuyện giữa tôi và anh rể thì chắc chắn sẽ nói chính tôi đã hại chết chị, thế thì tôi có ngàn cái miệng cũng không giải thích được!

Tôi vội vàng nhìn sang anh rể.

Nhưng anh rể thì vẫn cứ cười âu yếm, thậm chí còn có chút ngượng ngùng, thế này là sao?

“Tử Mạt, con đừng căng thẳng, thật ra bọn họ bàn tán cũng phải thôi.” Hàn Nguyệt Như xem ra không hề có chút tức giận nào, ngược lại còn có vẻ cảm khái, “Từ sau khi Ngọc Minh qua đời, con đã luôn nuôi nấng An An, người nào không biết còn tưởng con chính là mẹ ruột của nó đấy, Ngọc Minh là chị ruột của con, An An cũng như con gái con, nên bọn họ nói thế cũng không hề có ác ý gì, con đừng để trong bụng.”

Trái tim đang đập dữ dội của tôi dần dần bình tĩnh trở lại, vừa rồi suýt nữa tôi đã ngất đi!

Nhưng khi nghe Hàn Nguyệt Như nói thì tôi liền hiểu, mọi chuyện không phải tệ như tôi nghĩ, tôi liền mau chóng điều chỉnh lại trạng thái, nhưng vẫn không biết nên nói gì, đành phải cười ngượng ngùng: “À, con... con không...”

Con người ta đúng là không nên làm chuyện xấu, nếu không lúc nào cũng sẽ lo lắng bị bắt thóp.

47. Chương 47

“Người thân hôm nay đến đều bảo rằng con rất tuyệt, tận tình chăm sóc An An như thế, lại còn bảo rằng chỉ bằng con làm mẹ của An An luôn đi, để tránh cho người khác sau này trở thành mẹ kế của nó, khiến nó phải khổ sở.” Hàn Nguyệt Như nói nửa đùa nửa thật.

Những lời này thật sự nằm ngoài dự liệu của tôi, khiến tôi không biết phải phản ứng thế nào: “À... à... là vậy sao?”

Rốt cuộc cô ấy muốn nói gì?

Mẹ tôi chợt nắm tay tôi: “Tử Mạt, mẹ biết ý của mẹ và bà thông gia, có thể con sẽ không chấp nhận, nhưng mọi người cũng là vì nghĩ cho con và An An thôi, con xem bây giờ con chỉ có một mình, rất cô đơn, mẹ và bố con đều không yên tâm, chị con thì lại đi rồi, bỏ lại An An, nó rất đáng thương, nên nếu con và Thiên Phi mà kết hôn rồi cùng chăm sóc An An thì mọi người đều sẽ có thể yên tâm.”

“Hả?” Sự kinh ngạc và bất ngờ của tôi là không lời nào có thể diễn tả được, bố mẹ tôi và bố mẹ anh rể lại tán thành chuyện tôi kết hôn với anh rể!

Nghĩa là, anh rể vốn đã biết người lớn hai nhà đều không phản đối, thậm chí còn chủ động tác hợp chúng tôi, thế nên mới vui mừng như thế, mới không ngần ngại như thế ư?

“Tử Mạt, mọi người chỉ là nghĩ như thế thôi, chứ không phải bắt con phải đồng ý, nếu con không chịu thì mọi người cũng không miễn cưỡng.” Hàn Nguyệt Như có lẽ nhận ra vẻ kinh ngạc trên mặt tôi nên liền nói: “Cô biết con có thể sẽ cảm thấy lúc trước cô đối xử hơi hà khắc với Ngọc Minh, nên sẽ không chịu làm con dâu của cô...”

“Không không không!” Tôi vừa lắc đầu vừa phẩy tay, “Cô à, cô đừng hiểu lầm, con không nghĩ như thế, hoàn toàn không có!”

Tôi lúc trước đúng là có cảm thấy Hàn Nguyệt Như đã tạo áp lực quá lớn cho chị tôi, cứ muốn chị tôi phải sinh con để nối dõi tông đường, thật sự có hơi quá đáng, nhưng thật ra vấn đề nằm ở chị tôi, Hàn Nguyệt Như không hề muốn chị tôi vì sinh con mà phải mạo hiểm tính mạng.

Mẹ tôi thở dài nói: “Tử Mạt, con cứ nghĩ thế này đi, con cũng biết ở quê mình, bọn trẻ đều gọi chị em của mẹ là mẹ, dì cũng giống hết như mẹ vậy, con trai của con đã cho nhà họ Mã, con cũng phải cần một chỗ nương tựa có phải không? Con là dì của An An thì sao có thể ngược đãi nó được? Con làm mẹ của nó thì sẽ khiến mọi người yên tâm hơn bất kì ai làm mẹ của nó. Có Thiên Phi chăm sóc con, mẹ và bố con cũng yên lòng, Thiên Phi là một người tốt, nó sẽ chăm sóc tốt cho con.”

Nói xong mẹ tôi lại bật khóc, bố tôi đứng cạnh đó cũng rơm rớm nước mắt.

“Bố, mẹ, bố mẹ yên tâm!” Anh rể bước đến nắm lấy tay tôi rồi trịnh trọng nói: “Con nhất định sẽ chăm

sóc tốt cho Tử Mạt và An An, con đảm bảo họ sẽ mãi mãi được bảo vệ!”

“Thiên Phi, con đừng nôn nóng, Tử Mạt còn chưa đồng ý mà.” Hàn Nguyệt Như tuy nói như thế nhưng lại nhìn tôi bằng ánh mắt rất kì vọng, “Tử Mạt, con đừng tạo áp lực tâm lí cho mình, nếu con cảm thấy ngần ngại, không bằng lòng thì mọi người cũng sẽ không miễn cưỡng con, chờ sau khi An An dứt sữa rồi, nếu con muốn đi thì chẳng ai ép con ở lại cả.”

“Con...” Sự xấu hổ và cảm động của tôi nghèn nghẹn ở cổ, khiến tôi nhất thời không thốt nên lời.

Người lớn hai bên đều cảm thấy đã nợ tôi, cần tôn trọng ý của tôi, họ đều ngỡ được rằng đây lại chính là điều mà tôi mơ ước đã lâu mà chưa đạt được.

Tôi hiểu ý của Hàn Nguyệt Như, bà ấy cho rằng tôi nghĩ anh rể từng là chồng của chị, nếu bây giờ lại thành chồng của tôi thì trong lòng tôi sẽ thấy ngại, thật ra tôi đương nhiên sẽ không ngại, điều tôi lo lắng nhất chính là sự bàn tán của người ngoài.

Nhưng tôi không ngờ mọi người đều đồng ý việc này, hòn đá trong lòng tôi đã được gỡ đi, tôi còn có thể không đồng ý sao?

“Tử Mạt, con...”

“Con bằng lòng!” Tôi vừa khóc vừa gật đầu, nhưng đây là những giọt nước mắt hạnh phúc, “Bố, mẹ, chú, cô, cảm ơn mọi người đã nghĩ cho con thế này, hiểu cho con thế này, con sẽ chăm sóc tốt cho An An, nó chính là con gái ruột của con, con nhất định sẽ...”

Nói đến đó thì tôi bật khóc nức nở, không thốt nên lời.

“Ngốc quá, khóc gì chứ? Đây là chuyện vui mà.” Anh rể, à không, Thiên Phi ôm lấy tôi, dịu dàng lau nước mắt cho tôi, “Tử Mạt, những việc em làm vì anh, vì An An, anh đều ghi nhớ cả, sau này anh sẽ đối xử tốt với em, bù đắp cho em!”

Hàn Nguyệt Như liền mắng yêu: “Thằng bé ngốc này! Nói cái gì mà bù đắp chứ? Chỉ cần sống hạnh phúc là được rồi, hai đứa thành đôi thế này thì bố mẹ và bên thông gia sẽ vẫn là thông gia, thật sự quá tốt rồi.”

Bố mẹ tôi cũng vừa lau nước mắt vừa cười, có thể nhận ra, họ cũng đã trút bỏ được tảng đá trong lòng.

48. Chương 48

Những chuyện không vui đều đã qua, tôi không ngờ được rằng mình lại có thể dễ dàng nhận được sự thông cảm và chúc phúc của người lớn hai bên như thế, thế này có được xem là khổ tận cam lai không?

Tôi từng nhiều lần gọi điện cho Đào Tịnh Mẫn, rất muốn biết tình hình của con trai tôi, nhưng điện thoại của bà ấy luôn không gọi được, tôi cũng không biết bà ấy đã đi đâu, đã chạy đi hỏi hết những người quen của bà ấy, nhưng không ai biết quê của bà ấy ở chỗ nào, khiến tôi thấy vô cùng hụt hẫng.

Tôi biết Đào Tịnh Mẫn không muốn tôi cướp cháu của bà ấy nên mới đoạn tuyệt mọi quan hệ với tôi để có thể yên tâm hơn.

Thật ra nếu tôi thật lòng muốn tìm thì chắc chắn sẽ tìm được, vì về mặt pháp luật tôi hoàn toàn có quyền được biết về con trai mình, nhưng nghĩ đến tâm trạng đặc biệt khác người của Đào Tịnh Mẫn nên tôi đã không làm vậy, như thế cũng tốt, nếu không chắc chắn sẽ lại càng xảy ra nhiều chuyện nữa.

Có nhiều lúc tôi rất nhớ con trai tôi, nhưng dù sao tôi cũng chỉ mới ở bên cạnh nó có một tháng, mà thời gian công sức của tôi đều đổ dồn lên người của An An hết nên dần dần, nỗi nhớ con của tôi cũng nguôi ngoai đi, hoặc nói chính xác hơn chính là nó đã chuyển hóa, chuyển hóa sang sự quan tâm và thương yêu dành cho An An.

Tôi không biết tôi thế này rốt cuộc là dễ dãi, vô tâm hay là độc ác nữa, không nhớ đến con trai ruột của mình, nhưng tôi cảm thấy đây rõ ràng chính là kết cục tốt nhất.

Vào ngày sinh nhật một tuổi của An An, tôi và Thiên Phi đã tổ chức hôn lễ, anh tôn trọng ý kiến của tôi nên chỉ làm một đám cưới đơn giản, chúng tôi sau khi lấy giấy đăng ký kết hôn thì chỉ xếp vài bàn rồi mời bố mẹ tôi và vài người thân bạn bè thân thiết đến chúc mừng mà thôi.

Hôn lễ chẳng qua chỉ là một hình thức, hơn nữa chị tôi cũng chỉ mới mất được một năm, thế nên tôi cũng không muốn quá khoa trương, suy cho cùng thì trong lòng tôi vẫn cảm thấy áy náy với chị, có thể đơn giản được thì cứ đơn giản vậy.

“Bà xã, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta!” Thiên Phi sau khi tắm xong chỉ quần một chiếc khăn tắm leo lên giường, hai mắt sáng rõ, “Quang minh chính đại!”

Tôi vừa thấy buồn cười lại vừa thấy xấu hổ: “Anh nói gì thế? Người ta cười cho đấy.”

“Có ai nghe thấy đâu mà sợ?” Thiên Phi cởi quần áo của tôi ra, “Đêm xuân ngắn ngủi, đừng nói nữa, mau làm thôi!”

“Em còn chưa tắm mà, anh vội cái gì? Chờ em một chút, em tắm nhanh thôi.” Tôi vội vàng xuống giường chạy vào phòng tắm, tim đập rất dữ dội.

Tuy đây không phải lần đầu của tôi và anh, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất hồi hộp, có lẽ là vì cuối cùng cũng có thể làm chuyện đó với anh với tư cách là một người chồng quang minh chính đại nên tôi càng mong đợi hơn.

“Bà xã, anh có quà tặng em!” Thiên Phi đột nhiên lấy một cái hộp từ trong tủ quần áo, “Em tắm xong thì mặc vào nhé.”

“Là gì thế? Áo ngủ sao?” Tôi thắc mắc hỏi.

“Em mặc vào là được.” Thiên Phi vẫn tỏ ra rất bí ẩn.

Tôi không để ý, liền cầm lấy vào phòng tắm.

Một lát sau, tiếng tôi vang lên bên trong: “Hương Thiên Phi, anh là đồ vô duyên!”

Đó là một bộ áo ngủ mỏng tang đầy gợi cảm, thật sự rất mỏng, có thể nói là hoàn toàn trong suốt, chỉ có chút hoa văn che đi ba chỗ nhạy cảm, nhưng lại càng khiến người ta tưởng tượng nhiều hơn.

Thiên Phi từ lúc nào lại biến thành tên biến thái thế này?

Anh ấy lại cười rất đắc ý: “Do chính tay anh chọn đấy, có đẹp không? Anh rất mong chờ nhìn thấy em mặc nó lên người, come on baby!”

“Thôi đi!” Tôi thấy mặt mình nóng bừng, “Ai thèm mặc thứ đồ quỷ này chứ?”

“Bà xã đừng làm mất hứng mà! Mau mặc đi, anh đã phải chọn rất lâu đấy!”

“Không mặc!”

“Bà xã!”

“Không!”

“Bà xã!”

“...”

Kết quả cuối cùng, tôi đành phải thỏa hiệp, mặc lên người bộ đồ ngủ quỷ quái ấy, từ trong phòng tắm bước ra, không biết đặt tay ở đâu, cũng không dám nhìn Thiên Phi: “Có phải là... rất xấu không?”

“Không, rất đẹp là khác!” Thiên Phi lao đến ôm chầm lấy tôi rồi hét lên: “Bà xã, em gợi cảm quá, em đúng là đại diện cho từ gợi cảm đấy! Ôi, trời ơi, anh muốn em mặc bộ đồ này mãi thôi!”

“Nhỏ tiếng thôi!” Tôi vừa cười vừa nói, gục mặt xuống vai anh, “Đừng đánh thức bố mẹ với An An!”

“Không sao đâu, phòng ngủ này cách âm tốt lắm, đêm nay chúng ta có thể tung hoành!” Thiên Phi đặt tôi xuống giường rồi hôn thắm thiết.

Tôi cũng hoàn toàn thả lỏng, ôm lấy cổ anh rồi hôn lại.

49. Chương 49

Chúng tôi giờ đã là vợ chồng hợp pháp, cho dù có làm gì thì cũng không cần phải ngần ngại nữa, cảm giác này trước đây không thể so sánh được.

Áo ngủ của tôi quá mỏng, thà không mặc còn hơn, Thiên Phi vuốt ve tôi bên ngoài lớp áo còn kích thích hơn cả trực tiếp chạm vào da thịt tôi, tôi vừa run rẩy vừa khẽ rên lên, vô cùng chờ đợi.

“Càng ngày càng gợi cảm rồi, bé con.” Thiên Phi khẽ cười rồi dùng răng cắn vào dây áo ngủ tôi, từ từ kéo ra.

Cảm giác này thật kì diệu, tôi không thể hình dung nổi, chỉ cảm giác như máu toàn thân đều như đang muốn sôi sục lên, không biết Thiên Phi học ở đâu ra những chiêu này!

“Tử Mạt, cuối cùng anh đã có thể ở bên em rồi!” Thiên Phi hôn lên bầu ngực căng tròn do đang cho con bú của tôi, nghịch ngợm nhũ hoa của tôi, thấy tôi run lên như bị điện giật, anh càng ra sức hơn, “Em không biết đâu, khi người lớn hai nhà bảo anh hãy kết hôn với em, anh đã mừng đến phát điên! Anh hoàn toàn không thể tin được có thể nhận được sự chúc phúc của người lớn hai bên, anh thấy như mình đang nằm mơ, cứ luôn cảm giác như mình đang nằm mơ, cho đến khi anh thật sự có được em thế này!”

“Em cũng thế!” Tôi ôm chặt cánh tay anh, cảm nhận anh, “Em cũng không ngờ... a...”

Thiên Phi khẽ cắn vào nhũ hoa bên trái của tôi, sau cơn đau nhẹ là một cảm giác tê dại khiến tôi chẳng mấy chốc mà bủn rủn.

“Tử Mạt, chúng ta thật sự rất may mắn!” Thiên Phi lột áo ngủ của tôi ra rồi vừa vuốt ve vừa ấn nhẹ vào vùng nhạy cảm của tôi, “Chúng ta nhất định phải sống hạnh phúc bên nhau!”

“Phải.. A...” Tôi trừng mắt nhìn Thiên Phi, “Anh là đồ xấu xa, anh chỉ biết ức hiếp em... Em...”

Mỗi lần tôi định nói gì đó thì Thiên Phi lại dùng lực bóp mạnh khiến tôi không thể kháng cự, cảm giác kích thích ấy khiến tôi không thể nói được một câu hoàn chỉnh, còn anh ấy thì cứ liên tục cười nham hiểm, rõ ràng là đang cố ý.

“Em cũng đến ỨC HIẾP anh đi.” Thiên Phi rất đắc ý, “Anh chờ.”

“Anh chờ đó... A...” Thiên Phi đưa một ngón tay tiến vào cơ thể tôi, tôi hét như sợ anh ấy sẽ rút ra, liền mau chóng co lại, hồi hã muốn được nhiều hơn.

“TỬ MẶT, anh yêu em!” Thiên Phi từ từ cho thêm một ngón tay nữa, vừa hôn tôi vừa thở hổn hển, có vẻ cũng không kiềm được nữa rồi, “Anh yêu em, TỬ MẶT!”

“Em cũng yêu anh, Thiên Phi... Ứm...”

Thiên Phi dùng lực mạnh mẽ tiến vào, tôi phát lên tiếng thở đầy khoan khoái, mở rộng cơ thể tiếp nhận anh.

Anh vô cùng dũng mãnh và hưng phấn, tôi thậm chí có thể cảm nhận được khi cây gậy của anh tiến vào bên trong tôi, sự ma sát từ huyết quản căng đầy ấy mang lại cho vùng nhạy cảm của tôi một cảm giác như bị điện giật nhẹ, vừa hay lại đủ cho tôi thỏa mãn và chờ đợi vô tận.

Đêm đó chúng tôi đã điên cuồng hết mình, đủ mọi tư thế, từ trên giường xuống đất, sau đó sau khi cả hai đã thỏa mãn, vào phòng tắm rửa sạch sẽ xong thì lại lâm trận một lần nữa, khiến cho cả phòng ngủ và phòng tắm trở thành một mớ hỗn độn.

Khi cả hai chúng tôi đều sức cùng lực kiệt ngủ thiếp đi thì đã là ba giờ sáng.

Ngày hôm sau, khi thức dậy, nhìn thấy cả phòng ngủ trở thành bãi chiến trường, cả tôi và Thiên Phi lúc đầu đều ngẩn người ra, sau đó quay sang nhìn nhau bật cười nắc nẻ.

Mẹ chồng tôi chợt gõ cửa ở bên ngoài, giọng điệu vừa trách móc lại vừa buồn cười: “Hai con sâu lười đã dậy chưa? Còn không mau xuống ăn cơm đi, sắp trưa rồi đấy!”

Chúng tôi liền quay sang nhìn nhau ngượng ngùng rồi đồng loạt lên tiếng đáp lại, sau đó vào trong tắm rửa thay quần áo rồi xuống ăn cơm.

Ngày tháng cứ trôi qua đầy hạnh phúc và kì vọng như thế, bố mẹ chồng và chồng tôi đều không cho tôi đi làm, bảo tôi cứ ở nhà chăm sóc cho An An, trò chuyện với bố mẹ, dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm là được.

Tôi tuy ở nhà cả ngày nhưng không hề giống như mấy bà nội trợ khác, cả ngày đầu bù tóc rồi, không học hỏi gì mà ngược lại, ngày nào tôi cũng ăn mặc rất gọn gàng, trang điểm tươi tắn, tôi còn học cắm hoa, may vá, làm mộc, mỗi ngày còn dành chút thời gian để đọc sách, tóm lại tôi luôn tâm niệm, phụ nữ cho dù không đi làm thì cũng không được bỏ mặc việc học hỏi và tiến bộ, nếu không sẽ không thể hạnh phúc được.

Quả nhiên, sự kiên trì ấy không hề lãng phí, tất cả mọi người quen của tôi đều bảo rằng, trông tôi còn rực

rõ hơn, có khí chất hơn nhiều so với lúc chưa kết hôn, Thiên Phi càng không hề có chút không hài lòng nào với tôi, ngày nào cũng về sớm, không bao giờ động lòng với người phụ nữ khác, không cần nói cũng biết, chuyện này ngoài việc anh ấy thật lòng yêu tôi ra còn nhờ vào chính bản thân tôi nữa.

50. Chương 50

Kết hôn được một khoảng thời gian thì bố mẹ chồng trở về nhà của họ, chỉ còn tôi và An An ở nhà, tôi thường đưa con bé đi các lớp học thiếu nhi để nó làm quen với nhiều người, còn thường xuyên kể chuyện cho nó, con bé rất thích ở cùng tôi, dù đang làm việc riêng cũng cứ liên tục gọi mẹ, đáng yêu không chịu được.

Cảm giác này thật kì lạ, có một người dựa vào bạn, tin tưởng bạn, cho dù bạn có đi đâu thì cũng luôn có một cái đuôi bám theo, sẽ khiến bạn vừa cảm thấy vất vả nhưng lại vừa cảm thấy tràn đầy hi vọng cho tương lai.

Ngày tháng cứ thế trôi đi cho đến khi tôi lại có thai một lần nữa, lần thai kì này trải qua rất bình an, đến ngày sinh nở, bố mẹ chồng tôi và Thiên Phi lập tức đưa tôi đến bệnh viện.

“Sao rồi? Bác sĩ đều là những người giỏi nhất chứ?”

Tôi nghe tiếng mẹ chồng tôi nói chuyện với Thiên Phi ở bên ngoài, giọng nói vô cùng căng thẳng run rẩy.

Lần này tôi mang thai đôi nên bụng rất to, hơn nữa hiện giờ chỉ chưa đầy chín tháng mà đã có hiện tượng lâm bồn, thế nên mẹ chồng rất lo lắng.

Thiên Phi liền bảo: “Mẹ, mẹ yên tâm, trình độ y học của bệnh viện này là cao nhất, bác sĩ cũng là giỏi nhất, chắc chắn sẽ không sao đâu.”

“A di đà Phật, xin hãy phù hộ...” Mẹ chồng tôi trước nay là người không tin thần phật, nhưng bây giờ cũng bắt đầu niệm bồ tát, có thể thấy bà ấy đang lo lắng sợ hãi biết chừng nào.

“Mẹ, mẹ ngồi đi, còn chưa bắt đầu mà, bác sĩ nói Tử Mạt vẫn chưa được vào phòng sinh, mẹ để cô ấy yên tĩnh một chút.”

“Con nhất định phải nói với bác sĩ, ngộ nhỡ có chuyện gì thì phải cứu Tử Mạt, không được để giống như Ngọc Minh nữa, có biết chưa?” Giọng mẹ chồng tôi run run.

“Mẹ đừng nói lung tung, sẽ không có nguy hiểm gì đâu, bình thường thì sinh đôi đều sẽ sinh sớm một chút, đây không phải sinh non, Tử Mạt luôn đi khám thai đều đặn, mọi việc đều bình thường, mẹ đừng nói bậy.” Thiên Phi mắng cả mẹ chồng tôi, anh ấy rõ ràng cũng rất rối.

Lời của mẹ chồng lại khiến tôi trào nước mắt, việc xảy ra với chị tôi đối với bà ấy mà nói chắc chắn là một cú sốc lớn, nếu không thì một người xem trọng cháu như bà ấy sẽ không thể nói một câu như thế.

Tuy bà rất thương An An, nhưng tôi biết, trong lòng bà vẫn mong tôi sinh con trai thì mới có thể mãn nguyện được.

Lúc trước, khi tôi khám thai đã từng lên hỏi thăm bác sĩ, bởi trước đây tôi cũng là bác sĩ ở đây, là người quen nên bác sĩ đã cho tôi biết tôi mang thai hai đứa bé trai.

Nhưng tôi không vội nói cho mẹ chồng biết, bởi loại kiểm tra này có nhiều lúc cũng không chính xác, ngộ nhỡ nói ra rồi, đến lúc sinh lại là con gái thì chẳng phải sẽ khiến cho mẹ chồng tôi mừng hụt sao?

Nếu thật sự là hai đứa bé trai thì mẹ chồng tôi sẽ vui mừng khôn xiết.

Thế nên trong lúc đang rất đau đớn thế này, tôi vẫn cảm thấy rất vui.

Thiên Phi nói bố mẹ tôi cũng đang trên đường đến, có lẽ sẽ đến vừa kịp lúc tôi sinh con, nghĩ đến việc những người thương yêu và quan tâm mình đều đang ở bên cạnh, tôi không còn thấy sợ chút nào nữa, ngược lại cảm thấy rất tự tin mình có thể sinh con thuận lợi.

“A di đà Phật, xin hãy phù hộ, a di đà Phật!” Mẹ chồng tôi cứ liên tục cầu nguyện.

Giọng nói nũng nịu của An An chợt vang lên: “Bà nội, con muốn gặp em trai, bà nội!”

Tôi không nhịn được mà bật cười.

An An đã hơn hai tuổi, nói năng đã rất rõ, khi biết tôi đến bệnh viện sinh em cho nó thì đã luôn huyền thuyên.

An An rất xinh đẹp, nét mặt rất giống chị tôi, cho dù là tôi hay là mẹ chồng và Thiên Phi, hay là bố mẹ tôi thì cũng đều rất cưng chiều nó, chỉ sợ nó gặp uất ức, có thể nói nó được hưởng hết mọi sự thương yêu trên đời, hết như một công chúa nhỏ vậy.

Tuy nhiên, chúng tôi tuy rất thương yêu nó nhưng không đến nỗi quá cưng chiều, vẫn giáo dục rất nghiêm túc, thế nên con bé không hề ngỗ ngược mà lại vô cùng ngoan ngoãn.

Có lẽ tất cả đứa con gái trên đời đều bám mẹ nhiều hơn, thế nên người An An thương yêu nhất vẫn là tôi, chỉ cần tôi có ở nhà thì nó sẽ luôn trèo vào lòng tôi, cho dù không làm gì, chỉ ngồi yên ở đó thôi nó cũng chịu, một đứa con gái ngoan như thế thì tôi sao có thể không thương?

“Ừ ừ, mẹ sẽ sinh em trai, nhưng cũng có thể là em gái, đứa nào cũng được.” Mẹ chồng tôi dễ dàng An An.

“Em gái.” An An chưa hiểu điều này, chỉ nói lại theo người lớn.

Khi đến lúc sinh nở, tôi liền được đưa vào phòng sinh, do biết được có rất nhiều người đang động viên tôi, cổ vũ tôi, chờ đợi tôi, lại còn thêm tôi đã mang thai lần hai, bản thân lại là bác sĩ, biết mình cần phải làm gì, thế nên lần sinh nở này của tôi vô cùng thuận lợi, chỉ đau chưa đến năm mươi phút là đã sinh ra hai bé trai, mẹ tròn con vuông.

Hai đứa bé được đưa vào phòng bệnh, còn tôi vẫn ở phòng sinh quan sát thêm hai tiếng nữa, sau khi mọi chuyện bình thường cũng quay về phòng bệnh.

“Tử Mạt, cảm ơn con, Tử Mạt!” Mẹ chồng tôi mừng đến mức hoàn toàn không còn đáng vẻ như bình thường nữa, trông như sắp nhảy cẫng lên vậy, “Con đã sinh hai đứa con trai, con đã sinh cho mẹ hai đứa cháu trai! Tử Mạt, con đúng là đại công thần của nhà ta, ha ha!”

Tôi rất mệt, nhưng nhìn thấy vẻ vui mừng của mẹ chồng thì có vất vả mấy cũng đáng: “Mẹ đừng nói như vậy, con mà là công thần gì chứ, người ta nghe sẽ cười đấy.”

Bố mẹ tôi cũng đã đến, đều đang đứng quanh giường ngắm bọn trẻ, vừa cười tí mắt vừa bàn luận.

Cũng may tôi sinh hai đứa, bố mẹ tôi và bố mẹ chồng tôi mỗi bên ôm một đứa, không cần tranh giành.

Thiên Phi bế An An đến cạnh giường của hai em trai ngắm một chút rồi giao An An lại cho mẹ chồng tôi, đến bên cạnh hôn tôi rồi âu yếm nói: “Bà xã, em vất vả rồi, từ nay về sau cứ giao cho anh, anh sẽ làm cho bốn mẹ con em càng hạnh phúc hơn!”

Tôi nhắc đầu hôn lên môi anh: “Ừm, em biết, em luôn thấy hạnh phúc mà!”

Cho dù đã trải qua chuyện gì thì đây chính là đoạn kết, rõ ràng là đoạn kết tốt nhất, tôi sẽ luôn mang trong lòng sự biết ơn sâu sắc để cùng sống bên cạnh những người mà tôi thương yêu!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-sai-lam>